Harlequin

STARS OF ROMANCE

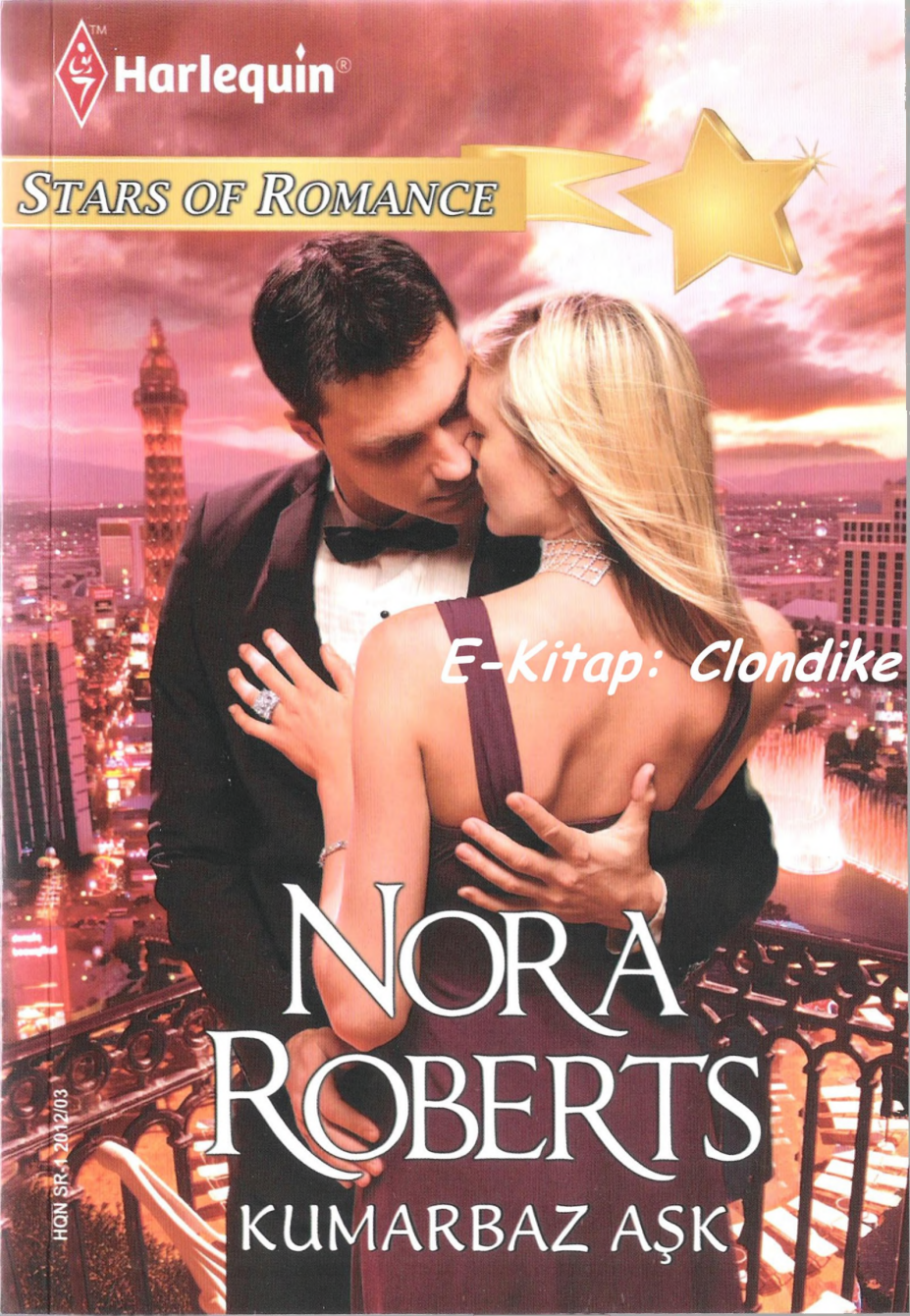

E-Kitap: Clondike

NORA ROBERTS

KUMARBAZ AŞK

HQN SR-1 2012/03

STARS OF ROMANCE

NORA ROBERTS

New York Times ve USA TODAY'in, en çok satan yazarı Nora Roberts, 1950 Silver Spring, Maryland' de doğdu. Ölçülemez bir farklılık ve yeteneğe sahip bir hikâye anlatıcısıdır. 160'ın üzerinde romanı yayınlamış olup, bazıları film senaryosuna da dönüştürülmüştür. Kitapları yirmi beşin üzerinde farklı dile çevrilmiş ve tüm dünyada yayınlanmıştır. Nora'nın geniş ve sadık bir aşk hikâyesi okuyucu kitlesi vardır. Son on yılda Nora'nın, yüzün üzerinde kitabı New York Times'ın en çok satanlar listesine girmiştir. Birçoğu, #1 statüsüne ulaşmıştır. Nora, gerçek bir yayıncılık fenomenidir.

NORA ROBERTS

KUMARBAZ AŞK

Serena MacGregor, bu işi yapmaya karar verdiğinde niyeti, gerçek anlamda bağımsızlığını kazanmak ve biraz da macera yaşamaktı. Bu yolla kendini bulmak istiyordu. Onca yıl çalışıp, emek vererek sahip olduğu diplomasını yok sayarak ve varlıklı ailesini bir kenara bırakarak, bir gezi gemisinin kumarhanesinde krupiye olarak çalışıyordu. Bu işe başlayalı yaklaşık bir yıl olmuştu.Bu süreçte Justin Blade gibi bir kumarbazla ilişkiye girmek, aslında hiç de Serena'ya göre değildi. Ama bahisler yüksekti ve Justin, Serena'nın hakkındaki izlenimini değiştirmek üzere bahse girmişti. Çabuk parlayan, ateşli ve varlıklı Serena MacGregor, bu Komançi Kızılderililerinin kanından gelen kumarbaza karşı bahsi yükseltince, oyunun sonunu 'Şehvet dolu,' olarak tanımlamak bile yetmezdi...Sonuçta aşk da bir kumardı ve kimin kazanıp kimin kaybedeceğini önceden kestirmek mümkün değildi.

ISSN 2146-412X
03
9 772146 412009

Fiyatı: 9,90 TL / Kıbrıs:13,90 TL
Avrupa: 5 €

E-Kitap: Clondike

HARLEQUIN®
STARS OF ROMANCE

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usül ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SR-1 2012/03

Nora Roberts – Kumarbaz Aşk / The MacGregor Serisi-1

2011/03 Stars Of Romance
İngilizce Adı: Playing The Odds (1985)

E-Kitap: Clondike

The MacGregor Serisi:

1-Nora Roberts – Kumarbaz Aşk /Playing The Odds / Serena MacGregor & Justin Blade
2-Nora Roberts – /Tempting Fate / Diana Blade & Caine MacGregor
3-Nora Roberts – /All The Possibilities / Shelby Campbell & Alan MacGregor
4-Nora Roberts – /One Man's Art / Genevieve Grandeau & Grant Campbell
5-Nora Roberts – /For Now, Forever / Anna Whitfield & Daniel Duncan MacGregor
6-Nora Roberts – /Rebellion / Serena MacGregor & Brigham Langston
7-Nora Roberts – /In From The Cold / Allanna Flynn & Ian MacGregor
8-Nora Roberts – / The MacGregor Brides / Laura MacGregor & Royce Cameron / Gwendolyn Blade & Branson Macguire / Julia MacGregor & Callum Murdoch
9-Nora Roberts – Utangaç Milyoner /The Winning Hand / Darcy Wallace & Robert MacGregor Blade
10-Nora Roberts – /The MacGregor Grooms / Layna Drake & Daniel Campbell "D.C" MacGregor / Catherine "Cat" Farrell & Daniel Duncan MacGregor / Naomi Brightstone & Ian MacGregor
11-Nora Roberts – Gizemli Komşu /Perfect Neighbor / Cybil Campbell & Preston McQuinn

Bu kitap kuflu.com üyeleri için paylaşmak amaçlı taranmış ve düzenlenmiştir. Lütfen başka sitelere taşımayınız.

NORA ROBERTS

Kumarbaz Aşk

THE MacGREGORS

Çeviri
Nilgül Özbörek

STARS OF ROMANCE

HARLEQUIN

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

The MacGregors

twins : ikizler
m. : evli

Daniel Duncan MacGregor
m.
Anna Whitfield
THE MacGREGORS: Daniel~Ian

Alan
m.
Shelby Campbell
THE MacGREGORS: Alan~Grant

Grant Campbell
m.
Genvièvе Grandeau
THE MacGREGORS: Alan~Grant

Caine
m.
Diana Blade
THE MacGREGORS: Serena~Caine

Serena
m.
Justin Blade
THE MacGREGORS: Serena~Caine

Daniel Campbell "D.C." m. Layna Drake *THE MacGREGOR GROOMS*

Julia m. Cullum Murdoch *THE MacGREGOR BRIDES*

Adria Matthew *(twins)*

Cybil m. Preston McQuinn *THE PERFECT NEIGHBOR*

Laura m. Royce Cameron *THE MacGREGOR BRIDES*

Ian m. Naomi Brightstone *THE MacGREGOR GROOMS*

Robert MacGregor "Mac" m. Darcy Wallace *THE WINNING HAND*

Duncan m. Catherine "Cat" Farrell *THE MacGREGOR GROOMS*

Gwendolyn m. Branson Maguire *THE MacGREGOR BRIDES*

Amelia

Travis

Fiona Joy

Daniel

Blake

Ethan

Anna

Lauren

ROMANIN KARAKTERLERİ

Serena MacGregor
Romanın kadın kahramanı

Justin Blade
Romanın erkek kahramanı

Dale Zimmerman
Serena'nın şefi

Daniel MacGregor
Serena'nın babası

Dr. Anna Whitefield MacGregor
Serena'nın annesi

Alan MacGregor
Serena'nın A.B.D Senatörü olan büyük ağabeyi

Caine MacGregor
Serena'mn eyalet savcısı olan küçük ağabeyi

Kâhya Lily
MacGregor ailesinin emektar kâhyası

Kate Wallace
Justin'in özel sekreteri

Yüzbaşı Renicki
Polis Yüzbaşısı

Terry Ford
Justin'in gençken öldürdüğü adamın oğlu

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

YOLCULARIN gemiye alınışı sırasında her zaman büyük bir karmaşa, gürültü ve panik havası olurdu. Bazıları Miami'ye kadar geldikleri uzun uçuştan yorgunken bazıları da tatil havasına girmekle beklentileri yükseldiğinden aşırı heyecanlı olurlardı. Ne de olsa ellerindeki biletler onlara limanda bekleyen büyük yolcu gemisi Celebration'ın kapılarını açıyor, onları eğlenceye, dinlenmeye ve maceraya davet ediyordu. Bir kez gemi merdivenini tırmandılar mı artık onlar muhasebeciler, yöneticiler veya öğretmenler değil sonraki on gün boyunca pohpohlanan, iyi beslenip, eğlendirilen ve şımartılan yolcular olacaklardı. Ellerindeki broşürler bunu garanti ediyordu.

Seyir güvertesindeki küpeşteye dayanmış Serena, insanların

geçişini izliyordu. O mesafeden bin beş yüz kişinin aynı anda, aynı yere girmeye çalışmasıyla oluşan hareketi, renkliliği ve uğultuyu gözlemlemek ona hep çok çekici gelmişti. Aşçılar, barmenler ve kamarotlar on gün boyunca hiç durmadan sürecek yoğun bir iş temposuna çoktan başlamışlardı ama Serena'nın henüz vakti vardı ve bundan büyük keyif alıyordu.

Gemi, limandan ayrılana kadarki süre Serena'nın en aylak zamanıydı. Lüks bir yolcu gemisiyle ilk defa seyahat ettiği günleri hatırlayınca gülümsedi. Henüz sekiz yaşındaydı. Finans dehası Daniel MacGregor ile Doktor Anna Whitefield MacGregor'ın üç çocuğundan en küçüğüydü. Kaldıkları birinci sınıf kamarada yataklarına getirilen sıcak poğaça ve meyve sularını asla unutamazdı. Ancak o geniş ve lüks kamaradan ne kadar zevk aldıysa şimdiki gemi personeline ait küçücük kamarasından da aynı derecede keyif alıyordu. İkisi de birer maceraydı.

Serena, ailesine Celebration Gemisi'nde çalışma niyetini açıkladığı günü de çok iyi hatırlıyordu. Aldığı onca eğitimi bir kenara attığı için babası söylenip durmuştu. Öfkeyle konuştukça İskoç aksam iyice belirginleşmişti. Babasına göre daha yirmi yaşında Smith Üniversitesi'nden mezun olmuş ve İngilizce, Tarih ve Sosyoloji dalında yüksek lisans yapmış bir genç kadın güvertelerde paspas yapmamalıydı. Her ne kadar Serena, niyetinin bu olmadığını anlatmaya çalışmışsa da ikna olmamıştı. Ancak annesi, gülerek kızlarını özgür bırakmaları gerektiğini söylemişti. İri yarı bir adam olan Daniel MacGregor, kendi deyimiyle, kendi kadınlarına söz geçiremediğinden yakınarak sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı.

Böylece Serena görevi kabul etmiş ve yıllarca eğitimini aldığı her şeyden kaçmıştı. Yüzer oteldeki o küçücük kamarasını, Hyannis Port'daki aile evinin, kendine ait üç odalı süitine tercih etmişti. İş arkadaşları, ne onun I.Q.'sunu ne de yüksek lisansta yaptığı dereceleri bileceklerdi. Babasının isterse bir heves uğruna yolcu gemisinin tamamını satın alabileceğini, annesinin ise göğüs

cerrahisinde bir otorite olduğunu bilmelerine de gerek yoktu. Büyük ağabeyinin bir senatör, küçük ağabeyinin de eyalet savcısı olduğunu bilmeleri de gerekmiyordu. Ona baktıkları zaman sadece Serena'yı görmeliydiler. Tüm istediği buydu.

Serena, başını arkaya atarak ancak tablolarda rastlanabilecek gür, altın rengi saçlarını rüzgârın esintisine bıraktı. Çıkık elmacık kemikleri, bronzlaşmaya müsait olmayan hafif yanık, duru teni, menekşe mavisi gözleri vardı. Erkekler, önce onun eşsiz renkli gözlerine sonra da farkında bile olmadan sergilediği zarif cinsel cazibesine kapılıyorlardı. Ancak bu Serena'nın umurunda bile değildi.

Kendi anlayışına göre bir çift göze kapılan erkekler ahmaktılar. Sonuçta atalarından gelen göz renginden çok onun kişiliği önemliydi. Gözlerine yapılan övgüleri yirmi altı yıldır dinliyordu ama ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Serena, babasının çalışma odasında bulunan büyük büyükannesinin resminin tam bir kopyasıydı. Ona sorsalar, kemik yapısından gözlerine ve meşhur mizacına kadar tıpkısının aynısı olduğu atasına benzerliğinin bilimsel açıklamasını çok güzel yapabilirdi ama erkeklerin çoğu bununla hiç ilgilenmiyordu. Serena da onlarla ilgilenmiyordu.

Aşağıda gemi merdivenlerindeki kalabalığın azaldığını görebiliyor, Lido güvertesinde yolcuları karşılamak için çalan orkestranın nağmelerini duyabiliyordu. Biraz sonra gemi limandan hareket edecekti. Güvertede bir süre daha kalıp o güzel ve ritmik müziği ve yükselen kahkahaları dinlemek isterdi ancak az sonra geminin ayrılışını izlemek isteyen yüzlerce yolcu güvertelere dolusacaktı. İnsanlar aynı anda bin kişiye hizmet verebilen açık büfeden seçtikleri yiyecekler ve egzotik içecekler ellerinde, geminin açık denize çıkışını seyredeceklerdi.

Serena dalgın bir şekilde gemiye yetişmeye çalışan son yolcuları izledi. Mevsimin son turunu yapıyorlardı. Tekrar Miami'ye döndüklerinde gemi kızağa çekilecek ve iki ay sonra başlayacak tura kadar bakıma girecekti.

Bir sonraki turda Serena o gemide olmayacaktı. Gitme zamanının geldiğine çoktan karar vermişti. O görevi kabul ederken amacı uzun yıllar süren eğitimden sonra özgürlüğüne kavuşmak, aile beklentilerinden ve kendi iç huzursuzluğundan kurtulmaktı. Geçen bir yılın sonunda çok şey başardığını biliyordu. Hem kendi bağımsızlığını kazanmış hem de çoğu üniversite arkadaşının hedeflediği iyi bir evlilik yapma fikrinden uzak durmuştu. Yine de özgürlüğünü ve bağımsızlığını kazanmasına rağmen gerçek hedefini hâlâ bulamamıştı.

Serena MacGregor hayatının geri kalan kısmında ne yapmak istiyordu? İki ağabeyi gibi politikada kariyer yapmak istemiyordu. Öğretim üyeliği de ona göre değildi. Aradığı heyecanı ve zorlu işi bir üniversite sınıfında bulamazdı. Ancak durmadan Bahamalar'ı dolaşmanın da hayatını yeterince doldurmayacağının bilincindeydi. Serena gülümseyerek '*Gemiyi terk etme zamanıdır. Bir sonraki macera hemen köşeyi dönünce karşına çıkacaktır,*' diye düşündü. Ne olduğunu bilmiyordu ama araştırmak bile çok cazipti.

İlk uzun ve gürültülü gemi düdüğü Serena için işaretti. Küpeşteden ayrılarak kamarasına indi ve hazırlanmaya başladı.

Otuz dakika sonra Serena, smokine benzeyen üniformasıyla geminin kumarhanesine girdi. Saçlarını ensesinde sıkıca toplamıştı çünkü elleri çok meşgul olacağından saçlarının yüzüne düşmemesi gerekiyordu.

Bütün avizeler yakılmış, ışıkları yerdeki altın sarısı ve kırmızı desenli halıya yansıyordu. Uzun ve kavisli camlardan gezi güvertesi ve arkasında uzanan lacivert deniz görünüyordu. Salonun diğer duvarları boyunca sıralanmış kumar makineleri her an gelecek saldırıya hazırlanmış askerler gibi sessizce bekliyorlardı.

Bir türlü alışamadığı papyonunu çekiştirerek Serena, şefine doğru ilerledi. Bütün denizciler gibi ayaklarının altında hareket eden geminin farkında bile değildi.

Zinde bir tavırla "Serena MacGregor göreve hazırdır, efendim," dedi.

Dale Zimmerman, rulet makinesinin kolunu bir eliyle çevirirken döndü ve Serena'yı tepeden tırnağa süzdü. İri yapılı vücuduyla hafifçe eğilerek Serena'nın papyonuna uzandı.

"Serena, bunu ne zaman düzgün takmayı becereceksin?" diyerek papyonu düzeltti.

Dale'in güneşte bronzlaşmış sakin ve yakışıklı yüzünde parıldayan açık mavi gözlerinin kenarları hafif kırışık, güneşten açılmış sarı saçları kıvırcıktı. Kendisinin de ısrarla vurgulamaya çalıştığı gibi, harika bir âşık olmasıyla tanınıyordu.

Serena gülümsedi. "Sana yapacak bir iş çıksın istedim," dedi.

"Bak aşkım, eğer buradan ayrılmak hakkındaki fikrini değiştirmediysen, cenneti bulmak için bu senin son şansın," diyen Dale ellerini indirirken Serena'nın gözlerinin içine bakarak sırıttı.

Serena bir kaşını kaldırdı. Dale'in bir yıl önce başlayan flört girişimleri, Serena'nın usta idaresiyle zamanla sadece bir şaka konusu olarak kalmıştı. Zaman içinde iyi birer dost olmuşlardı.

"Bunları özleyeceğimi düşünmekten nefret ediyorum," diyen Serena içini çekerek devam etti. "Şu Güney Dakota'lı, kızıl afet evine mutlu döndü mü?"

Dale'in gözleri kısıldı. "Kimse sana çok şey bildiğini söylemedi mi?"

"Her zaman. Benim masam hangisi?"

"İkidesin," diyen Dale ellerini cebine sokarak, arkasını dönüp uzaklaşan Serena'yı seyretti. Eğer bir yıl önce biri ona, şu mükemmel Serena'nın asla onunla yatmayacağını üstelik de çok iyi arkadaş olacaklarını söyleseydi, ona bir psikiyatra gitmesini tavsiye ederdi. Omzunu silkerek işine dönerken Dale, onu kaybedeceği için üzüleceğini düşündü. Sadece kendi duygularından dolayı değil, elindeki en iyi yirmi bir oyunu krupiyesini kaçıracağı için de mutsuzdu.

Üniformalarını giymiş diğer kadın ve erkek görevliler kendi masalarına dağılırlarken yeni krupiye olan genç İtalyan da Serena'nın yanına gitti. Dale, gözünün onun üzerinde olmasını Sere-

na'ya tembihlemişti.

Serena, genç çocuğa gülümseyerek "Keyfine bak, Tony," dedi sonra cam kapıların ardında kumarhaneye girmek için bekleşen kalabalığa baktı. "Uzun bir gece olacak."

'*Hem de tamamen ayakta...*' diye düşünen Serena, Dale'in kapıların açılması için işaret ettiğini gördü.

Yolcular salona adeta aktılar. Sanki turun ilk günü değilmiş gibi aceleciydiler. Akşam yemeği saatlerinde kalabalık azalacak, gece yarısına doğru ise artacaktı. Öğleden sonrası için kıyafet zorunluluğu yoktu. Şortlarla, kot pantolonlarla hatta çıplak ayakla gelenler hemen kumar makinelerine yönelmişlerdi. Kapılar açılınca Serena gezi güvertesindeki atari makinelerinin seslerini işitti. Saniyeler içinde o sesleri, kumar makinelerinin gürültüsü bastırdı.

Serena, kumarbazları oyunculardan, oyuncuları ise seyircilerden ayırmayı öğrenmişti. Her turda mutlaka her gruptan insanlara rastlanırdı. Belli bir yüzdede de kumarhaneye ilk kez girenler oluyordu. Onlar önce etrafta dolaşırlar, oynayanları ve makineleri izlerler sonra da ellerindeki parayı jetona dönüştürerek kumar makinelerine yönelirlerdi.

Bazıları sırf eğlence için gelirler, kazanmalarını ya da kaybetmelerini umursamazlardı. Onlar oyunculardı ve amaçları sadece kâğıt oynamaktı. Seyircilerin çoğu kısa sürede oyuncu olurlardı. Tıpkı atari oynayanlar gibi kazanınca sevinç çığlıkları atarlar, kaybedince ise hafifçe inlerlerdi.

Her zaman gerçek kumarbazlar da olurdu. Onlar tur boyunca kumarhaneye takılırlar, kazanmak veya kaybetmek üzerine kurulu oyunu bir sanata ya da saplantıya dönüştürürlerdi. Dünyanın neresinde olursa olsunlar, kumarbazların belirgin tipleri ya da özel giyimleri olmazdı.

Masalar dolmaya başlarken Serena oyuncuları sınıflandırmaya başladı. Masasına oturan beş kişiye gülümserken dört deste kâğıdın emniyet şeritlerini yırttı. "Oyuna hoş geldiniz," diyerek iskambil kâğıtlarını karmaya başladı. İlk bir saatin sonunda salonu

hızlı kumarın dumanlı ve hafif ter kokan havası sarmıştı. Baş döndüren, çarpıcı bir havaydı.

Serena hep, insanları oraya çekenin ışıklar ve yeşil çuhadan çok o hava olup olmadığını merak ederdi. O hava ve makinelerden yükselen metal jetonların gürültüsü... Serena, belki de içindeki kumarbazı fark ettiği için, asla kumar makinelerinde oynamazdı. Şansın ondan yana olduğuna inanmadıkça hiçbir şeyi riske atmaması gerektiğine uzun zaman önce karar vermişti.

İlk vardiyasında Serena her yarım saatte bir masa değiştirerek bütün salonu dolaştı. Akşam yemeği molasından sonra tekrar çalışmaya başladı. Güneş battıktan sonra kumarhane kalabalıklaştı. Masalar dolmuştu, rulet makinesi devamlı dönüyordu. Sanki geceleyin kumar oynamak ayrı bir cazibe gerektiriyormuş gibi insanların giysileri şıklaşmıştı.

Kâğıtlar ve insanlar devamlı değiştiğinden Serena asla sıkılmıyordu. Okuldaki gibi hep aynı terzinin elinden çıkmış elbiseler gibi görünen insanları değil, farklı kişileri tanımak için işi seçmişti. O bakımdan hedefini yakalamış sayılırdı. Masasında aynı anda bir Teksaslı, iki New Yorklu, bir Koreli ve bir Georgialı oyuncu vardı. Onları aksanlarından ayırt edebiliyordu. İnsanları tanımak, yeşil çuhaya dağıttığı kâğıtlar kadar ona zevk veriyor ve hiç yorulmuyordu.

Serena ikinci kartları dağıttı, kendi kutusundaki on sekizi görerek rahatladı. New Yorklulardan biri yeni kart talep etti, kartlarını saydı ve hoşnutsuzlukla homurdandı. Bir baş işaretiyle bekleyeceğini belirtti. Yirmi iki açan Koreli, öfkeyle mırıldanarak oyunu bıraktı ve masadan kalktı. Siyah takım elbise giymiş olan diğer New Yorklu'nun elinde bir kız ve dokuzlu vardı.

Georgialı oyuncu "Bir kart daha lütfen," diyerek kâğıdı aldı, on sekize tamamlandığını görerek endişeyle Serena'ya baktı ve bekledi.

Teksaslı adam acele etmedi. Elinde on dört vardı, Serena'nın gösterdiği sekizliyi almadı. Çenesini ovuşturdu, burbon kadehin-

den koca bir yudum içti ve sonra başıyla işaret ederek yeni kart istedi. Serena çektiği dokuzluyu uzattı.

Teksaslı, masanın üzerine doğru eğilerek "Tatlım," dedi. "Bir erkeğin parasını bu yolla almayacak kadar güzelsin."

"Üzgünüm," diyen Serena kendi kutusunun üzerindeki kartları açarak devam etti. "On sekiz." Ve bahsi kapattı. Masadakiler kaybetmişti.

Serena masaya bırakılan yüz dolarlık banknotu gördü. Koreli'den boşalan sandalyeye birinin oturduğunu fark etmemişti. Başını kaldırınca sakin, derin ve dimdik bakan bir çift yeşil gözle karşılaştı. Bir an o bakışlara kapıldı ve etrafındaki her şey silindi. Soğuk yeşil, gözbebeğinin etrafında bal rengi hareleri olan gözler. Sanki belkemiğinden aşağı bir buz parçası kaymış gibi hissetti. Gözlerini kırpıştırarak adama baktı.

İnce yüzü bir soylununki gibiydi ama bir prens olmadığını sezdi. Belki de o sezgiye yol açan şey gülümsemeyen ağzı ve çatık siyah kaşlarıydı. Belki de sadece beynini uyaran içgüdüsüydü. Hükmeden biriydi evet, ama hanedandan değildi. Acımasız darbeler plânlayan ve başaran bir erkek tipiydi. Simsiyah ve gür saçları kulaklarının üzerine ve beyaz ipek gömleğinin yakasına düşüyordu. Kemikli, gergin ve esmer cildi en az Dale'inki kadar bronzdu ama onun gibi güneşte yanmadığı kesindi. Adamın üzerindeki hiçbir şeyi moda diye taşımadığı belliydi.

Teksaslı gibi hımbıl, Georgialı gibi aylaklık eden biri değildi. Her an saldırmaya hazır, sabırlı ve karnı tok bir kedi gibi oturuyordu. Adamın bir kaşı sorarcasına sertçe kalkana kadar Serena, ona bakakaldığını fark etmemişti.

Serena kendine kızarak boğuk bir sesle "Yüz dolarlık veriyorum," dedi, parayı masadaki deliğe atıp karşılığı olan fişleri sayarak uzattı. Bahisler tamamlanınca kartları dağıttı.

New Yorklu adam, Serena'nın gösterdiği sekizliye baktı ve yeni kart istedi. On dörde ulaşınca oyunu bıraktı. Yeni gelen adam elindeki on beşi sessizce gösterdi. Teksaslı on dokuzu göstermeden önce Serena diğer New Yorkluyu ve Georgialıyı saf dışı bıraktı. Sonra kendi onlusunun üzerine bir üçlü gelince çifte bahse yürüdü. Son kartla yirmi üçü bulunca pes etti. Tehlikeli bakışlı adam ince bir puro yaktı ve sessizce oynamaya devam etti. Serena, onun gerçek bir kumarbaz olduğunu anlamıştı.

Adamın ismi Justin Blade'di. Ataları hızlı taylara binmişler, ok ve yayla avlanmışlardı. Serena, onun soylu olduğunu düşünmekte haklıydı ama nesli hanedanlıktan gelmiyordu. Atalarının bir kolu Fransız göçmenlerden, diğer bir kolu da Galli madencilerden geliyordu. Kalanı ise Komançi yerlilerindendi.

Yerlilere ayrılmış bölgede hiç yaşamamış ve gençliği fakirlik içinde geçmiş olsa da tenindeki ipeğe kolay alışmıştı. Öyle alışmıştı ki tıpkı zenginler gibi farkına bile varmıyordu. Daha on beş yaşındayken bir kapalı havuzun arka odasında girdiği ilk bahsi kazanmıştı. Yirmisine vardığında çok daha kaliteli ortamlarda yüksek bahisli oyunlar oynamıştı. Serena'nın tespit ettiği gibi o bir kumarbazdı ve o gece şansı olduğunu hissediyordu.

Justin kumarhaneye ufak çapta bir oyun oynayarak birkaç saat geçirmek amacıyla girmişti. Bir erkek, kaybedecek parası varsa ufak çapta bir oyunla gevşeyebilirdi. Sonra onu görmüştü. Bakışları parlak gece elbiseli, pırlantalar içindeki güzel kadınlarda dolaşmış ama masadaki o erkeksi smokini giymiş sarışında takılı kalmıştı. Fırfırlı gömlek yakasının ve tepeye topladığı saçlarının daha da belirginleştirdiği uzun boynu ve duruşu, iyi yetiştirildiğini belli ediyordu. Ama daha fazlası vardı. Genç kadın hiçbir hareket yapmasa da hiçbir kelime etmemiş olsa da Justin, onun insanı çeken cazibesini kasıklarında hissetmişti. Erkeklerin ayaklarına kapanacağı cinsten bir kadındı.

Justin, onun ince uzun parmaklı ellerini, parlak mükemmel cilalı tırnaklarını seyretti. O eller, incecik porselen fincanları, Fransız kurabiyelerini tutabilecek ellerdi. O eller hangi erkeğin teninde dolaşsa, onu çıldırtabilirdi.

Justin bakışlarını onun ellerinden kaydırarak dosdoğru gözle-

rine çevirdi. Hafifçe kaşlarını çatarak Serena da ona baktı. O karanlık ve sessiz adamda onu hem huzursuz eden hem de ilgisini çeken ne vardı? Oturduğundan beri ne Serena'ya ne de masadaki diğer adamlara tek kelime konuşmuştu. Profesyonel bir ısrarla kazanmaya devam ettiği hâlde zevk alıyor gibi görünmüyordu. Sanki oyuna hiç dikkat etmiyor gibiydi. Bütün yaptığı, Serena'ya hiç değişmeyen sakin ve dikkatli bir ifadeyle bakmasıydı.

Serena, onun önündeki kartları işaret ederek soğukkanlı bir tavırla "On beş," dedi. Justin başıyla işaret ederek bir kart daha istedi, altılıyı görünce ifadesinde en ufak bir değişiklik bile olmadı.

Teksaslı neşeyle "Eğer çok şanslı değilsen kahrolayım, evlât!" diye bağırdı. Önünde kalan birkaç fişe bakarak sırıttı. Serena'nın ona uzattığı yirmi ikiyle oyundan çıktığını görerek şakacı bir tavırla "Bir başkasının kazandığına memnunum," dedi.

Masaya yirmisini ayıran Serena diğer fişleri topladı ve iki adet yirmi beş dolarlık fişi Justin'e doğru sürdü. Justin, parmak uçlarını Serena'nın elinin üzerine kapattı. Çok hafif bir dokunuştu ama Serena'nın şimşekler çakan bakışlarını ona çevirmesine yetmişti. Justin bir an parmaklarını hiç kıpırdatmadı. Dokunuşunda ne bir basınç vardı ne de flört edercesine bir sıkıştırma ama Serena sanki parmakları değil de vücutları birbirine değmiş gibi ürperdi. Kontrolünü kaybetmemeye çalışarak hafifçe elini çekti.

O masadaki vardiyası sona erdiği için rahatlayarak sakin bir şekilde "Yeni krupiye," diyerek kalktı. "İyi akşamlar," deyip diğer masaya doğru yürürken içinden küfürler savuruyor ve arkasına bakmayacağını tekrarlıyordu. Yine de döndü ve adamın bakışlarının üzerine dikilmiş olduğunu gördü. Öfkeyle bakarak başını bir yana eğdi. O hâliyle meydan okur gibiydi. O gece ilk kez adamın geniş ağzını hafifçe bükerek gülümsediğini fark etti. Justin o meydan okumaya karşılık verircesine başını hafifçe eğdi. Serena arkasını döndü. Yeni masasına yaklaşarak oyunculara "İyi akşamlar," diyerek gülümsedi.

Ay hâlâ tepedeydi ve solgun ışığı karanlık sulara yansıyordu. Gemi hızla ilerlerken Serena küpeşteye dayanarak, suları yararak ilerleyen geminin oluşturduğu beyaz köpükleri seyretti. Saat gece yarısından sonra ikiyi çoktan geçmişti ve güvertede kimsecikler yoktu. Serena yolcuların uyuduğu, mürettebatın yeni vardiyasını almadığı sabahın o erken saatlerini çok seviyordu. Sadece denizle ve rüzgârla birlikteydi ve kendini istediği herhangi bir yerde hayal edebilirdi.

Derin bir nefes alarak tuzlu deniz havasını iyice içine çekti. Güneş doğduktan hemen sonra Nassau'ya yanaşacaklardı ve kumarhane kapalı olacaktı. Gündüz özgür olacaktı ve dilediğini yapabilecekti. Aslında geceyi tercih ederdi.

Serena o geceki mesaisini düşünürken aklına, masasına oturan, daima kazanan ve seyreden sessiz yabancı geldi. Kadınların üstüne atlayacakları cinsten bir erkekti ama yalnız olmasına da şaşırmamıştı.

Serena '*Yalnız bir adam ve garip bir şekilde etkileyici,*' diye düşünürken gülümsedi. Çok çekici bir erkek olduğunu kabul ediyordu. Küpeşteden eğilerek yüzünü rüzgâra çevirdi. Tehlikeli bir şekilde çekiciydi. Ancak tehlikeye meydan okumak onun kanında vardı. Riskler hesaplanabilir, oranlar ölçülebilirdi ama yine de... Yine de o adamın normal teorilere uymayacağına emindi.

"Gece sana yakışıyor."

Serena küpeşte demirlerini kavradı. Sesini hiç duymamasına, yaklaştığını hissetmemesine rağmen arkasındakinin kim olduğunu biliyordu. Güçlükle soluyarak, hızla arkasını dönmemek için kendini tuttu. Kalbi gümbürderken usulca dönerek gölgelerden çıkan adama baktı. Sesinin sakin çıkması için bir süre beklerken adamın yanına gelip küpeşteye dayandığını gördü.

Serena "Şansınız devam etti mi?" diye sordu.

Justin bakışlarını onun yüzünden ayırmadan "Galiba öyle," dedi.

Serena, aksanından onun nereli olduğunu çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. Sesi derin, yumuşak ve tekdüzeydi.

"Çok iyisiniz. Kumarhanede profesyonellere sıklıkla rastlamayız."

Justin'in gözlerinde bir an neşeli bir ifade belirdi sonra cebinden ince bir puro çıkartarak yaktı. Duman havaya yayıldı sonra rüzgârla dağıldı. Serena'nın küpeşte demirlerini kavrayan parmakları gevşedi. "Yolculuğunuzdan memnun musunuz?"

"Beklediğimden de güzel. Ya sen?"

Serena gülümsedi "Bu benim işim."

Justin demirlere yaslandı, elini Serena'nın ellerinin yanına koydu. "Bu bir cevap değil, Serena."

Göğsünde isim kartı olsa da Serena, onun ilk ismiyle hitap etmesine şaşırarak kaşını kaldırdı. "Benim hoşuma gidiyor, Bay—"

Justin bir parmağını Serena'nın çenesinde gezdirirken "Blade," dedi. "Justin Blade. Bunu unutma."

Serena, onun dokunuşuna vücudunun verdiği tepkiye şaşırmasına rağmen geri çekilmedi. Aksine ona soğuk bir bakış fırlattı. "Hafızam iyidir."

Justin gülümseyerek başını salladı. "Evet, o yüzden de iyi bir krupiyesin. Ne zamandır bu işi yapıyorsun?"

"Bir yıldır." Justin elini çektiği hâlde Serena'nın adeta tutuşan teni soğumamıştı.

Şaşıran Justin, purosundan son bir nefes çekti sonra onu yere atarak ayağıyla ezdi. Uzanarak Serena'nın elini ellerine aldı, önce üzerini inceledi sonra çevirerek avuç içine baktı. "Kartları tutuş tarzına bakarak, uzun yıllar bu işi yaptığını düşünmüştüm."

'*Elleri yumuşak ve sakin,*' diye düşündü. '*İlginç bir birleşim...*' "Daha önce ne yapıyordun?"

Serena'nın beyni elini geri çekmenin akıllıca olacağını söylese de çekemedi. Dokunuşunda güç ve yetenek hissetti ama o özelliklere sahip olduğundan şüpheliydi. "Eğitim görüyordum."

"Ne hakkında?"

"İlgimi ne çekerse. Ya sen ne yaparsın?"

"İlgimi ne çekerse."

Serena hararetli bir şekilde gülünce Justin, onun sıcak nefesini teninde hissederek ürperdi.

Serena "Nedense aynen öyle olduğunuzu düşünüyorum, Bay Blade," diyerek elini çekmeye çalıştı ama Justin, onun elini kavradı.

"Öyleyim," diye mırıldanan Justin devam etti. "Bana Justin diyebilirsin, Serena!" Gözleriyle boş güverteye ve uçsuz bucaksız uzanan karanlık denize baktı. "Burası formalitenin yeri değil."

Sağduyusu Serena'ya dikkatli olmasını söylüyordu ama içgüdüleri onu kışkırtmaya yönlendiriyordu. Soğuk bir sesle "Personelin yolcularla ilişkilerine dair kurallar var. Elimi geri istiyorum, Bay Blade,"dedi.

Güldüğü zaman ayın ışığı Justin'in gözlerinde pırıldadı. "Ben de," diyerek Serena'nın elini yukarıya doğru kaldırdı ve dudaklarını onun avucunun ortasına bastırdı. Serena, onun dudaklarının dokunuşunu her bir hücresinde hissetti. "İhtiyacım olanı alırım," diye mırıldandı.

Hiç farkında olmadan Serena'nın nefesleri sıklaştı. Karanlık ve boş güvertede Justin'in sesi bal gibi yumuşak, bakışları tehlikeliydi. Vücudunun arzuyla ona çekildiğini fark edince duygularını ani bir öfkeyle bastırdı.

"Bu kez değil. Vakit geç oldu. Ben içeri giriyorum."

Bir eliyle Serena'nın elini sıkıca kavrayan Justin diğer elini uzatarak onun saçlarındaki tokaları çekti ve denize fırlattı. Serena'nın saçları omuzlarına döküldü. Onun cesaretiyle donakalan Serena şaşkınlıkla baktı. "Evet, geç," diyen Justin parmaklarını onun saçlarından geçirerek kulaklarının arkasına attı. "Ama sen karanlık saatlerin kadınısın. Seni gördüğüm ilk anda böyle düşünmüştüm." Çok yumuşak ama aynı derecede hızlı bir hareketle ellerini küpeşte demirlerine dayayarak Serena'yı esir etti. Serena'nın saçları rüzgârla uçuşuyor, teni ay ışığında mermer gibi

parıldıyordu. Justin ihtirasının sandığından da daha fazla olduğunu hissetti.

Serena sakin olmaya ve sesinin titrememesine çalışarak sertçe cevap verdi. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" dedi. "Çok kaba ve can sıkıcı olduğunu düşünüyorum."

Justin eğlenerek sıcak bir kahkaha attı. "İkimiz de haklıyız gibi görünüyor. Tadının nasıl olduğunu merak ederken oyuna odaklanamadığımı söylemeliyim."

Serena donakaldı. Tek kımıldayan şey rüzgârla yüzüne çarpan saçlarıydı. Sonra çenesini dikleştirdi, bakışları meydan okuyan bir ifadeyle karardı. "Ne yazık," diye fısıldarken bir elini yumruk yaptı. Karşısındaki bir yolcu da olsa, olmasa da ağabeylerinin öğrettiği gibi Justin'in suratının ortasına bir yumruk indirmeye kararlıydı.

"Konsantrasyonumu herhangi bir şeyin ya da kişinin bozması çok enderdir," derken Justin, Serena'ya biraz daha yaklaştı. "Sende bir cadının gözleri var. Ben batıl inançları olan bir adamım."

Serena sakin bir ifadeyle düzeltti. "Küstahsın," dedi. "Ama batıl inançlı olduğundan şüpheliyim."

Serena, onun gözlerindeki gülümsemeyi gördü ama Justin yüzünü çok yaklaştırdığından bakışları bulandı.

"Şansa inanmaz mısın, Serena?"

"Evet," diyen Serena içinden '*Ve iyi bir sağ yumruğa da inanırım,*' diye geçirdi. Justin'in, uçuşan saçlarının üzerinden boynunu avuçladığını hissetti. Dudakları dudaklarına eğildi. Nedense onun sıcak nefesi Serena'nın dudaklarının aralanmasına ve ilgi odağının bozulmasına yol açmıştı.

Justin bir eliyle hâlâ Serena'yı ensesinden kavrarken diğer elinin bir parmağını onun avucunda dolaştırdı. Sanki dudaklarını vücudunda dolaştırıyormuş gibi Serena uyarıldığını fark etti. Kendi zayıflığıyla savaşırken geri çekilen Serena, Justin'in hiç beklemediği zayıf karnını hedefledi. Tam yumruğu onun karnına gömülecekken, Justin bir anda onun savrulan elini kavradı. Şaşırarak debelenen Serena sadece Justin'in hafif kahkahasını duyabildi.

"Gözlerin seni ele veriyor," derken onu sıkıca tuttu. "Biraz daha çalışman lâzım."

"Eğer beni hemen bırakmazsan seni—" demeye çalışan Serena, Justin'in dudaklarına kapanmasıyla sözlerini tamamlayamadı. Tam bir öpücük değildi ama baştan çıkartıcıydı. Serena sanki çok tatlı ama yasak bir şeyi tatmış gibi diliyle dudaklarını yaladı.

"Ne yaparsın?" diye fısıldayan Justin dudaklarını yumuşacık bir şekilde Serena'nın dudaklarında dolaştırdı. Kan beynine basınç yapıyordu. Serena'nın dudaklarını örselemek, derin öpüşlerle tadına varmak istiyordu. Dudakları nemliydi ve hem denizin hem de yazın kokusunu taşır gibiydi. Serena cevap vermeyince Justin dilini onun dudaklarının kıvrımlarında dolaştırdı. Onun dudaklarının yumuşaklığını beynine kazımaya çalışarak kokusunu içine çekti ve bekledi.

Serena, içine yayılan derin ve sıcak hazzı hissetti. Göz kapakları aralanmış, bütün vücudu gevşemişti. Hâlâ sıkılı olan yumruğu terlemişti. Hayatında ilk kez aklı başından gitmiş, Justin'in ona ne isterse yapabileceğini hissetmişti. Justin, onun alt dudağını hafifçe ısırırken, içindeki arzulu sızının gittikçe yükseldiğini fark etti. Aklı tekrar başına geldiğinde zihninde başka hiçbir düşünce kalmamıştı.

Justin'in sert ve güçlü vücudu Serena'ya dayanmıştı. Dudakları, hiçbir erkekte olamayacağını düşündüğü kadar yumuşacıktı. Sanki çıplak teninde dolaşan bir ipek kumaş kadar yumuşaktı. Nefesinde hafif bir yabancı tütün kokusu vardı. Ve teni hiçbir parfümle karıştırılamayacak kadar güzel kokuyordu.

Justin, onun adını öyle bir şekilde fısıldadı ki Serena bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. Gemi bir an sallandı ama Justin anında uyum sağlayarak Serena'ya daha sıkı sarıldı. Serena'nın direnecek hâli kalmamıştı. Kollarını onun boynuna doladı ve davetkâr bir şekilde başını arkaya attı.

Justin vahşi bir istek duyarak Serena'nın saçlarını kavradı.

Boğuk bir sesle "Gözlerini aç," diye emretti. Serena'nın hafifçe aralanan kirpiklerini seyretti. "Seni öperken yüzüme bak!"

Sonra Justin, Serena'nın dudaklarını örselercesine öptü. Dilini onun ağzının derinliklerine kaydırırken kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Serena'nın da aynı istekle ona cevap verdiğini, yarı aralık gözleriyle onun menekşe rengi gözlerinin arzuyla parıldadığını gördüğünde anlamıştı.

Serena arzularının onu bir kıskaç gibi sardığını fark etti. Arzuları, ihtiyaçları ve gizemli duyguları sanki bir anda patlamıştı. O duyguların doyurulması için yanıp tutuşurken karşısındaki adamın, onu ruhunun derinliklerine kadar soyabileceğini anlıyordu. Ama onu hiç tanımıyordu.

Bir anda korkuya kapılan Serena, Justin'in kollarından kurtulmak için debelenmeye başladı. Ancak Justin ona daha sıkı sarılarak öpmeye devam etti. Serena'nın beyninde alarm zilleri çalıyordu. O adam istediği her an, ona her istediğini yapabilirdi. Justin birden onu serbest bırakınca Serena zorlukla nefes alabildi.

Justin, onu sessizce ve hiç kımıldamadan süzdü. Gözlerinden, yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Serena alışık olduğu savunma duygusuyla korkusunun bir anda öfkeye dönüştüğünü hissetti.

"Eğer elinize verilen broşürü daha dikkatli okusaydınız tur ücretinize personelle ilişkiye girmenin dâhil olmadığını anlardınız."

"Bazı şeylerin bedeli yoktur, Serena."

Justin'in sesinin tonu Serena'nın titremesine neden oldu. Sanki üzerine kolayca silemeyeceği bir damga vurmuş gibiydi.

Serena arkaya doğru geriledi. "Benden uzak dur," diye onu uyardı.

Justin yavaşça küpeştenin demirlerine yaslandı ve gölgeler içindeki Serena'nın siluetine baktı.

Sonra tatlılıkla "Hayır," dedi. "Kartları karıştırdık. Şans her zaman ev sahibinden yanadır."

Serena "Peki, ama ben ilgilenmiyorum," diye tısladı. "Bu yüzden de oyundan çekiliyorum." Arkasını döndü ve topuklarını tıkırdatarak aşağı güverteye inen merdivenlere koştu.

Ellerini ceplerine sokan Justin bozuk paraları şıngırdatarak gülümsedi. "Hiç şansın yok."

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

SERENA haki renkli şortunu giydikten sonra ranzasının altına eğilerek sandaletlerini aradı. Hesabına göre Nassau'yu gezmek isteyen yolcuların çoğu gemiyi terk etmiş olmalıydı. Kalabalığın arasında kalma, limandaki taksi şoförlerine ya da tur rehberlerine yakalanma ihtimali çok azdı. O limana son ziyareti olacağından kendi başına turist gibi dolaşmak ve ailesine götürmek için birkaç hediyelik eşya seçmek istiyordu. Ranzanın altındaki en dip köşeye kaçmış sandaletini almaya çalışırken küfür etti.

Ranzanın altından çıkmak için debelenirken "Bir yıl boyunca küçücük bir odada yaşayarak daha tertipli olmayı öğreneceğini sanmıştın değil mi?" diye söylendi.

Yere dümdüz uzandığında kamaranın her duvarına erişebiliyordu. Kapıya yakın tarafta sadece bir metrelik boş bir alan vardı.

Ranzasının hemen yanında yere sabitlenmiş aynalı bir tuvalet masası, öteki köşede de klozeti ve duşu ayıran bir kabin vardı. Serena kapalı yer fobisi olmadığı için her fırsatta şükrediyordu.

Hâlâ yerde otururken sandaletlerini giydi sonra yanına alacaklarını kontrol etmek için büyük el çantasını karıştırdı. Cüzdanı ve güneş gözlüğü yerindeydi. Başka bir şeye ihtiyacı olacağını sanmıyordu.

Serena çevik bir hareketle ayağa fırladı. Bir an iş arkadaşlarından birine birlikte gezmeyi teklif etmeyi düşündü ama sonra hemen vazgeçti. Pek havasında değildi ve yakın çalıştığı birinin onun ruh hâlini fark etmesini ve sebebini soruşturmasını istemiyordu.

Serena'nın en son isteyeceği şey Justin Blade hakkında konuşmaktı. Başına haki renkli tenis şapkasını geçirirken aslında onu düşünmek bile istemediğini fark etti. O soğuk yeşil gözlerini, gülümsemeyen geniş ağzını, acımasız ama yakışıklı yüzünü düşünüp de ne olacaktı? Yine de onu düşündüğünü fark ederek Serena daha moralsiz bir hâlde kamarasından çıktı. Asansörü görmezden gelip merdivenlere yöneldi '*Sadece dokuz gün daha,*' diye kendini uyardı. Dokuz günlüğüne her şeye katlanabilirdi.

Serena geçen baharda ona asılan Detroitliyi hatırlayınca gülümsedi. Adam tur boyunca her gece kumarhaneye gelerek onun masasında oyalanmış, hatta mesaisinden sonra onu kamarasına kadar takip ederek konuşmaya çalışmıştı. Ondan kurtulabilmek için beton gibi pazıları olan, geminin İtalyan baş makine mühendisinin sevgilisi olduğunu söylemek zorunda kalmıştı. Serena, Justin'i düşünürken gülümsemesi yarım kaldı. Justin Blade'e o taktiklerin işlemeyeceğine emindi.

Merdivenleri tırmanırken, basamakları kaplayan yıpranmış halının, bütün gemideki dekorasyonun bir parçası olan altın sarısı ve kırmızı desenli halıyla değiştirildiğini fark etti. Kamaraların bulunduğu koridorlar ve güvertelere çıkan merdivenler gösterişli lâmbalarla aydınlatılmıştı. Alt güverteleri dalgalardan koruyan

kalın cam siperler de tepeden aydınlatmayla ışıklandırılmıştı. Serena alt güverteye vardığında personelden görevli olanlarla biraz sohbet etti.

İskele merdivenlerinin iki başında duran görevliler hararetli bir konuşmaya dalmışlardı. Serena, adamlardan birinin gemi direktörü olduğunu fark etti. Bembeyaz, tiril tiril üniforması içindeydi. Diğer adam ise normal personel giysilerini giymişti. Serena, gri saçlı, kabına sığamayacak kadar enerjik İngiliz direktörle göz göze geldi. Ona göz kırparak iki adamın arasına girdi.

"Hangi diplomat, ikinizi aynı merdivenin başında görevlendirdi?" Serena şakacı bir tavırla içini çekti. "Sanırım tekrar hakemlik etmek zorunda kalacağım. Bu seferki konu ne?"

İngiliz direktör Jack, "Rob, Bayan Dewalter'ın zengin bir dul olduğunu iddia ediyor. Ben de onun boşanmış olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

Rob kollarını göğsünde kavuşturarak "Bir dul," dedi. "Hem de zengin ve güzel bir dul."

Serena eğlenerek "Ah, Bayan Dewalter," diyerek iç geçirdi.

Jack "Uzun boylu, kısa kızıl saçlı bayan," dedi.

Rob ekledi. "Yapılı."

Jack, Serena'ya döndü. "Çocuksu bir yüzü var."

Serena bir gece önce kumarhanede gördüğü kadını hatırlayarak "Pekâlâ," dedi. "Dul ya da boşanmış?" İki adamın kavgalarına alışıktı. "Yüzüklerden ne haber?

Rob kocaman bir gülüşle "Kesinlikle," dedi. "Kadın yüzük takıyor. Dullar yüzük takar."

"Ahmak süvariler de takar," diyen Jack, Rob'un parmağındaki yüzüğünü gösterdi.

Rob saldırıya geçmeden Serena söze girdi.

"Asıl konu şu. Ne cins yüzükler? Altın bir halka mı yoksa pırlantalı bir yüzük mü?"

Rob "Tavuk yumurtası büyüklüğünde bir pırlanta," diyerek Jack'e alaycı bir bakış fırlattı. "Zengin bir dul yani."

Serena aynı fikirde olmadığını belirten bir şekilde başını salladı. "Boşanmış... O büyüklükteki taşlar duygusal nedenlerle takılmaz."

Sonra Rob'un yanağına hafifçe dokundu. "Karaya çıkmak için izin istiyorum, bayım!"

Rob, onu dirseğiyle dürtükledi. "Çabuk git buradan! Git kendine hasır bir şapka al."

"Kesinlikle bunu düşünüyorum," diyerek kahkaha atan Serena dar, demir merdivenleri bir koşuda inerek iskeleye çıktı.

Güneş pırıl pırıl, hava buğulu ve yumuşaktı. Serena iskelede deniz kabuğundan kolyeler satan yerli çocuklarla sıkı bir pazarlığa girişirken '*Hiç de kötü bir gün olmayacak,*' diye düşündü. Bahamalar'ın en güzel turistik noktalarından biri olan o limanda istediğini yapabileceği uzun saatleri vardı.

Zayıf ve esmer yerli çocuk "Üç dolar," diyerek elindeki siyah kabuklardan yapılmış kolyeleri uzattı. Üzerinde sadece bir şort vardı. Boynunda da paslanmaya yüz tutmuş bir madalyon kolye. Yanındaki arkadaşı kulağına tuttuğu portatif radyodan yükselen reggae müziğinin ritmine kendini kaptırmış, sallanıp duruyordu.

Serena şakacı bir tavırla "Seni korsan!" dedi. "Bir dolar veririm."

Çocuk sıkı bir pazarlıkçıyla karşılaştığını anlayarak sırıttı.

"Ah güzel bayan, bana kalsaydı bir tek güzel gülüşünüz için bu kolyeyi size bedava verirdim ama— bilirsiniz işte babamdan dayak yerim."

Serena bir kaşını kaldırdı. "Ya, ya, ne kadar mağdur olduğunu görebiliyorum. Bir dolar ve bir çeyrek veririm."

"İki buçuk. Kabukları kendi ellerimle çıkardım ve mum ışığında dizdim."

Serena kahkahayı bastı. "Şimdi de bir köpek balığı sürüsüyle boğuştuğunu söylersin sen bana."

Çocuk hemen ciddileşti. Gururlu bir tavırla itiraz etti.

"Bizim sahillerimizde köpek balığı bulunmaz, bayan. İki dolar olsun."

Serena "Bir buçuk vereceğim çünkü hayal gücünü beğendim," diyerek çantasını karıştırdı ve cüzdanını çıkardı. Parayı çıkardığı anda çocuk kapmış ve şortunun cebine indirmişti.

"Sizin için dayak yemeyi bile göze alırım, güzel bayan," diyen çocuk seçmesi için kolyeleri Serena'ya uzattı.

Serena kolyesini seçti sonra çocuğa bir çeyrek daha uzattı. Gülümseyerek "Korsan," diye mırıldandı, çantasını omzuna atıp uzaklaştı.

Serena birdenbire iskelenin bitiminde duran Justin'i gördü. Tahmin ettiği kadar şaşırmadığını fark etti. Sonuçta onu tekrar göreceğini biliyordu.

Justin neredeyse bakır rengine dönüşmüş tenini daha da belirginleştiren düz, bej rengi bir tişört giymişti. Altında uzun, ince ve kaslı bacaklarını meydanda bırakan soluk renkli kesik bir kot pantolon vardı. Güneşin parlak ışıklarına rağmen gözlük ya da şapka takmamıştı ve ihtiyacı yok gibi görünüyordu.

Serena hiç görmemiş gibi geçip gitmeyi düşünürken Justin ona doğru ilerledi. Bir avcının zarafetiyle ağır ağır yürüyordu. Serena, nedense onun asfalttan çok çayıra ve kuma alışık olduğunu düşündü.

"Günaydın," diyen Justin sanki kararlaştırılmış bir buluşma gibi Serena'nın elini avuçlarına aldı.

Serena "Günaydın," diyerek soğuk bir tavırla döndü. Elini sıkarak onu rahatlatmaya niyeti yoktu. "Turlardan birine katılmadınız mı?"

"Hayır. Yönlendirilmeyi sevmem," diyen Justin, Serena'nın yanında çarşıya doğru yürümeye başladı.

Serena öfkelenmemeye çalışarak nazik bir sesle konuştu. "Bazı turlar gerçekten çok güzel. Limanda konakladığımız kısıtlı süre içinde adayı görmenin en iyi yolu budur."

"Sen buraya daha önce geldin. Neden kendin göstermiyorsun?"

"Ben izinliyim. Alışveriş yapmak istiyorum."

"Güzel. Zaten şimdiden başlamışsın," diyerek Justin hâlâ Serena'nın elinde duran kolyeye baktı. "Şimdi nereye gitmek istersin?"

Serena politik davranmayacaktı. Düşüncesini pat diye söyledi. "Lütfen gider misin? Kendi başıma vakit geçirmeyi plânlamıştım."

"Ben de öyle."

Serena özellikle vurgulayarak "Yalnız, yalnız başıma," dedi.

Justin durdu ve ona doğru döndü. "Yabancı ülkelerdeyken Amerikalıların birbirlerine yapıştığını bilmez misin?" Serena'nın elindeki kolyeyi kaptığı gibi boynuna geçirdi.

"Hayır," diyerek dönen Serena gülmesini zor tutuyordu.

"Bir fayton gezisi yaparken açıklarım."

Serena tekrar "Ben alışverişe gidiyorum," diye uyardı.

"Geziden sonra nereden alışveriş yapacağına dair daha iyi fikir edinebilirsin."

"Justin," diye itiraz ederken, Serena onun tarafından sürüklenmemek için adımlarını ona uydurmaya çalıştı.

"Sen hiç hayır kelimesini bir cevap olarak kabul etmez misin?"

Justin bir an düşünür gibi yaptıktan sonra başını salladı. "Hiç hatırlamıyorum."

Serena durdu ve ona baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Pekâlâ, bir de şunu deneyelim," diyen Justin cebinden bir metal para çıkardı. "Yazı gelirse geziyoruz, tura gelirse alışverişe gidiyorsun."

Serena çeyrek dolara şüpheyle bakarak "Belki de iki yazı vardır," dedi.

"Asla hile yapmam." Justin parayı iki parmağının arasında tutarak Serena'ya gösterdi.

Serena reddedebilir ve yürüyüp gidebilirdi ama aksine başını

salladığını fark etti. Şansları eşitti. Justin ustaca bir bilek hareketiyle parayı havaya attı, para dönerek yükseldi ve onun avucuna düştü. Yazı gelmişti. Nedense Serena öyle olacağını biliyordu.

"Evin için asla bahse girme," diye mırıldanan Serena faytona bindi.

Harekete geçen faytonu çeken atın nal sesleri asfaltta yankılanırken Serena otuz saniye süren ağırbaşlı bir sessizliğe büründü. İtiraf etmeliydi ki eğer o faytona binmek istemeseydi hiç kimse onu zorla bindiremezdi. Ortalığı ayağa kaldırmadan asla binmezdi. O yüzden de sessizliğine son vermeye karar verdi. Çantasını yanına sıkıştırdı, içinden geçtikleri daracık sokakların çekici manzarasını görmezden gelerek Justin'e doğru döndü.

"Burada ne yapıyorsun?"

Justin bir kolunu arkaya attı. Parmakları Serena'nın saçlarına değdi.

"Gezinin keyfini çıkartıyorum."

"Kaçamak cevaplara gerek yok, Justin. Sana eşlik etmemi istedin, işte ediyorum. Eğer avaz avaz bağırıp kaçırıldığımı söyleyerek faytondan atlamamı istemiyorsan anlat."

Justin önce merakla sonra hayranlıkla Serena'ya baktı. Aynen öyle yapacağını biliyordu. Parmaklarını onun ensesine kaydırarak sordu. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Celebration gemisinde ne işin var?" diyen Serena onun dokunuşunun verdiği zevkten kaçmaya çalışarak yerinde kımıldandı. "Sırf rahatlamak için gemiyle tropikal geziye çıkacak bir adama benzemiyorsun."

"Bir arkadaş tavsiye etti. Ben huzursuzdum, bu gezinin bana iyi geleceğine o beni ikna etti." Parmaklarıyla tekrar Serena'nın ensesini okşayarak Justin sordu. "Ya senin Celebration'da ne işin var?"

"Yirmi bir oynatıyorum."

Justin bir kaşını kaldırdı. "Neden?"

Serena gülümsedi. "Ben de huzursuzdum."

Fayton sürücüsü monoton bir sesle adanın önemli özelliklerini anlatmaya başladı ama sonra yolcularının birbirlerinden başka hiçbir şeyle ilgilenmediklerini fark ederek sustu.

Serena bir başlangıç noktası bulmaya çalışıyordu.

"Pekâlâ, nerelisin? İnsanları bölgelerine göre ayırt etmek gibi bir huyum var ama seninkini çıkaramadım."

Justin gizemli bir şekilde gülümsedi. "Dolaşırım."

Serena gözlerini kısarak ısrar etti. "Aslen demek istedim."

"Nevada."

"Vegas," diyen Serena başını salladı. "Orada bayağı vakit geçirmişsin. Doğru yeteneklere sahip olanlar için iyi bir şehir olduğunu sanıyorum." Justin sadece omzunu silkince Serena, onun profilini inceledi. "Bu şekilde mi hayatını kazanıyorsun? Kumar oynayarak?"

Justin başını çevirince göz göze geldiler. "Evet. Neden?"

"Dün gece masada sadece iki kumarbaz vardı. Birisi sen diğeri de Georgialı adam. O daha ılımlı biriydi."

Justin merakla sordu. "Ya diğerleri?"

"Ah! Teksaslı sadece oyuna meraklıydı ve aklını fazla vermiyordu. Sarışın New Yorklu kumarbaz olduğunu sanıyordu."

Faytonun ahenkli hareketiyle Serena biraz olsun gevşemişti. Gülümsedi. "Ama kartları da bahsi de takip edemiyordu. Ya bir tomar para kaybeder ya da sadece şans eseri kazanır. Diğer New Yorklu ise kartları takip ediyordu ama nasıl bahis yapacağını bilmiyordu. Sende bir kumarbazı oyuncudan ayıran gerekli odaklanma var."

"Çok ilginç bir teori," diyen Justin, Serena'nın gözlüklerine uzanıp onları burnunun üzerine indirdi ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Sen oynar mısın Serena?"

Serena gözlüklerini geri iterken "Oyuna ve bahse göre değişir," dedi. "Kaybetmeyi sevmem."

Justin'in bakışlarından anladığı kadarıyla kartlardan değil da-

ha tehlikeli bir oyundan bahsediyorlardı.

Gülümseyen Justin arkasına yaslandı, sonra yakınından geçtikleri sahili gösterdi. "Burada çok güzel plajlar var."

"Hımm."

Sessizliği fark eden sürücü tekrar çevreyi anlatmaya başladı. Hızlı hızlı konuşarak başlangıç noktasına dönene kadar adanın özelliklerini sıraladı.

Sokaklar insanlarla doluydu. Çoğunluğunu ellerinde alışveriş çantaları ve kameralar olan turistler oluşturuyordu. Geniş caddenin iki yanında dükkânlar sıralanmıştı. Bazılarının kapısı açıktı, hepsinin vitrinleri çeşitli hediyelik eşyayla tıka basa doluydu.

Serena "Gezi için teşekkürler," diyerek faytondan inmeye çalıştı ama Justin çoktan yetişip onu belinden kavrayarak hafifçe kaldırdı. Onu yere bastırmadan önce bir an öylece tuttu. Serena dengesini sağlamak için onun omuzlarına tutunmuştu. Vücudunun hafifliği Justin'i şaşırtmıştı. Onun tarzı ve çekiciliği ne kadar ufak tefek olduğunu unutturmuştu. Parmaklarını gevşeterek büyük bir nezaketle Serena'yı yere bıraktı.

Serena boğazını temizledi. "Teşekkürler. Günün keyfini çıkart."

"Niyetim o," diyen Justin tekrar Serena'nm elini tuttu.

"Justin..." Serena derin bir nefes aldı. Sağlam bir tavır almanın zamanı geldiğine karar verdi. O ısrarlı tutum, o ana kadar fazla gevşek davrandığını ispat etmişti.

"Seninle fayton gezisine gittim, şimdi izninle alışverişe gideceğim."

"Çok iyi. Ben de seninle geliyorum."

"Hediyelik eşya arayacağım, Justin. Bilirsin işte, tişörtler, hasır kutular, filan. Sıkılırsın."

"Ben asla sıkılmam."

Justin parmaklarını onunkilere kenetleyip çarşıya doğru yönlendirirken Serena "Bu kez sıkılacaksın. Seni uyarıyorum," dedi.

Justin tatlılıkla sordu. "Nassau'ya Hoş Geldiniz yazan bir kül tablasına ne dersin?"

Serena gördüğü ilk dükkâna girerken "Ben buraya giriyorum," dedi. Gülmesini zor tutuyordu. Onu çıldırtıncaya kadar Körfez Caddesi boyunca her dükkâna girmeye çoktan karar vermişti.

Serena'nın büyük çantası müzikli anahtarlıklar, çeşitli tişörtler ve deniz kabuklarından yapılmış kutular ile dolarken, Justin'den kurtulmak istediğini çoktan unutmuştu. Onu kibarca ayartmaya çalışırken güldürüyordu. İçgüdüleriyle onun yalnız bir adam olduğunu seziyordu ama yine de iyi bir arkadaştı. Zaman geçtikçe kızgınlığını unutup ihtiyatı elden bıraktı.

"Ah baksana!" diyerek Hindistan cevizi kabuğunun sırıtan bir surata dönüştürüldüğü bibloyu gösterdi.

"Çok hoş," diyen Justin bibloyu eline alıp evire çevire inceledi.

"Deli misin? Çok komik bir şey," diyen Serena elini cüzdanına attı. "Tam ağabeyime göre. Caine de çok komiktir ama tabi ki her zaman değil."

Hasır işi eşyalar satan dükkânın içi insanlar ve satılık eşyalarla hınca hınç doluydu ama Serena yine de aralardan kıvrılarak her eşyayı ayrı ayrı incelemeyi başarıyordu. Yüksekte asılı duran kocaman bir örgü çantayı işaret ederek Justin'in indirmesini istedi.

Justin çantayı uzatırken "Bu neredeyse senden daha büyük," dedi.

"Benim için değil," diye mırıldanan Serena çantayı incelemeye devam etti. "Annem devamlı örgü işleri yapar. Onları taşıması için uygun olur."

"El işidir," diyen sese dönen Serena sallanan koltukta oturup küçük bir pipo tüttüren iri yarı, esmer kadına baktı. Kadın kocaman göğsüne vurarak "Ben işledim," diye ekledi. "Dükkânımda Hong Kong malı bulunmaz."

"Çok güzel işlemişsiniz," diyen Serena çantadan çok kadınla ilgilenmişti.

Yerli kadın yelpazesini sallayarak kraliçeler gibi hafifçe başını

eğdi. Her bir parmağında bir yüzük olduğunu gören Serena hayranlıkla baktı. Bembeyaz dişlerini gösteren bir gülüşle Justin'e döndü.

"Hanımınıza güzel bir şey aldınız mı?"

Serena konuşmaya fırsat bulamadan Justin cevapladı.

"Hayır, henüz değil. Ne tavsiye edersiniz?"

"Justin—"

"İşte," diyerek Serena'nın sözünü kesen yaşlı kadın sağ tarafına dönerek yanındaki kumaşları karıştırdı. Bir müddet oflaya puflaya arandıktan sonra Afrikalı gömleği tarzında dikilmiş krem rengi bir tunik çıkardı. Yakası ve kollarında gökkuşağı renklerinde kalın dikişler vardı.

"Çok özel bir parça," diyerek Justin'e uzattı. "Hanımınızın gözlerinin renginde bir sürü morlar var."

Serena "Mavi," diye başladı. "Ve ben—"

"Bir bakalım," diyen Justin, tuniği Serena'nın üzerine tuttu ve "Evet, sana yakışır," dedi.

Yaşlı kadın tuniği katlayarak bir torbaya koydu. "Bu gece erkeğiniz için giyersiniz. Çok seksi."

"Harika bir fikir." Justin paraları saymaya başladı.

Serena "Bir dakika," diye atıldı. "O, benim erkeğim değil."

"Değil mi?" Kadın kahkahalar atarken sallanan sandalye gıcırdayarak ileri geri sallandı. "Tatlım, onun, senin erkeğin olduğuna eminim. Yedinci kızın yedinci kızını asla kandıramazsınız. Gerçekten. Çantayı da alıyor musunuz?"

Serena bu çantanın eline nasıl geldiğini unutmuş gibi boş boş baktı. "Şey, ben..."

"Çantayı da lütfen," diyen Justin birkaç banknot daha çıkardı.

Yaşlı kadın sallanmaya devam ederken paralar anında kocaman avucunda kayboldu. "Adamızın keyfini çıkartın."

"Şimdi, bir dakika—" diye başlayan Serena'yı, Justin elinden tutarak çekiştirdi.

"Yedinci kızın yedinci kızıyla asla tartışamazsın Serena. Sana ne küfürler savuracağını bilemezsin."

"Çok saçma," diyen Serena yine de omzunun üzerinden kocaman kadına merakla baktı. "Ve sen Justin, bana giysi alamazsın. Seni tanımıyorum bile."

"Aldım bile."

"Ama yapmamalıydın. Annemin çantasını da ödedin."

"Annene saygılarımla."

Gün ışığına çıkarlarken Serena derin bir nefes aldı. "Çok zor bir adamsın."

"İşte gördün mü? Sen de beni tanıyorsun," diyen Justin, Serena'nın şapkasına taktığı gözlüklerini alıp yüzüne taktı. "Acıktın mı?"

Serena önce öfkeyle dudaklarını büktü ama sonra vazgeçti. Gülümseyerek "Evet," dedi. "Hem de çok acıktım."

Justin gözlerini onun gözlerine dikerken başparmağıyla usulca avucunu okşadı. "Plajda pikniğe ne dersin?"

Serena koluna doğru kayan parmakların yumuşak okşayışını hissederken karar vermenin çok kolay olmadığını biliyordu. Yine de sakince omuz silkti.

"Eğer yiyeceğin, aracın ve adanın tropikal meyve suyu kokteylinden varsa belki ilgilenebilirim."

Justin durdu, bir Mercedes'in kaputuna dayanarak "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Aklıma gelen başka bir şey yok."

"Tamam, o hâlde gidelim." Justin cebinden anahtarları çıkardı, arabanın yanına dolanarak yolcu kapısını açtı.

Şaşkınlığından Serena'nın omzundaki çantası kaydı. "Yani bu senin araban mı?"

"Hayır, kiraladığım araba. Bagajda da küçük bir buzdolabı var. Tavuk söğüş sever misin?"

Justin çantaları arka koltuğa atarken Serena ellerini beline koyup sordu. "Kendinden çok eminsin, değil mi?"

"Sadece kumar oynuyorum," diye mırıldanan Justin, Serena'yı

çenesinden tutarak dudaklarını onun dudaklarında gezdirdi. "Sadece kumar oynuyorum."

Serena arabanın ön koltuğuna otururken onun çelik gibi sağlam sinirlerini takdir etmesi mi yoksa nefret etmesi mi gerektiğini bilemiyordu. '*Elinde daha hangi kartları olduğunu Allah bilir,*' diye düşündü.

Her hareketinde olduğu gibi Justin arabayı da aynı küstah tavırla sürüyordu. Sanki her gün yapıyormuş gibi adanın trafik kurallarına uygun şekilde sol yönden rahatlıkla gidebiliyordu.

Bir ay içinde kararmaya dönecek yemyeşil üzüm bağlarının yanından, badem ağaçlarının kalın yapraklarının altından geçerek ilerlediler. Adaya özgü parlak turuncu çiçekleri olan tropikal bitkiler yol boyunca mis gibi kokular saçıyordu.

Justin hiç konuşmuyordu. Serena, onun ne kadar sessiz kalabildiğini fark ederek hayranlık duydu. Belki yatıştırıcı bir özellik değildi ama heyecan vericiydi.

Zenginlere ait villaların önünden geçip, sakin halk plajlarına yaklaşırken Serena, Justin Blade gibi bir erkeğin yanında gerçekten gevşemenin imkânsız olduğunu düşündü. Sonra birdenbire gevşemenin en çok aradığı şey olduğunu fark etti.

Yan tarafına dönerek Nassau'nun tropikal güzelliğini seyretmektense Justin'in yakışıklı ve bir şahine benzer çehresini seyretmeyi yeğledi. Eğlenerek '*Bir kumarbaz ve kumarhane krupiyesi bir arada,*' diye düşündü. Öyle bir ikilinin uzun süren bir ilişkileri olamayacağını tecrübeleriyle biliyordu. Yine de çok dikkatli olmak şartıyla birkaç gün için onun arkadaşlığından zevk alabilirdi.

Onu biraz daha yakından tanımanın ne zararı olabilirdi ki? Serbest zamanlarının bir kısmını onunla birlikte geçiremez miydi? Serena, birbirlerine âşık olup sonra da ayrılan ya da yolcularla aşk yaşadıktan sonra, turun bitmesiyle yolları ayrıldığı için mutsuz olan iş arkadaşlarına benzemezdi. Yirmi altı yıl boyunca kalbini tek parça hâlinde tutmayı başarmış bir kadın, on gün içinde onu

kaybetmezdi, değil mi?

Justin birden dönerek o sakin ve gülümsemeyen çehresiyle Serena'ya baktı. Serena'nın midesinde kelebekler uçuştu. Mayınlı bir sahaya girecekmiş gibi dikkatli olması gerektiğini fark etti.

"Ne düşünüyorsun?"

"Mayınları," dedi Serena. "Öldürücü, kamufle edilmiş mayınlar." Justin'e masum bir bakış fırlattı. "Yakında yemek yiyebilecek miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Justin son bir kez daha baktıktan sonra yolun kenarına yanaştı. "Burası nasıl?"

Serena sahildeki beyaz kumlara ve okyanusun koyu mavi sularına bakarak "Mükemmel," dedi.

Sonra hemen arabadan inerek tropikal çiçeklerin ve denizin kokusunu derin derin içine çekti. "Bunu sıklıkla yapamıyorum," dedi. "Gemi limana yanaştığında ya uyurum ya da kitap okurum. Bazen de güvertede uzanarak yanmaya çalışırım. Bu adaya ancak bir-iki kez inmişimdir."

Justin bagajdan küçük buzdolabını ve bir battaniye çıkartırken sordu. "Gemideki görevini seyahat edebilmek için kabul etmemiş miydin?"

"Hayır, insanları tanımak içindi. Dünyada kaç çeşit insan olduğunu merak ediyordum." Serena ayağındaki sandaletleri çıkartıp sıcak kumlara basarken devam etti. "Gemideki personel sayısı beş yüzü aşar ama sadece on kişisi Amerikalı. Tanıdığın insanların çeşitliliğine hayret edersin. Sanki yüzen Birleşmiş Milletler gibi."

Serena, Justin'in koltuğunun altındaki battaniyeyi aldı, katlarını açıp silkeledi ve kumlara yaydı. "Her kıtadan insanlara kart dağıttım," diyerek battaniyenin bir köşesine Hintliler gibi bağdaş kurup oturdu. "Bunu özleyeceğim."

"Özleyecek misin?" diye hayretle soran Justin, onun yanına oturdu. "Ayrılıyor musun?"

Şapkasını çıkaran Serena saçlarını geriye doğru savurdu. "Za-

manı geldi," dedi. "Bir süre ailemle vakit geçirdikten sonra başka bir iş yapacağım."

"Aklında bir iş var mı?"

Serena düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büktü. "Kumarhanesi olan bir otel düşünüyorum."

Yakında o projesini babasıyla konuşmaya niyetliydi. Bina ve finansal kaynak konusunda en iyisini bildiğine emindi.

Justin "Yeterli tecrübeye sahipsin," dedi. Serena'nın öyle bir iş yerinde yine krupiyelik yapacağını tahmin ediyordu. "Tek farkı ayaklarının karaya değmesi olacak."

Justin, kafasında aniden beliren fikri daha sonraya saklayarak devam etti. "Ailen nerede?"

Serena dalgın bakışlarını kaldırdı. "Hı? Ah, Massachusetts'teler," diyerek gözlerini buzdolabına dikti. "Besle beni."

Justin dolabın kapağını kaldırdığında gemiye ait peçeteleri ve çatal-bıçağı görünce hayretle kaşlarını kaldırdı. "Bunu nasıl becerdin? Gemi mutfağında, kurallar gereği piknik sepeti hazırlamazlar."

Basitçe "Onlara rüşvet verdim," diyen Justin bir tavuk budunu Serena'ya uzattı.

Serena kocaman bir parça kopartarak "Oh," dedi. "İçecek ne var?"

Cevap olarak Justin, geminin armasını taşıyan bir termos ve iki tane mika bardak çıkardı. "Tavuk nasıl?"

"Mükemmel. Yesene." Serena, Justin'in uzattığı koyu pembe renkli içeceği merakla yudumladı. Çeşitli meyve suları, ada romuyla karıştırılmıştı. "Oh, oh! Celebration'ın spesiyalitesi," diyerek endişeyle bardağına baktı. "Bunların bir metre yakınına yanaşmamayı kendime ilke edinmiştim."

Justin dolaptan bir tavuk budu alırken "Şimdi izinlisin ve karadasın," dedi.

Serena "Hakkında konuşabilmem için bunu yaşamam lâzım," dedi. Elindeki tavuk buduna odaklanırken kendini okyanustan esen rüzgârın hazzına bıraktı.

"Plajların daha kalabalık olacağını düşünmüştüm."

Serena başını sallayarak "Hımm," dedi ve içkisinden bir yudum aldı. "Alışverişte olmayan turistlerin bir kısmı ada turundadırlar. Diğerleri de adanın öteki tarafındaki tüplü dalış programına katılmışlardır. Üstelik sezon geçmek üzere." Tavuk budunu iyice sıyırdıktan sonra kemiğini peçeteye bıraktı. "Canlı sezonda plajlar çok kalabalık olur. Ancak yüzme ve güneşlenmek dışında da Nassau'da görülecek bayağı çok şey var."

"Fayton sürücüsü de öyle söylemişti," diyen Justin, Serena'nın bacağındaki kumu silkeleyişini seyretti.

"Paradise Adası'ndaki kumarhanelere gitmek için feribota binmediğine şaşırdım."

"Öyle mi?" diyen Justin eğilerek onun saçlarını avuçladı. "Şehirdeki tek oyun orada değil ki."

Justin, hafif ve muzip bir öpücük kondurmak niyetiyle dudaklarını Serena'nın dudaklarına dokundurdu ama o sıcak ve olgun dudaklara dokunduğu anda ilk niyeti buhar olup uçtu. "Seni ne kadar arzuladığımı nasıl unutabilirim?" diye mırıldanarak öpüşünü derinleştirdi. Serena'nın hafif inleyişini fark edince onu ihtirasla öpmeye devam etti.

Justin, dilini Serena'nın aralık dudaklarından içeri kaydırırken onu ustalıkla battaniyeye yatırdı. Justin'in sert kaslı vücudunu üzerinde hisseden Serena, önce itiraz etmeye çabaladı ama sonra kollarını boynuna dolayarak onu iyice kendine çekti.

Altında yattıkları palmiyenin yapraklarının arasından sızan güneş ışığı Serena'nın aralık gözlerinde parıldadı sonra o ışık kızıl bir alev hâlinde titreşmeye başladı.

Justin, onu daha önce hiç öpülmediği gibi öpüyordu. Dudaklarıyla, dişleriyle ve diliyle öpüyor, ısırıyor, yalıyor ve baştan çıkaran bir şekilde mırıldanıyordu. Birbirlerinin ağzında içtikleri romun tadını hissediyorlardı.

Üzerlerine doğru pike yapan kocaman bir martı uzun ve tiz bir

çığlık attı ama onlar hiç farkına varmadılar. Martı tekrar yükselerek uzaklaştı.

Justin ellerini onun kollarında dolaştırınca Serena o dokunuşu vücudunun her zerresinde ayrı ayrı hissetti. Göğüsleri sızlıyor, uylukları titriyordu. Uzun süredir hayal ettiği olayın gerçekleşmek üzere olduğunu hissederek davetkâr bir şekilde onun altında kımıldandı.

Justin dudaklarını Serena'nın dudaklarından ayırıp onun boyun çukuruna bastırdı. Hâlâ mantıklı olmaya çalışıyordu ama onu fena hâlde istiyordu. Onun yumuşak teninin, ellerinin altında kızışmasını ve nemlenmesini istiyordu. Vücudunun her kıvrımına, her girintisine ve her nabız noktasına dokunmak, ikisini de çılgına çevirinceye kadar öpmek, emmek istiyordu.

Justin o güne kadar hiç tatmadığı öylesine şiddetli bir arzu duyuyordu ki, Serena arzu ve ihtiyaçla sırtına sarılıp onu iyice kendisine çekmeye çalışırken neredeyse yalnız başlarına ve kapalı bir odada olmadıklarını unutma raddesine gelmişti. Sadece öpüşerek hiçbir kadın, onu öylesine kopma noktasına sürüklememişti. Sadece, yalnız olsalar onunla nerelere kadar ulaşabileceklerini düşünüyordu.

Dudaklarını Serena'nın kulak memesine götüren Justin o yumuşacık yeri dişleyip emerken mırıldandı. "Benimle gel, Serena. Benimle kamarama gel. Seni istiyorum."

Kontrolünü kaybetmek üzere olan Serena, Justin'in sözleriyle derin bir uykudan uyanır gibi oldu. Hafif bir sesle "Hayır," dedi. Sonra debelenip onun kollarından kurtulmaya çalışırken bu kez daha güçlü bir ses tonuyla "Hayır!" diye tekrarladı.

Doğrularak dizlerini göğsüne doğru çekti ve nefes almaya çalıştı. Üçüncü kez "Hayır," dedi. "Bunu yapmaya hiç hakkın yok. Bunu—"

Israrlı bir sesle "Neye hakkım yok?" diyen Justin, onun yüzünü avuçlarına aldı ve kendine çekti.

Gözlerinin içine bakarak "Seni istemeye veya senin de beni istediğini göstermeye mi?" Gözleri artık sakin bakmıyordu, parlak ve öfkeliydi.

Serena ona ait ilk izleniminin acımasızlık olduğunu hatırlayarak titredi ve onun ellerini zorla yüzünden uzaklaştırdı.

"Bana ne istediğimi anlatma," dedi. "İlgilendiğin küçük bir gezi macerasıysa git ve başkasını bul. Hiç başın ağrımaz." Öfkeyle ayağa fırlayarak denize doğru döndü. Justin, onu kolundan yakalayarak kendine döndürdü.

"Ve sen de bana neyle ilgileneceğimi söyleme! Nerede olduğumuzun bile farkında değildin. Güpegündüz, bir halk plajında sana sahip olabilirdim."

"Gerçekten mi?" Serena, onun gerçeği söylediğinin farkında olarak öfkeyle başını arkaya attı. "Eğer bu kadar eminsen neden yapmıyorsun?"

"Normalde mahremiyetime düşkünümdür ama biraz daha zorlayacak olursan bir istisna yapabilirim."

"Balık kavağa çıkınca," diyen Serena tekrar denize doğru yürümeye başladı.

Tam ayakları ıslanmıştı ki Justin ona sarılarak durdurmaya çalıştı. Serena bir an için onu yanlış anladığını düşündü. Justin'in bakışlarındaki öfke, onu ayartmaya çalışıyor gibi değildi. Ancak bir noktadan sonra Serena öfkesini kontrol edemediğini biliyordu. Justin tekrar sarılınca Serena bir küfür savurdu.

Justin o ateşli ve öfkeli dudakları örselemek istedi. İhtirası da öfkesi kadar hızla yükseliyordu ve ikisi birbirini besliyordu. İhtirasına yenilirse neler olabileceğini düşünerek birden bire Serena'yı bıraktı. Debelenmekte olan Serena bir anda boşlukta kalınca popo üstü sığ sulara oturdu.

Önce şok olan sonra öfkesi yükselen Serena "Sen—seni hayvan!" diyerek ayağa kalktı ve öç almak niyetiyle Justin'in üzerine hamle yaptı. Justin sırıtarak onu kollarına hapsetti.

"Öfkeliyken daha da güzelleştiğine inanır mısın?"

Sulara batmak Serena'nın kızgınlığını soğutmamıştı.

"Bunu ödeyeceksin, Justin Blade," diyen Serena kolları serbest olmadığından Justin'e bir tekme savurmaya çalıştı ama o hızla ikisi birden sulara yuvarlandılar. "Çek ellerini üzerimden, ahmak!" diyerek onu itti ama tekrar sulara yayıldı.

Tekrar doğrularak hırıltılı bir sesle "Hiç kimse bir MacGregor'u itip, sonra da öylece çekip gidemez!"

Justin, ikisini de boğulmaktan kurtarmak için Serena'yı gövdesinden yakaladı. Göğüslerine temas etmesiyle titreyerek onun dudaklarına kapandı. Elleri, onun vücuduna yapışmış ıslak tişörtünün üzerinde gezindi.

Serena hem zevkle inleyip hem de kurtulmak için debelenince ikisi birden sulara daldılar. Justin tuzun ve Serena'nın dudaklarının tadını hissetti. Güzel baldırları onun baldırlarına baskı yaparken gelen dalgayla yuvarlandılar. Serena hava almaya çalışırken bir küfür daha savurunca Justin boğuk bir sesle güldü. Tekrar gelen dalgalar ikisinin vücudunu birbirine yapıştırdı. Dalgalar geri çekilirken sırtlarında kayıp giden kumları ve deniz kabuklarını hissettiler. İkisi de sırt üstü yatıp yarı bellerine kadar suda, nefes almaya çalıştılar.

Justin anlamaya çalışarak başını salladı.

"MacGregor?" Saçlarından süzülen sular yüzüne akıyordu. "Serena MacGregor?"

Serena ıslak saçlarını yüzünden çekerken düşünmeye çalıştı. Öfke ve ihtiras karışımı duygularla bütün vücudu zonkluyordu.

"Evet. Ve o harika İskoç küfürlerini hatırladıkça senin suratına savurmaya devam edeceğim."

Serena ilk kez Justin'in yüzündeki safi şaşkınlığı gördü. Öfkesi bir anda hayrete dönüştü. Sonra Justin'in gözlerini kısarak onun yüz hatlarını incelediğini fark etti. Hâlâ hızla soluyarak Justin'e baktı ve onun yüzündeki genişleyen gülümsemeyi görünce iyice afalladı. Justin başını eğerek onun alnına dayadı, kıkırdadı sonra başını arkaya atarak kahkahalarla güldü.

O sesle irkilen ve iyice hayrete düşen Serena sonunda ona kapılarak kahkaha atmaya başladı. Sonra sırtını örseleyen kumdan ve deniz kabuklarından rahatsız olarak sustu ve doğruldu.

"Bu kadar komik olan nedir? Sırılsıklamım ve kuma bulandım. Deniz kabuklarının cildimi keseceğinden endişeliyim ve üstelik daha yemeğimi bitirmedim!"

Justin kahkahalarına devam ederek doğruldu. Sonra sakinleşerek Serena'nın burnuna kardeşçe bir öpücük kondurdu.

"Bir başka zaman tekrar sorarsın. Şimdi gel de kurulanalım ve yemeğimizi yiyelim."

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

SERENA MacGregor... Justin, kamarasındaki dolaptan bir gömlek alırken başını iki yana salladı. Uzun yıllardan beri ilk kez bu kadar şaşırmıştı. Hayatını uyanık ve kurnaz olmasıyla kazanan bir adam ani sürprizlerle pek sık karşılaşmazdı.

Asıl ilginç olanı ailesiyle benzerliğini hiç fark etmemiş olmasıydı. Aslında Serena iri yarı ve kızıl saçlı babasına hiç benzemiyordu. Daha çok Daniel'in çalışma odasında duran büyükannesinin resminin modern bir versiyonu gibiydi.

Yıllar içinde Hyannis Port'taki o evin çalışma odasına kaç kez girmişti? Aile, kızlarına daha çok Rena diyordu ve oraya her gittiğinde okulda olduğunu söylüyorlardı. Nedense hep hayalinde Daniel'in kızıl saçlarını, Anna'nın sakinliğini almış sıska ve gözlüklü bir kız canlandırmıştı. Evet... Serena MacGregor tam bir

sürpriz olmuştu...

Serena'nın yüksek zekâsına rağmen ancak oda bedelini ve geçimini sağlayacak bir işte çalışması garipti. Üstelik babasının varlığı o gemiyi sadece özel zevki için satın almasına yetecek kadar çoktu. Yine de MacGregor ailesinin tuhaf, inatçı ve beklenmedik işler yapan insanlardan oluştuğunu Justin çok iyi biliyordu.

Justin elindeki gömleği unutarak çıplak üstüyle kamarasının ortasında öylece durdu. Vücudu esmer ve yapılı, göğüs bölgesi kaslıydı. Göğsünün sol tarafında, kaburgalarının tam üstünde yaklaşık on santimlik bir yara izi vardı.

Hatırlamaya başlamıştı.

Daniel MacGregor'la karşılaştığında henüz yirmi altı yaşındaydı. Şansı yaver gitmiş ve yeterli parayı kazanarak Las Vegas'daki küçük otele, ortağının hissesini satın alarak sahip olmuştu. Justin oteli büyütmek ve yeniden şekillendirmek istiyordu. O yüzden de finans desteğine ihtiyacı vardı. Bankaların çoğu hayatını iskambil kâğıtlarıyla kazanan bir adama kredi vermekte tereddüt ediyorlardı. Aslında Justin de yumuşak elli ve kuru sesli bankacılardan hiç hoşlanmıyordu. İçindeki Kızılderili ruhu onu kâğıt üzerinde söz vermemesi gerektiği konusunda uyarıyordu. Sonra bir gün Daniel MacGregor'ın adını duymuştu.

Justin kendi yöntemleriyle o borsa ve finans dâhisini araştırmıştı. Kendi kurallarıyla oynayıp kazanan o delibozuk İskoçyalı hakkında belli bir fikir edinmişti. Bir ay boyunca ısrarla telefon ederek ve mektuplar yazarak, sonunda MacGregor'la temas kurmayı başarmış ve onun Hyannis Port'daki müstahkem bir kaleye benzeyen evine girebilmişti.

Daniel MacGregor evinde çalışmayı tercih ediyordu. Kocaman ofis binaları, asansörler ve sekreterler onun ilgisini çekmiyordu. Önceleri sırtıyla daha sonra zekâsıyla kazandığı paralarıyla deniz kenarında bir arazi satın almıştı. Zekâsıyla daha fazla para kazanabileceğini erken yaşlarda öğrenmiş, sonra imparatorluğunu ve kendi zevkini yansıtan evini kurmuştu.

Geniş koridorları ve kocaman odaları olan devasa bir evdi. Daniel MacGregor kalabalık ortamları sevmiyordu. Justin'i kuledeki çalışma odasına yönlendirdiklerinde Daniel hakkındaki ilk izlenimi büyüklük ve zekâ hissi olmuştu.

Daniel MacGregor, Kaliforniya kızılçamından yapılmış kocaman çalışma masasının arkasında oturmuş, parmaklarını masanın üzerinde tıpırdatarak "Demek Blade sensin," demişti.

"Evet. Siz de MacGregor'sunuz."

Daniel'in geniş yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. "Evet, benim. Otursana evlât."

Daniel, o hitabıyla Justin'in ifadesinde hiçbir değişiklik olmadığını fark etmiş, kollarını göğsünde kavuşturarak, karşısına oturan genç adamı süzmüştü. Tavırları hoşuna gitmiş gibiydi.

"Borç para istiyorsun, öyle mi?"

Justin soğukkanlı bir tavırla düzeltmişti. "Size bir yatırım öneriyorum, Bay MacGregor."

Oturduğu koltuk koca bir adamı yutacak kadar genişti. Yine de Justin çok rahat bir şekilde oturmuştu. "Karşı teminat olarak da kendi mülkümü öne sürüyorum."

"Ah," diyen Daniel MacGregor, ellerini bağlayarak karşısındaki adamı uzun uzun süzmüştü. Soylu yüz hatlarına bakarak, Justin'in basit biri olmadığı sonucuna varmıştı. Soğukkanlı, kontrollü, gerektiğinde vahşi. Komançi kanı—bir savaşçı kanı—taşıyordu ama kesinlikle kavgacı bir tip değildi. Daniel de savaşçıların kanından geliyordu.

"Hımm... Ederin ne evlât?"

Justin'in aklından kötü bir fiil yapmak geçmişti ama yine de dışa vurmamıştı. Elindeki dosyayı masaya uzatarak "Finansal bilgilerim, referanslarım ve diğerleri burada," demişti.

Daniel gürültülü bir kahkaha atmış ve dosyayı elinin tersiyle itmişti.

"Hakkında her şeyi bilmeseydim buraya kadar gelebileceğini mi sanıyordun? Senden ne haber? Neden paramı sana ödünç vereyim?"

Justin dosyayı geri alırken "Borçlarımı her zaman öderim," demişti.

"Öyle olmasaydı bu işte fazla kalamazdın."

"Ve size de bir sürü para kazandıracağım."

Daniel mavi gözleri yaşarana kadar gülmüştü. "Benim param var evlât."

Justin kısık bir sesle "Sadece ahmaklar daha fazlasını istemez," demişti ve Daniel anında susmuştu.

Daniel arkasına yaslanarak başını sallamıştı. Sonra "Lanet olsun, haklısın!" diyerek sırıtmıştı. Avuçlarını masaya vurmuş ve "Çok haklısın. Açığını kapatman için ne kadar lâzım," diye sormuştu.

Justin hiç gözünü kırpmadan cevap vermişti. "Üç yüz elli bin."

Daniel masasının çekmecesine eğilerek bir şişe İskoç viskisi ve bir deste iskambil kâğıdı çıkartmış ve "Pokere var mısın?" demişti.

Devamlı bahislerden konuşarak bir saat kadar poker oynamışlardı. Justin dışarılarda bir yerlerden antika bir duvar saatinin gongunu duymuştu. Birileri bir kere kapıyı tıklatmış, Daniel kükreyerek kovalamıştı. Bir daha da rahatsız eden olmamıştı.

Odanın havası Justin'in purosunun, içtikleri viskinin ve cam kenarındaki koca bir vazo dolusu güllerin kokusuyla ağırlaşmıştı.

Bin beş yüz dolar kaybettikten sonra Daniel arkasına yaslanmıştı.

"Hissedarlara ihtiyacın olacak."

Justin bir puronun daha dibini kırarken "Ortağımdan yeni kurtuldum. Başka ortak istemem," demişti.

Daniel kartları bir kenara iterek "Hissedarlar, evlât," demişti. Para kazanabilmek için önce etrafa para dağıtmalısın. Senin gibi oynayan biri bunu zaten biliyordur."

Soluk mavi gözleriyle Justin'i bir süre süzmüştü. "Sana parayı

veririm, sonra yüzde on dördünü hisse olarak alırım. Zeki adamsın, kendine altmışını ayır, gerisini dağıt." Daniel viski kadehini kafasına dikerek bitirmiş ve sırıtmıştı. "Zengin olacaksın."

"Biliyorum."

Daniel öyle bir gürültüyle kahkaha atmıştı ki pencere pervazları titremişti. Sonra avuçlarını masaya vurarak kalkmış ve "Yemeğe kal," demişti.

Justin yemeğe kalmış ve zengin olmuştu...

Oteline Comanche adını vermiş ve zaman içinde onu Las Vegas'ın en gözde otel-kumarhanelerinden biri hâline getirmişti. Tahoe'da batan bir mülkü satın almış ve başarısını tekrarlamıştı. On yıl içinde beş tane muhteşem otel-kumarhanenin sahibi olmuş, ülke içindeki ve Avrupa'daki birçok kârlı şirkete yatırım yapmıştı. O kuledeki çalışma odasında karşılaşmalarından sonraki on yıl içinde...

Justin, Hyannis Port'taki eve birçok kez konuk olmuş, Daniel ve Anna'yı otellerinde ağırlamış, oğullarıyla balığa çıkmıştı. Ama kızlarıyla hiç karşılaşmamıştı.

Daniel zaman zaman kızından bahsederken "Zeki kızdır ama bir türlü durup oturmak bilmedi. İyi bir erkeğe ihtiyacı var. Onunla tanışmalısın," demişti.

Justin açık sözlülükle çöpçatanlığa âlet olmayacağını belirtmişti. Ya da öyle olduğunu sanmıştı.

"Yaşlı şeytan," diye mırıldanan Justin gömleğini giydi.

Onu gezi gemisine yönlendiren de Daniel olmuştu.

"Biraz baskıdan uzaklaşmalısın," diyerek ısrar etmişti. "Güzel bir deniz havasından ve yarı çıplak kadınlardan başka hiçbir şey bir erkeği rahatlatamaz."

Justin de huzursuz olduğu için önerisini göz önüne almıştı. Daniel, ona bir zarf içinde tur biletlerini gönderip bir kasa da gümrüksüz İskoç viskisi isteyince tuzağa düşmüştü.

Justin eğlenerek '*Eski korsan hâlâ üçkâğıtçılık yapıyor,*' diye düşündü. Daniel, Justin'in zamanının çoğunu kumarhanede geçireceğini biliyordu, gerisini de şansa bırakmıştı. Gülümseyerek gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Şans...

Dostunun ve iş ortağının önceki akşamüzeri kızıyla, kafasında onu yatağa atmak fikriyle, güreştiğini bilse acaba Daniel ne derdi? Hafakanlar basarak ellerini saçlarının arasından geçirdi. Daniel MacGregor'un kızı... Aman Tanrım!

Justin siyah ceketini dolaptan aldı, kapağını çarparak kapadı. Kızını baştan çıkartmış olsaydı o kurnaz şeytanın işine gelecekti. Gezinin geri kalan günlerinde Serena'yı görmezden gelip, bir daha yanına yaklaşmazsa da kendi işine gelecekti. O zaman yaşlı İskoç duvara toslayacaktı. Justin aynada kendisine gülümseyen esmer, zayıf ve siyahlı beyazlı giyinmiş aksine baktı.

"Eğer ondan uzak durabileceğini sanıyorsan aklını yitirmiş olmalısın," diye mırıldandı.

Justin kumarhaneye girdiğinde Serena'nın küçük, siyah beyaz monitörün önünde durmuş, iri yarı, sarışın şefiyle konuştuğunu fark etti. Serena neşeyle gülüp başını sallayınca Dale'in parmağını onun çenesinde gezdirdiğini görerek gözlerini kıstı. Kendisi dokunmuş gibi içinde bir şeyler kıpırdandı. Dale sırıtarak doğrulmuş ve Serena'nın papyonunu düzeltirken alçak sesle bir şeyler mırıldanmıştı.

Justin kıskandığını hissetti ama hemen toparlandı. Birkaç gün içinde Serena, ona ihtirası, öfkeyi ve kıskançlığı yaşatmıştı ki normalde daima kontrol altında tutabildiği duygulardı bunlar. Babasına bir küfür savurarak Serena'ya doğru ilerledi.

Justin "Serena," diye seslenince onun, arkasına dönmeden önce omuzlarını dikleştirdiğini fark etti. "Bu gece çalışmıyor musun?"

"Moladan yeni döndüm,"

Ona yirmi dört saat boyunca soluk aldırmıştı ama bunun öyle devam etmeyeceğini bilmeliydi.

"Dün gece seni burada görmedim. Ben de güverteden düştüğünü düşünmüştüm."

Dale'in sesli bir şekilde içini çektiğini duyan Serena, ona doğru döndü. "Dale, bu Justin Blade. Dün, Nassau'daki plajda cazibesine kapılmayınca beni sulara fırlattı."

"Anlıyorum," diyen Dale elini Justin'e uzattı. "Ben bunu denememiştim. İşe yaradı mı?"

Serena tatlı bir sesle "Kapa çeneni, Dale," dedi.

Dale, Justin'e "Onun kusuruna bakmayın," dedi. "Denizde yaşam bazılarımızı sertleştiriyor. Gezinizden keyif alıyor musunuz, Bay Blade?"

"Evet," diyen Justin, Serena'ya baktı. "Şimdilik iyi bir deneyim oldu."

Serena abartılı bir nezaketle "Benim kusuruma bakmayın, Tony'i molaya göndermem lâzım," diyerek döndü ve sert adımlarla beş numaralı masaya doğru ilerledi. Dişlerini öyle bir sıkmıştı ki canının acıdığını fark ederek gevşemeye çalıştı. Masadaki üç oyuncuya profesyonel bir tavırla gülümsedi, Justin boş yerlerden birine oturunca ona buz gibi bir bakış fırlattı.

"İyi akşamlar, yeni deste," diyen Serena kart destelerinin şeritlerini yırttı, kartları karıştırmaya başladı. Justin'in sakin ve sabit bakışlarına aldırmamaya çalışıyordu. Justin, önünde yaklaşık iki yüz dolarlık fiş biriktiğinde arkasına yaslanarak bir puro yaktı.

Serena kartları son kez karıştırdıktan sonra Justin'in önüne uzattı. "Keser misiniz?" Onu masadan silmeye niyetliydi.

Justin kartlara uzandı ve sakin bir tavırla kesti. Serena onları kutuya yerleştirirken Justin yirmi beş dolarlık fişi öne sürdü.

Serena masaya göz gezdirerek bütün bahislerin yapılmış olduğunu kontrol etti sonra oyunu başlattı.

Bir ara Justin'in önünde üç tane fiş kaldığını gören Serena büyük bir keyif duydu. Çift yedili gelince Justin çifti ikiye böldü. Sonunda bir elinde yirmi diğer elinde yirmi bir oluştu. Beş fişini ikiye katlayarak on fiş kazanmıştı. Masa değiştirme zamanı geldiğinde Justin de onunla birlikte kalkınca Serena küplere bindi. Bu kez onu gerçekten masadan atmaya yemin etti.

Sonraki yirmi dakika boyunca Serena masadaki diğer oyuncuların farkına bile varmadı. Sadece Justin'in derin, yeşil gözlerini ve yeni kart isterken ya da beklerken ellerini görüyordu. Serena, onu yenmeye kararlıydı ama Justin'in fişleri ha bire ikiye katlanıyordu.

"Yirmi biri yakaladım!" Serena masadaki kolej öğrencisinin bağırışıyla dikkatini ona çevirdi. Justin'in sırıttığını fark etti.

Delikanlı elindeki fişleri havaya kaldırıp, etrafına göstererek "Üç dolar kazandım!" diye heyecanla bağırdı. Serena, onun hafifçe sarhoş olduğunu fark etti. "Şimdi," diyen delikanlı fişlerini masaya vurdu, ellerini ovuşturarak "Kumara hazırım," dedi.

Serena gülerek kartiara uzanırken Justin ile göz göze geldi. Saatlerden sonra ilk kez onun yüzünde gördüğü keyif ifadesiyle içi ısındı. Serena bir an masanın üzerinden uzanıp onun yüzüne düşen gür ve yumuşak saçlarını okşamak istedi. Gözlerindeki hafif gülümseyen ifade onu nasıl bu kadar önemli kılabiliyordu?

Kolejli delikanlı "Hey!" diye seslenerek bira kutusunu havaya kaldırdı. "Şansım yaver gidiyor."

Yanındaki kız arkadaşı kuru bir sesle "Evet, nihayet," dedi.

Oyuna o şekilde ara verilmesiyle Serena toparlanmıştı. Çenesini dikerek kartlara uzandı. Bir gülümsemesine kapılıp, Justin'i yenmek istediğini unutmamalıydı. "Muhtemelen yirmi bir," diyerek kendine çektiği Ası gösterdi.

Genç kız "Sigorta mı?" diye sorarak masaya bir fiş daha bastırdı. Justin hiç kıpırdamadı. Serena kendi kutusundan üçlü çekince rahatladı. Biraz zaman kazanmıştı. "Yirmi bir değil," diyerek Justin'in kartlarına baktı. "On altı. Yeni kart mı yoksa bekleyecek misiniz?" diye sorarken ona küçük bir kart çekmeyi diliyordu.

Justin parmağını hafifçe kıpırdatarak yeni kart istedi. Serena ona açtığı kartın dörtlü olduğunu görünce neredeyse küfredecekti.

Justin belirgin bir tatmin ifadesiyle "Yirmi," diyerek elini kartlarının üstüne koydu.

Serena '*Tabi ki tatmin olursun,*' diye öfkeyle düşünerek son-

raki oyuncunun eline baktı.

Justin'in acayip bir şansı vardı. Kolejli delikanlıya açtığı kartlar on sekizi bulmuştu. Masadakilere göz gezdirerek "Dört veya on dört," diye anons etti, sonra tekrar kart çekerek Justin'e baktı. "Altı veya on altı." Sanki sadece ona konuşuyordu. Sinek üçlüsü çekince içinden bir küfür savurdu. "Masa on dokuzda kaldı, yirmi dolar öder," dedi. Bir kart daha çekecek olursa Dale'in, onu güverteden aşağı atacağına emindi.

Serena, Justine'inkiler hariç masadaki bütün fişleri topladı, sonra yirmi beş dolarlık ayırarak Justin'in önüne sürdü. Onun gözlerindeki eğlenen bakışı gördüğünde bu kez içi ısınmamıştı.

Kumarhaneyi öyle kesif bir duman kaplamıştı ki havalandırma sistemi yeterli olmuyordu. Serena saatine bakmasa bile yaklaşık on saattir ayakta olduğunu biliyordu. Kumar makinelerinin jeton sesleri azalmaya başlamıştı. Bu da son vardiyasının bitmek üzere olduğunun işaretiydi. Masanın sonunda oturan gözleri uykudan ağırlaşmaya başlamış çift, ertesi gün konaklayacakları Puerto Rico'dan bahsediyorlardı. Kalkmadan önce beş dolarlık fişlerini paraya çevirdiler. Serena çevresine baktığında üç masanın boşalmış olduğunu gördü. Kendi masasında iki oyuncu kalmıştı. Biri Justin, diğeri de Jack ve Rob'un dikkatini çeken Bayan Dewalter'di.

Kızıl saçlı kadın dikkatini önündeki kartlardan çok Justin'e vermişti. Haince bir hisle Serena, kadının parmağındaki yüzüğün çok zevksiz olduğunu düşündü ve yirmi üç açarak bahsi kaybeden kadına neredeyse sırıtarak baktı.

"Sanırım bu bana uygun bir oyun değil," diyen kızıl saçlı kadın göğüslerini sergileyecek şekilde Justin'e doğru eğildi.

"Siz ise korkunç şanslısınız. Bir sisteminiz var mı?" diyerek Justin'in kolunu tuttu ve gülümsedi.

Serena, kadının kafasını bastırıp burnunu yeşil çuhaya sürtse ne olur diye düşündü.

Justin kadının açık manevrasıyla eğlenerek onu baştan aşağı süzdü sonra bakışlarını onun yüzüne çevirdi. "Hayır."

"Mutlaka bir sırrınız olmalı. Bir içki içerken dinlemeye bayılırdım."

Justin purosunun dumanını onun omzuna doğru savurarak cevap verdi. "Oynarken asla içmem. İkisi birbiriyle iyi gitmez."

Serena keskin ve sert bir sesle "Bahisler?" diye sordu.

"Bu gece için yeterince oynadım," diyen kadın baldırlarını Justin'e sürterek ayağa kalktı. Kazandığı yüz dolarlık fişi cüzdanına koydu. Serena, onun dört dolarla başlamış olduğunu hatırlayarak büyük keyif duydu.

"Lobide olacağım," diyen kadın işveli bir şekilde gülümsedi, sonra dönerek uzaklaştı.

Serena kendini tutamayarak "Bir dahaki sefere daha bol şans diliyorum," dedi. Döndüğünde Justin'in, ona sırıttığını gördü.

"Nakite çevirir misin?"

"Elbette," diyen Serena o kızıl saçlının peşinden gitmek için acele ettiğini düşünerek öfkelendi. Hızla Justin'in yedi yüz elli dolarlık fişlerini sayınca daha da sinirlendi.

"Dale meşgul. Ben hallederim," diyerek masadan kalktı.

Serena'nın sert adımlarla uzaklaşmasını seyreden Justin, onun babasını hatırlamaya çalıştı. Ancak pek kolay değildi.

Serena bir deste banknot ve ufak bir makbuzla geldi. Makbuzu Justin'e imzalatarak paraları saydı ve ona uzattı.

"Senin için kârlı bir gece oldu," diyerek makbuzu masadaki kutuya koydu ve kartları toplamaya başladı.

Justin, onu bileğinden tutarak "Bir el daha?" diye sordu. Nabzının hızla attığını hissedebiliyordu.

"Paranı nakite çevirdin ya," diyen Serena bileğini kurtarmaya çalıştı. Justin, bileğini daha sıkı kavradı.

"Seninle benim aramda farklı bir bahse var mısın?"

"Üzgünüm ancak yolcularla başka oyunlar oynamak kurallara aykırı. Hem izin verirsen masayı kapatmam gerek."

"Para olmayacak," diyen Justin, Serena'nın öfkeyle baktığını

görerek gülümsedi. "Ben kazanırsam birlikte güvertede yürüyeceğiz."

"Hiç ilgimi çekmiyor."

"Baş başa kalmaktan korkmuyorsun değil mi, Serena?"

Justin, Serena'nın elini çekmek için hamle yaparken birden duraksadığını fark etti. Yumuşacık bir sesle "Hâlâ ev sahibi olmanın avantajına sahipsin," dedi.

"Eğer kazanırsam," diyen Serena, onun elini yavaşça itti. "Gezinin sonuna kadar benden uzak duracak mısın?"

Justin soruyu kafasında tarttı. Aslında içinde bulundukları duruma bakarak daha akıllıca olduğunu düşündü. Purosundan son bir nefes çektikten sonra kül tablasına bastırdı. Kaderini kartlara bağladığı ilk kez olmayacaktı.

Justin kartları işaret ederek "Dağıt," dedi.

Önündeki ikiliyi ve beşliyi gören Justin, Serena'nın gösterdiği onluya baktı ve başıyla işaret ederek başka kart istedi. Kız çıkmıştı. Beklemeyi düşündü ama Serena'nın yüzündeki rahat ifadeyi gördü. Cebindeki her dolara bahse girerdi ki onun elinde sekizli vardı. Gözlerini onun gözlerine dikerek yeni kart istedi.

Serena elindeki karo dörtlüyü masaya çarparak "Kahretsin!" dedi. "Yemin ederim Justin, bir gün seni mutlaka yeneceğim!" Büyük bir öfkeyle kendi çektiği valeye baktı.

"Hayır," diyen Justin ayağa kalktı ve ellerini cebine soktu. "Çünkü sen kartları değil beni yenmeye çalışıyorsun. Dışarıda bekliyorum."

Dale bir yolcunun arkasından dil çıkaran en iyi yirmi bir krupiyesine endişeyle baktı.

Dışarıda duvara dayanmış olarak duran Justin, kumarhanenin cam kapıları ardından Serena'yı seyretti. Sıkıntısını ve gerginliğini oradan bile hissedebiliyordu. Aslında kendisi de aynı durumdaydı. Omuz silkerek işi şansa bıraktığını düşündü. Kazanmak kadar kaybetmek de vardı.

Justin dalgınca cebindeki yirmi beş dolarlık fişle oynadı. Bazıları onun acayip bir şansı olduğunu düşünebilirdi. Sonra, o bahsi kaybetseydi daha mı şanslı olurdu diye düşünerek gülümsedi. Serena'yı görmeye devam etmekle hayatı daha karmaşık hâle gelmeyecekti.

MacGregor'un, ona omzunun üstünden nasıl bakacağını görmezden gelse de, Serena'yı yatağa atmakla onu aklından çıkartabileceğinden emin değildi. Serena, hayatı boyunca düşüncelerinde sabit bir yer edinebilen ilk ve tek kadındı.

Justin çok merak ediyordu. Acaba Serena'ya, onların tanışmalarını organize edenin, Hyannis Port'daki çalışma odasından bile her şeye burnunu sokmayı beceren, babası olduğunu söylese ne yapardı? Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. Herhâlde Serena önce babasının derisini yüzer sonra onu diri diri asardı.

Serena'nın kendisine doğru ilerlediğini fark ederken o bombayı başka bir güne saklamaya karar verdi.

Serena soğuk bir tavırla kapıdan çıktı, arkasından kapının kapanmış olduğunu kontrol ederken "Böyle gülümsemekte yerden göğe kadar hakkın olduğunu düşünüyorum. Çok şanslı bir günündesin," dedi.

Justin beklenmedik bir şekilde Serena'nın elini tuttu, eğilerek parmaklarını öptü. "Ben buna çok daha önce niyet etmiştim," dedi. "Çok güzelsin, Serena."

Şaşırdığını belli etmemeye çalışan Serena "Öfkeli olduğum zaman," diyerek konuyu bitirdi. Onun cazibesine kapılmak istemiyordu.

Justin, onun avucunu çevirerek tam ortasını öperken gözlerinin içine baktı. "Gerçekten çok güzelsin."

"Kibar davranarak dengemi bozmaya çalışma," derken Serena farkında olmadan parmaklarını onun parmaklarına kenetlemişti. "Sende iyi olan hiçbir şey yok."

"Yok," diyerek kabullenen Justin devam etti. "Haydi, dışarı çıkalım. Sanırım temiz havaya ihtiyacın var."

"Yürüyüşü kabul edebilirim," diyen Serena ilerledi. Birlikte

merdivenleri çıkarken "Hepsi bu," diye ekledi.

"Ay da dolunay şeklinde. Bu gece işler nasıldı?"

Serena "Kumarhanede mi?" diye sorarken Justin güverteye çıkan kapıyı açınca yüzüne ılık ve tertemiz bir hava çarptı. "Her zamankinden daha iyiydi. İlkbahardan beri zarar ediyorduk."

"Kumar makinelerinin çokluğu kârınızı düşürür." Serena, ona doğru bakarken Justin kolunu onun beline doladı. "Masalardaki krupiyeleriniz daha uyanık olsa masalardan daha çok kazanırsınız."

"Haftada altmış saat, fındık fıstık parasına çalışırken daha uyanık olmak mümkün değil. Yine de sabit bir ciromuz var. Çoğu altı haftalık bir eğitimden sonra kasiyerlikten krupiyeliğe geçenler. Onların çoğu da birkaç seferden sonra hayallerindeki tatili bulamadıklarını fark ederek ayrılıyorlar."

Serena farkına bile varmadan onu kendisine çeken Justin'in beline sarıldı. "En çok hoşuma giden yönü de bu," dedi.

"Ne?"

"Gecenin bu saati. Gemi sessizliğe gömülmüşken denizin, dalgaların sesini duymak çok hoş. Kamaramda lombar olsaydı bütün gece açık bırakırdım."

Justin "Yok mu?" diye sorarken elini Serena'nın sırtında aşağı yukarı dolaştırıyordu.

"Sadece yolcuların ve zabitlerin kamaraları geminin yan taraflarında." Serena sırtını Justin'in elinin altında sağa sola bükerek kaslarının rahatladığını hissetti ve rahat bir iç çekti. "Yine de geçirdiğim bir yılı hiçbir şeye değişmem. Burada ikinci bir aile edinmiş gibiyim."

Justin, Daniel'i düşünerek sordu. "Ailen, senin için çok mu önemli?"

"Elbette," diyen Serena sorusunu saçma bulmuş gibi başını arkaya atınca dudakları neredeyse yüzünü incelemekte olan Justin'in çenesine değecekti.

Serena "Yapma bunu," diye mırıldandı.

Justin'in "Neyi?" diyen yumuşak ve alçak fısıldaması Serena'mn aralık dudaklarının hemen dibindeydi.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun," diyen Serena, Justin'den uzaklaşarak küpeşteye dayandı. Elleri küpeştenin demirlerini kavrarken başını döndürdü. "Ailem," dedi. "Her zaman hayatımın en önemli parçası olmuştur. Sadakat bazen can sıkıcı olabilir ama hepimiz için gereklidir. Ya senin ailen?"

Serena, Justin'in gözüne son derece büyüleyici göründü. Yumuşak kıvrımlarını saklayan erkeksi smokine rağmen çok etkileyiciydi. Arkasında sımsıkı topladığı saçları rüzgârla hafifçe dağılmıştı. Yüzüne yansıyan ay ışığında cildi mermer gibi parlıyordu.

Justin "Ailem," diye söze başlarken sohbete odaklanmaya çalıştı. Birkaç adım atarak Serena'nın karşısında durdu. "Bir kız kardeşim var, Diana. Benden on yaş küçük. Hiçbir zaman yakın olmadık."

"Ya annen baban?"

"On altı yaşımdayken öldüler. Diana, teyzelerimden biriyle yaşıyor. Hemen hemen yirmi yıldır görmedim."

Serena tam ona karşı hafif bir sempati besleyecekken yeniden gerildi.

"Ama bu haksızlık!"

Justin kuru bir sesle "Teyzem hiçbir zaman mesleğimi onaylamadı. Aslında Diana'ya gönderdiğim paraların menşeini hiç sorgulamadı," derken usulca Serena'nın ceketinin düğmelerine uzandı. "Ama ben araya girmezsem Diana için daha kolay olacağını düşünüyorum."

Serena "Teyzenin onaylayıp onaylamamaya ne hakkı var ki?" derken öyle öfkeliydi ki Justin'in düğmelerini ustalıkla çözdüğünün farkına bile varmadı. "O, senin kız kardeşin."

"Teyzem, kumar oynamanın şeytan işi olduğuna yürekten inanıyor. O, ailenin Fransız kolundan gelen soylu bir üyesi."

Serena, onun saçma mantığına kızarak başını iki yana salladı.

"Ya sen nesin?"

"Blade." Justin gözlerini onun gözlerine dikti. "Bir Komançi."

Justin'in yüzü, Serena'nın yüzüne tahmininden daha çok yakındı. Rüzgâr incecik gömleğini titreştirdiği hâlde, hâlâ Justin'in ona ne yaptığının farkında değildi. Gözlerini ondan ayıramadan yutkundu. O iki kelimede bir tehdit mi vardı yoksa öyle olduğunu mu hayal ediyordu?

Serena "Tahmin etmeliydim," diye mırıldandı. "Gözlerin beni şaşırtmıştı."

"Kanıma karışan Fransız ve Galli kanındandır. Babam safkan Komançiydi. Annem ise Komançi bir savaşçı ile Fransız bir göçmenin soyundan geliyordu." Justin, gözlerini hiç ayırmadan usulca uzanarak Serena'nın papyonunu çözdü. Serena tekrar yutkundu ama kıpırdayamadı.

"Hikâyeye göre, atalarımdan biri dere kenarında çamaşır yıkayan altın saçlı bir kadına rastlamış. Kadın sepetindeki çamaşırları yıkarken bir yandan da şarkı söylüyormuş. Atam, kendi arazisini korumak için kadının halkından birçoğunu öldürmüş korkusuz bir savaşçıymış. Kadını gördüğü anda onu istemiş." Justin, bir yandan da Serena'nın gömleğinin düğmelerini tek tek çözüyordu. "O yüzden de kadını almış."

Aniden boğazı kuruyan Serena "Bu barbarca!" diye itiraz etti. "Kadını kaçırmış ve ailesinden uzaklaştırmış—"

Justin, onun sözünü keserek yavaşça devam etti. "Birkaç gün sonra kadın adamı sırtından bıçaklayarak kaçmaya çalışmış. Ama onun kanını ellerinde görünce gidememiş. Yanında kalarak onu tedavi etmiş, sonra ona yeşil gözlü çocuklar vermiş."

"Belki de kalması, bıçağı saplamasından daha çok cesaret gerektirmiştir."

Serena'nın bakışlarındaki metanete rağmen sesinin titrediğini fark etti Justin.

"Ona sözlük anlamı Altın Ödül olan bir isim vermiş ve bir daha asla başka kadın almamış. Bu, ailemizde gelenek hâline gelmiş. Bir erkek altın saçlı bir kadın görüp istediği zaman—onu alır."

Justin, Serena'nın dudaklarına kapanıp örseleyerek öperken, Serena kanının anında tutuştuğunu fark etti. Justin, ellerini onun saçlarına daldırarak saçlarındaki tokaları çıkardı, denize fırlattı. Serena, sanki kendisi karanlık sulara fırlatılacakmış gibi Justin'in omuzlarını kavradı. Zaten duyguları da öylesine çaresizce yuvarlanıp bir bilinmeze akar gibiydi.

Justin ateş gibi yanan eliyle bir göğsünü kavrayınca, Serena kalbinin gümbürdemeye başladığını fark etti. Hafif bir inleyişle Justin'e daha sıkı sarıldı. Sanki aniden kabaran sakin bir denizde can havliyle tutunacak bir yer bulmuş gibiydi. Justin, onun ne kadar ufak tefek olduğunu unutmuş, düşünmeden ve haşince göğsünü avuçlamıştı. Hiç izin istemeden, kelimelere gerek duymadan onu baştan çıkartmaya çalışıyordu. Öyle eski ve ilkel bir duyguyla sarmalanmışlardı ki inkâr etmeye ya da karşı koymaya güçleri yoktu.

Serena'nın vücudu arzuyla zonkluyor, beyni ona arzularını göstermekten başka hiçbir şey düşünemiyordu. Vahşi ve haşin öpücükler boğazına doğru kayarken Serena sadece Justin'e daha sıkı sarılabildi. Denizden esen ılık ve sakin rüzgâr ateşini söndüreceğe benzemiyordu.

Justin bir eliyle onun göğsünü ovuştururken diğer elini Serena'nın çıplak sırtına sokmuş, belkemiğine yakın bir noktayı okşamaya başlamıştı. O dokunuşla Serena dizlerinin titrediğini fark etti. İçinden yükselen inanılmaz zevk dalgalarıyla Justin'e yaslandı ve hırıltılı bir sesle "Hayır," dedi. "Hayır, yapma!"

Justin, onun itirazlarını dudaklarına kapanıp arzuyla öperek bastırdı. Serena'nın dudakları öyle açtı ki, beynindeki uyarının doğrultusunda hareket edemiyordu. Onun dudaklarının tadı denizden gelen tuzlu meltemin tadına karışıyordu. Elleri nasıl sihirliyse Serena'yı kolayca yönetiyordu. Eğer öyle dokunmaya devam ederse ona ne isterse verecek duruma gelmişti. Ellerini onun ha-

vadan nemlenmiş saçlarına sokarak kendine daha çok çekti.

Justin'in dudakları Serena'nınkilerden kopup boğaz çukuruna gömülünce, Serena sadece onun ismini fısıldayabildi. Bütün duyuları onun ellerine ve dudaklarına kilitlenmişti.

Justin, yavaşça onu küpeştenin demirlerinden ayırırken Serena da ona doğru sürüklendi. Arzularının şiddetinden zayıf düşmüştü ve Justin saçlarını kavrarken Serena, ona yaslandı.

Justin "Islanıyorsun," diye mırıldanarak Serena'nın saçlarının kokusunu içine çekti ve "İçeri girelim," dedi.

"Ne?" diye soran Serena başının dönmesine rağmen gözlerini açtı. "Yağmur mu yağıyor?"

Havaya bakarak ıslak saçlarını iki yana salladı. Justin de ıslanmış saçlarını parmaklarıyla arkaya attı. Serena yüzüne çarpan yağmur damlalarıyla sanki derin bir rüyadan uyanmış gibi hissetti. "Ben—" Justin'i iterek ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi. "Ben..."

Justin "Biraz uyuman lâzım," diyerek onun sözlerini tamamladı.

Aslında çok yaklaşmıştı. Bir sapık gibi, durdukları yerde neredeyse ona sahip olmak üzere olduğunu fark etmişti.

"Evet." Serena çıplak göğüslerine düşen damlaları fark ederek ceketini göğsünde kavuşturdu. "Evet, geç oldu."

Gözleri hâlâ buğulu, bakışları şaşkındı. Güverteye göz gezdirerek "Yağmur yağıyor," diye tekrarladı.

Sesinde beliren ani kırılganlıkla Justin hem onu az öncekinden daha çok arzuladı hem de ona o şekilde sahip olamayacağını anladı. Ellerini ceplerine sokarak yumruklarını sıktı.

Öfkeyle '*Kahrolası Daniel MacGregor,*' diye düşündü. İskoçyalı, ona birinci sınıf bir tuzak kurmuştu. Eğer o anda Serena'ya sahip olursa, neredeyse sevgiye benzer hisler beslediği bir adamla olan güzel ilişkisini mahvedecekti. Yapmazsa, onu arzulamaya devam edecekti. Beklerse... Eh, o da bir çeşit kumardı.

"İyi geceler, Serena."

Serena bir an donakalmış gibi durakladı. Aklıselimi elden bırakmak, onun kollarına atılarak her türlü çılgınlığı yapmak istiyordu.

Serena ceketine daha sıkı sarınırken derin bir nefes aldı.

"İyi geceler."

Hızla merdivenlerden inerken her an vazgeçip, geri dönmekten korkuyordu.

CLONDIKE

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

SERENA daha tenha olacağını düşündüğünden Veranda güvertesine ilerledi. Büyük havuza yakın olan Lido Barın ve Barbekünün olduğu güverte gemide kalıp hem yüzmek, hem güneşlenmek hem de atıştırmak isteyenlerle dolu olurdu. Yolcuların çoğu San Juan limanına çıkmış olurlardı. Şehrin tarihi kesimindeki eski parke taşlı yollarda yürüyecekler, kaleleri gezecekler, çevredeki dağların fotoğraflarını çekeceklerdi. Arka güvertede Serena'yı kimsenin rahatsız etme ihtimali yoktu.

Serena neredeyse uyumak üzereyken dün geceki hesaplar için Dale'e yardım etmesi gerektiğini çoktan unutmuştu. Şafak sökerken uyuyabilmiş, ancak dört saatlik bir uykudan sonra saatinin alarmıyla uyanmıştı. Sabah vardiyasını tamamladıktan sonra öğle sıcağında güneşlenmeye ve vücudunun yorgunluğunu atmaya

niyetlenmişti.

Sabaha karşı üç civarıyla şafak sökene kadarki saatleri düşünmek istemiyordu. Gece olanları düşünmekten bezmişti ama güvertedeki şezlonglardan birine uzandığı anda düşünceler yine beynine hücum etti.

Justin'in dudaklarını dudaklarında hissettiği her seferinde ona neler oluyordu? Her ne oluyorsa, Serena her seferinde bir kez daha tekrarlanmayacağına yemin etse de çaresiz kalıyordu. Justin'de nasıl bir şeytan tüyü varsa, onu her seferinde alıp sürüklüyor, kaçınılmaz sona doğru kapıp götürüyordu. Ve her defasında kendini kontrol edip Justin'den ayrılması daha da güçleşiyordu.

Serena doğrularak bikinisinin üst parçasının boynuna asılı bağlarını çözdü, sonra tekrar şezlonga uzandı.

Etrafında dolanıp durmaktansa konuyu mantık çerçevesinde enine boyuna düşünmek çok daha akıllıca olacaktı. Eğer MacGregor ailesinin fertlerini birbirine bağlayan ortak özellikleri ne diye sorulsa Serena rahatlıkla gerçekçilikleri olduğunu söyleyebilirdi. Problemle yüzleş ve onu alt et... Ailenin ortak sloganı buydu. O yüzden de Justin Blade problemine de bu düsturla yaklaşmalıydı.

Justin tehlikeli şekilde çekiciydi. Tehlikeli... Serena, onu ilk gördüğü anda da öyle hissettiğini biliyordu. Son ana kadar da bu izlenimi hiç değişmemişti.

Serena güneş gözlüğünü takarken *'Sadece bakışları değil,'* diye düşünerek gülümsedi. Bakışlardan kurtulmak daha kolaydı. Onun bedeninden yayılan güç, cinsellik ve dediğim dedik tarzı etkileyici ve tehlikeliydi. Üç özellik de Serena'ya meydan okurcasına kendisini anımsatan özelliklerdi. Basitçe, kolay yolu seçen kadınlar için dayanılmaz özelliklerdi.

Onu beğeniyor muydu? Serena anında homurdandı ama sonra düşüncelere daldı. *'Pekâlâ,'* diyerek kendini tekrar sorguladı. *'Beğeniyor musun?'* Sonra aklına Nassau'daki akşamüzeri, kumarhanede paylaştıkları küçük şaka, ellerinin doğal bir şekilde kenetlenmesi geldi. Galiba ondan hoşlanıyordu, birazcık...

Ama Serena öfkeyle gözlüğünü burnuna iterek gözlerini kapadı. Mesele o değildi ki. Mesele önlerindeki beş gün boyunca onunla ne yapacaktı?

Bir köşeye saklanamazdı. Kocaman gemide fiziken mümkün olsa da Serena'nın gururu buna müsaade etmezdi. Hayır... Onunla ve kendisiyle mücadele etmeliydi. Daha önce kararlaştırmış olduğu onunla zaman geçirme, onu daha iyi tanıma fikrinin pek de zararlı olmadığını anlamıştı. Eğer tarafsız düşünecek ve haksız davranmayacak olursa aslında Justin Blade ile ilgili hiçbir şey zararlı değildi. O düşünceye kapılarak huzursuz olan Serena yüzüstü dönerken '*Ama bu hiçbir şeyi çözmüyor ki,*' diye içinden söylendi.

Celebration'da kalan birkaç gününü tamamladıktan sonra Serena ailesinin yanına gidecekti. Belki de uzun bir ziyaret olacaktı çünkü işsizdi. Burnunu bükerek, şezlonga iyice yerleşene kadar aşağı doğru kaydı.

Hayatının geri kalan kısmını nasıl değerlendireceğine karar vermeye çalışırken gezici bir kumarbazla karşılaşmak hiç hesapta yoktu. Sonuçta buna izin veren kendisiydi. Serena, Justin'i etkileyici ve ilginç bulduğunu inkâr edemezdi ama hepsi buydu.

Planı oldukça basitti. Serena, Justin'e her yolcuya davrandığı gibi davranacaktı. Dostça ve nezaketle...

Serena gözlüğünü şezlongun kenarına koyarken pek de dostça davranmaması konusunda kendine telkinde bulundu. Üstelik onunla bir daha bahse de girmemesi gerektiğini düşünerek gözlerini kapadı. Adamın olağanüstü bir şansı vardı.

Güneş yakıcı, güverte sessizdi. Serena daha fazla düşünemeyerek kollarını başının altına yastık yaptı ve uyudu.

Sıcak ve yatıştırıcı... İçine dolan güzel hislerle Serena hafif bir iç geçirdi. Bir salın üstünde çırılçıplak olarak kendini güneşin sıcaklığına bıraktığını hayal ederek büyük bir zevk duydu. Nereye varacağını düşünmeden sonsuza kadar o salda gidebilirdi. İçinde müthiş bir özgürlük hatta tam bir teslimiyet hissetti.

Sanki masmavi bir denizde ya da sık, yeşil bir ormanda tek başınaydı. Hiçbir kısıtlamanın olmadığı gizli ve sessiz bir yerde gibiydi. Güneş, tıpkı bir sevgilinin müşfik elleri gibi vücudunu okşuyordu. Güneş ışığının tenine değen ağır ve okşayan dokunuşuyla sıcak ve mahmur bir haz duydu. Tembelce kışkırtan, baştan çıkaran dokunuşlar...

Kulağına değen bir kelebeğin hafif temasıyla Serena gülümsedi. Hiç kımıldamayarak onu rahatsız etmemeye çalıştı. Tüy kadar hafif dokunuş yanağına değdi, sanki bir gül goncası bulmuş gibi orada durakladı. Son ve hafif bir dokunuşla dudağının kenarına kondu ve onun ismini fısıldadı.

Zevkle inleyen Serena '*Ne garip,*' diye düşündü. Kelebek, onun adını biliyordu. Sırtındaki hafif dokunuşla Serena omuzlarını kaldırarak gözlerini açmak ve o güzel yaratığın rengârenk kanatlarını görmek istedi. Ancak sadece Justin'in derin, yeşil gözlerini görebildi.

Kafası karışan Serena bir an o gözlere bakakaldı. Sonra tekrar gözlerini kapatırken "Bir kelebeğin konduğunu sanmıştım," diye mırıldandı.

"Öyle mi?" diyen Justin gülümseyerek dudaklarını tekrar onun ağzının kenarına dokundurdu.

"Hımm," diyen Serena uzun ve uyuşuk bir şekilde iç geçirdi. "Buraya nasıl geldin?"

Eğlenerek "Nereye?" diye soran Justin avucuyla Serena'nın sırtını okşamaya devam etti.

"Neredeysek oraya. Sen de salın üzerinde miydin?"

"Hayır," diyen Justin, Serena'nın buğulu bakışlarını, nefes alışlarını izleyerek onun uyarılmaya başladığını ama henüz uykusundan tam olarak uyanmadığından karşı koyamadığını anladı. Onun kırılganlığını fark ederek içinde iki farklı istek duydu. Ona sahip olmak ve onu korumak. İki zıt duygusu birbiriyle savaşırken Justin, Serena'nın çıplak omzuna bir öpücük kondurdu.

"Rüya görüyordun."

"Ah," diyen Serena bu okşayışlar devam ettiği müddetçe hiç mahsuru olmadığını düşündü. "Ama çok güzeldi."

"Evet," diyen Justin parmaklarını onun bel kemiği boyunca dolaştırdı. "Öyle."

Onun dokunuşuyla güçlü bir istekle sarsılan Serena gözlerini kocaman açtı. "Justin?"

"Evet?"

Anında uyanan ve vücudu zonklayan Serena dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Burada ne yapıyorsun?"

Justin, Serena'nın göğüslerini pek az örten ufacık bikini üstüne bakarak "Bunu zaten sormuştun," dedi. "Böyle bir cildin varken güneşte koruyucusuz yatmamalısın." Ellerini Serena'nın sırtından aşağı kaydırarak avucundaki kremi yaydı. Parmakları belkemiğinin bitimindeki noktaya ulaştığında Serena nefesini tuttu.

Serena öfkeli ama titrek bir sesle "Kes şunu!" dedi.

Justin "Çok hassassın," diye mırıldandı. Serena içine dolan ateşli arzunun yükseldiğini fark ederek o duyguyla savaşmaya çalıştı.

"Ne yazık ki doğru yerde ve doğru zamanda karşılaşmadık."

Serena bikini üstünü yerinde tutmaya çalışarak doğruldu ve Justin'in ellerinden uzaklaştı. "Justin," dedi. "Eğer dinlenebilmem için beni rahat bırakırsan gerçekten çok memnun olacağım."

Şezlongu oturur duruma getirerek bikinisinin bağcıklarını boynuna bağladı. "Bu sabah erken kalkmam gerekti. Gemi limandan ayrılır ayrılmaz kumarhane açılacak." Tekrar şezlonga uzandı ve "Uyumam lâzım," dedi.

Justin çömelmiş olduğu yerden doğrularak ayağa kalktı. "Seninle konuşmam gerekiyor."

"Ama ben istemi—" diye söze başlayan Serena Justin'in uzun, kaslı bacaklarına, siyah şortunu kaplayan dar kalçalarına ve geniş, kaslı göğsüne gözü takılınca bir an devam edemedi. Sonra sesini kontrol etmeye çalışırken şezlongunun arkasını yatırmaya yöneldi.

"Ben, seninle konuşmak istemiyorum," diyerek sözlerini bitirip gözlüklerini taktı. "Neden sen de herkes gibi San Juan'ı gezmiyorsun?"

"Sana bir teklifim var."

"Mutlaka vardır."

Justin hiç davet beklemeden Serena'nın bacaklarını kenara doğru itti ve şezlongun ucuna oturdu. "İşle ilgili."

Serena, ona sürtünmemek için bacaklarını iyice kenara çekti. "Senin işinle ilgilenmiyorum. Git ve kendine başka şezlong bul."

"Personelin, yolculara kötü davranmaması hakkında kurallar yok mu?"

"Beni şikâyet edebilirsin. Nasıl olsa işte son haftam."

"İşte ben de seninle bu konuda görüşmek istiyorum," diyen Justin kremli elini Serena'nın baldırında gezdirdi.

"Justin—"

"Çok iyi," diyen Justin gülümseyerek onun öfkeli yüzüne baktı. "Nihayet dikkatini çekebildim."

Serena bezgin bir tavırla "Eğer beni rahat bırakmazsan kırık bir burnun olacak," dedi.

Justin tatlılıkla sordu. "İş konusuna odaklanmakta her zaman bu kadar zorluk mu çekersin?"

"Yasal olmayan işlerse, evet."

"O hâlde bir problemimiz olamaz."

Yerinden hızla doğrulan Serena gözlüklerinin ardından onu süzdü. Justin'in göğsündeki yara izini fark ederek soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Göründüğü kadarıyla temiz bir işe benzemiyor. Kıskanç bir kocadan hatıra mı?"

Justin tamamen duygusuz ve soğuk bir ifadeyle "Sabit fikirli birinin bıçakla yaptığı bir anı."

Serena içinde keskin ve beklenmedik bir acı duydu. Sanki keskin bıçağın etine girişini gözleriyle görmüş gibi titredi.

"Söylediğim aptalcaydı. Özür dilerim." Yara izine tekrar bakarken söylediklerinin utancıyla kendini hasta gibi hissetti. "Ba-

yağı ciddi bir şeye benziyor."

Justin koma halinde hastanede geçirdiği iki haftayı düşünerek omzunu silkti. "Uzun yıllar önceydi."

Sanki içinde onun çektiği acıyı duyarmış gibi Serena sormaktan kendini alamadı. "Ne oldu?"

Justin bir an öylece onu süzdü. O kötü olayı artık düşünmüyordu. On beş yıldır ne zaman aklına gelse sadece küfretmiş ve unutmuştu. Yine de hâlâ tıpkı göğsündeki yara gibi, o olay da kendisinden bir parça gibiydi. Belki de Serena'nın öğrenmesi daha iyi olacaktı.

Justin güvertenin duvarına monteli raflardan birinden temiz havlu alarak ellerini kuruladı.

"Nevada'nın doğusunda, bir barda oldu. Yerli halktan birisi, bir Kızılderili ile aynı havayı solumak istemedi. Biram henüz bitmediği için ona başka yerde hava almasını söyledim." Kederli ve soğuk bir gülümsemeyle dudaklarının ucu kıvrıldı.

"Ağız dalaşından zevk alacak kadar gençtim. On sekiz yaşında bir erkek yumruk yumruğa kavgadan asla çekinmez."

Serena "Ama o bıçak yarasını yumruklarınla dövüşürken almış olamazsın," diye mırıldandı.

Justin bir kaşını kaldırarak onu onayladı. "Alkol söz konusu olduğunda birçok şeyin kontrolü elden kaçıyor. Sarhoş ve duygusal bir adamdı."

Justin dalgın bir tavırla yıllarca yapmış olduğu gibi parmaklarını yara izinin üzerinde dolaştırdı. "Ağız dalaşıyla başlayan kavga itişip kakışmayla ve yumruklarla devam etti. Sonunda adam bıçak çekti. Ne yaptığını bilemeyecek kadar sarhoş olmalıydı ki bıçağı bana sapladı."

"Aman Tanrım!" diyen Serena hemen Justin'in elini yakaladı. "Korkunç bir şey! Neden kimse polis çağırmadı?"

Justin, zenginliğine, uzun eğitimine ve seyahat etmesine rağmen Serena'nın mazbut bir hayat yaşamış olduğunu anlayarak basit bir şekilde cevap verdi.

"Bazı şeyler sandığın gibi olmuyor."

"Ama seni bıçaklamış. Tutuklanması gerekirdi." Serena hem mantık hem de tepkiyle karışık bir heyecanla itiraz etti.

Justin'in bakışları hem sakin hem de sabitti. "Hayır," dedi. "Onu öldürdüm."

O kadar donuk bir açıklamayla Serena'nın eli gevşedi. Justin, onun güneş gözlüklerinin ardında kocaman açılan gözlerindeki şoku görebiliyordu. Sanki bir anda omuzları çökmüş gibiydi.

Sonra tekrar Justin'in elini sıktı. Sesi titreyerek "Kendini savunmuşsun," dedi.

Justin hiç cevap vermedi. Uzun yıllar önce, acılı hastane günlerinde ve soğuk, yalnız hücresinde duruşmayı beklerken, ona öylesine sorgusuz sualsiz inanan birine çok ihtiyacı olmuştu. Hiç kimse ona inanmamıştı. O bitmek tükenmek bilmeyen bomboş günlerinde hiç kimse ona ufacık bir ümit vermemiş ve güvenmemişti.

İki eliyle birden Serena'nın ellerini kavrarken içinde bir şeyler kımıldandı, uzun süredir kilitli tuttuğu duyguları açığa çıktı.

"Onun elindeki bıçağı kaptım. Birlikte yere düştük. Daha sonra hatırladığım tek şey ikinci derecede cinayetten tutuklu olarak hastanede gözlerimi açmamdı."

Serena'nın sesindeki ani isyanla "Ama onun bıçağıymış. O, sana saldırmış," dedi.

Justin uzun bekleyişinin her anını, hücresinin pis kokusunu, mahkeme salonundaki yüzleri dün gibi hatırlıyordu.

"Bunun açığa çıkması zaman aldı," dedi. "Sonunda salıverildim."

Serena, onun daha ne yaralar aldığını merak etti.

"Hiç kimse senin lehine şahitlik etmedi değil mi? Bardaki diğer adamlar?"

"Onlardan biri değildim. Ancak yemin etmeye zorlandıkları zaman gerçeği anlattılar."

"Bir delikanlı için korkunç bir tecrübe olmuş," diyen Serena,

Justin'in bir kaşını havaya kaldırdığını görerek devam etti. "Babam, erkeklerin ancak otuzunda ya da kırkında adam olduklarını söyler. O konuda pek istikrarlı değildi." Hafifçe gülümsemeye çalıştı.

Ne kadar doğru söylemişti. Justin bir an Daniel ile olan ilişkisini anlatmak istedi ama sonra ilk düşüncesine uyarak vazgeçti. O, istikrarlı biriydi.

"Bunu sana anlattım çünkü teklifimi kabul edecek olursan, hakkımdaki söylentileri duyma ihtimalin var. İyisi mi her şeyi önce benden duymanı istedim." Justin, Serena'nın merakını cezbettiğini anladı.

Serena tedbirli bir tavırla "Ne tip bir teklif?" dedi.

"Bir iş teklifi."

"İş mi?" Serena güldü. "Benim krupiyelik yapacağım yüzer bir kumarhane mi işleteceksin?"

"Aklımda daha sabit bir şey var," diye mırıldanan Justin, gözlerini aşağı kaydırarak sordu. "Şu bağcıkların ne derece emniyetli olduğunu düşünmek gibi."

"Yeterince emniyetli," diyen Serena bikinisinin bağcıklarını sıkılaştırmamak için kendini zor tuttu.

"Kafanda tam olarak ne olduğunu söyler misin, Justin? Direkt olarak."

"Pekâlâ," diyen Justin'in yüzündeki muzip ifade anında kaybolmuştu.

Justin sakin ve dimdik Serena'nın gözlerinin içine baktı. "Seni çalışırken izledim. Çok iyisin. Sadece kartlarla değil insanlarla da çok iyisin. Oyuncuları kolay yönetiyorsun ve masan her zaman dolu. Diğer masalardaki oyuncular gittikçe azalırken seninkisi dolup taşıyor. İlâveten, kartlarıyla canı sıkılan ya da aşırı sarhoş olan oyuncularla kolaylıkla başa çıkabiliyorsun. Üstüne üstlük senin bir tarzın var."

Justin'in nereye varmak istediğinden emin olmayan ve sözleriyle çok hoşnut görünmemeye çalışan Serena omuz silkerek

"Yani?" diye sordu.

"Yani, senin yeteneklerine sahip birine ihtiyacım var." Serena gözlerini kısınca Justin'in yüzünün ifadesi hiç değişmedi. Bacaklarını altına alarak Serena'ya bakmaya devam etti.

Serena '*Tıpkı kadın kaçıran ataları gibi bakıyor,*' diye düşündü. Sonra gözlüklerini tepesine kaldırıp saçlarına taktı. Justin'e bakmaya devam ederek sakince "Nasıl bir ihtiyaç?" diye sordu.

"Atlantic City'deki kumarhanemi yönetmeni istiyorum," diyen Justin, Serena'nın bakışlarındaki kuşkuyu fark ederek büyük bir haz duydu.

"Atlantic City'de kumarhanen mi var?"

Justin hafifçe kıpırdanarak ellerini dizlerine koydu. "Evet."

Serena kaşlarını çattı. Justin bu kez ona kolayca güvenmeyeceğini düşünerek keyiflendi.

Sonra Serena nefesini bıraktı. "Comanche," diye mırıldandı. "Vegas'da ve Tahoe'da da birer tane var sanırım." Arkasına yaslanarak gözlerini kapadı. Demek o gezici kumarbaz birdenbire zengin ve başarılı bir iş adamına dönüşmüştü. "Anlamalıydım."

Serena'nın tepkisiyle daha çok keyiflenen Justin gevşedi. Daha Nassau'daki sabah ona iş teklif etmeyi düşünmüştü. Daha sonra kısmen heves kısmen iş hâline dönüşmüştü bu. Serena'nın güçlü ve vakur çehresini süzerken olması gerekenden daha fazla şeyler düşündüğünü hissediyordu. Her şeyi yoluna soktuktan sonra uğraşacağı başka şeyler olacaktı.

"Yola çıkmadan önce yöneticimi kovmuştum," diyen Justin, Serena'nın gözlerini açmasını beklemeden devam etti. "Hâsılatla ilgili ufak sorunlar çıktı."

Serena gözlerini açarak kaşlarını çattı. "Seni dolandırdı mı?"

"Dolandırmaya çalıştı," diyen Justin nezaketle devam etti. "Beni kimse dolandıramaz."

"Evet," diyerek Serena kabullendi. "Buna eminim." Dizlerini bükerek Justin'den iyice uzaklaştı. Kollarını dizlerine sarıp ona baktı. "Neden senin için çalışmamı istiyorsun?"

Justin, söylediğinden fazlasının olduğunu Serena'nın hissettiğini fark ederek tedirgin oldu. Aslında kendisi de bütün nedenlerden emin değildi. Sadece onu, gözünün önünde olması için kendi dünyasında görmek istediğinden emindi. Ve ona dokunmak...

Basitçe "Sana söyledim," derken ona tekrar dokunmak için yanıp tutuşuyordu.

"Üç tane başarılı otelin olduğuna göre—"

Justin "Beş," diye düzeltti.

"Beş," diye tekrarlayan Serena hafifçe başını salladı. "O yüzden de senin, işini aklına estiği gibi yürüttüğünü düşünmüyorum."

Serena, onun hiçbir şeyi aklına estiği gibi yapmadığına emindi.

"Otel kumarhanesi yönetmenin bir gezi gemisinde krupiyelik yapmağa benzemediğini bilmiş olman gerekir. Bizimkilerin bir misli masan olduğuna eminim. Ve senin cirona kıyasla bizim kumarhanenin kârı fındık fıstık parası gibi kalır."

Justin gülümsedi. Doğru söylüyordu.

"Elbette, eğer baş edemeyeceğini düşünüyorsan—"

Serena "Baş edemeyeceğimi söylemedim," diyerek onun sözünü kesti. Sonra kaşlarını çatarak sordu. "Çok zekisin, değil mi?"

"Bunu düşün," diyen Justin bir parmağını Serena'nın parmağına geçirdi. "Gemiden ayrıldıktan sonra kesin plânların olmadığını sen söylemiştin."

Kesin plânları yoktu. Serena düşünürken kendiyle dalga geçti. Sadece kendi yerini açmayı düşünmüştü. Hâlâ da düşünüyordu ama daha önce başkasının yerini yönetmesi ona artı bir tecrübe kazandırabilirdi.

"Bu konuyu düşüneceğim," derken Justin'in başparmağıyla parmaklarını aşağı yukarı okşadığının farkındaydı.

"İyi," diyen Justin serbest olan eliyle uzandı ve Serena'nın saçlarındaki tokaların birini çekti. "Bu akşam San Juan'da yemek yiyip, işin ayrıntılarını konuşabiliriz," derken ikinci tokayı da çekti.

Canı sıkılan Serena, onun bileğini kavradı. "Bundan vazgeçer misin? Her karşılaştığımızda tokalarımı çekip atıyorsun. Gezinin sonunda elimde bir tane bile kalmayacak."

"Onları açık seviyorum," diyen Justin elini onun saçlarının arasına sokarak diğer tokaları da çıkardı, pırıltılı dalgalar hâlinde dökülen saçları eliyle düzeltti. "Böyle akışına bayılıyorum."

Serena, onun elini uzaklaştırarak ayağa kalkmaya çalıştı. O ses tonunu işiten her akıllı kadın mesafesini korurdu. "Seninle San Juan'da veya başka bir yerde yemek yemeyeceğim." Hızla gömleğine uzandı. "Ve teklifini fazla bile düşündüğüme inanıyorum."

Kedi gibi yumuşak bir hareketle ayağa kalkan Justin sordu. "Korkuyor musun?"

Serena sükûnetle onun gözlerinin içine bakarak "Hayır," dedi. Gerçeği söylediğini anladığına emindi.

"İyi," diyen Justin, onun yüzünde gördüğü güçlü ve inatçı ifadeden hoşnuttu. Ellerini onun boynunun iki yanına koydu. Korku çok normaldi ve giderilmesi çok basitti.

"Yine de düşünmek için kendine birkaç gün ver. İş teklifim aynen söylediğim gibi. İkimizin sevgili olmasıyla hiçbir ilgisi yok."

Ellerinin yumuşak teması neredeyse Serena'yı yatıştıracaktı ama o sözleri duyunca gözleri öfkeden çakmak çakmak oldu.

"Biz sevgili değiliz."

"Olacağız," diyen Justin, elini hiç çekmeden ona biraz daha yaklaştı. "Yakında. Biz, ikimiz de ne istediğini bilen insanlarız, Serena. Birbirimizi istiyoruz."

"Bir süreliğine de olsa kendini beğenmekten vazgeçsen nasıl olur, Justin?" Justin'in eli sırtında dolaşmaya başlayınca Serena kaskatı kesildi. Savaşmayı da kaybetmeyi de istemiyordu.

"Kumarbazlar kadere inanır," diyen Justin, Serena'nın sırtının dik, tavrının kararlı olmasına rağmen bağrına değen göğüslerinin hızla inip kalkmaya başladığını fark etmişti. Çıplak tenlerini ayıran sadece ufacık bir kumaş parçasıydı.

"Sen de en az benim kadar kumarbazsın, Serena MacGreogor." Usulca eğilerek onun çenesini hafifçe dişledi. "İkimiz de kendi karıştırdığımız kâğıtlarla oynamalıyız."

Serena, o bal gibi ses tonuna ve zekice kıvrılmış ağza daha ne kadar dayanabilecekti? Daha şimdiden kalbinin onun kaburgaları üzerinde hızla gümbürdediğini, kollarındaki ve bacaklarındaki boşalmayı hissedebiliyordu. Karşı koyarsa kaybedecekti. Belki...

Serena'nın zihni karışmıştı. Kafasındaki ipeksi bulutları dağıtmak için çılgınca bir güç harcıyordu. Belki de bu kez oyunu onun gibi oynamalı ve bir el kazanmalıydı. Kendi arzularının yükselmesiyle savaşarak tehlikeli bir kumara başladı.

Serena yavaş ve yumuşak hareketlerle ellerini Justin'in sırtına götürdü, tırnaklarını hafifçe onun etine bastırdı. Justin, dudaklarını onun boğaz çukuruna bastırınca Serena ellerini onun boynuna kaydırdı. Bacakları titremeye başlamıştı ama dudağının iç kısmını kuvvetle ısırdı. Acı, onun kontrolünü elinde tutmasına yardım edecekti. Vücudunu onun vücuduna sürttü. Justin'in kalp atışları hızlanmaya başlamıştı.

Justin'in dudakları açlıkla Serena'nm dudaklarını aradı ama Serena ona dudaklarını vermedi. Bir kez onun dudaklarına kilitlenirse, o müthiş hazza kapılarak kaybedeceğini biliyordu. Justin'in titreyen nefesini kulağında hisseden Serena hafifçe inledi. Gözlerini sıkıca kapatarak onun verdiği müthiş hazzı hissetmemeye çabaladı. Justin'in boğazına dudaklarını bastırırken onu tatmak değil, oyunun ikinci aşamasına başlamak niyetinde olduğuna dair telkinde bulunuyordu kendisine.

Onun erkeksi kokusuyla ve ellerinin altındaki gergin ve kaslı bedeniyle zayıf düşmeyecekti. '*Bu kez—bu kez ona önümde diz çöktüreceğim,*' diye kendine söz verdi.

Justin'in yüksek sesle inlediğini işitti, kendine bastırdığı vücudunun ürperdiğini fark etti. Serena yeni keşfettiği gücüyle şaşırarak sadece ona sarıldı. Justin alçak sesle, anlayamadığı bir dilde mırıldandı ve başını Serena'nın saçlarına gömdü.

Serena içinde sadece öyle—kızgın eti onun kızgın etine sarılmış olarak—durma isteği duydu. Oraya ait olmasaydı o kadar doğru hissedebilir miydi? Vücudu bu şekilde yaratılmamış olsaydı birbirleriyle bu kadar mükemmel uyum sağlayabilirler miydi? Dudakları onun için yaratılmamış olsaydı, öpüşünün düşüncesiyle bile üzerine ateş basabilir miydi?

Hayır. Serena daha fazla zayıflaşmadan kendini tuttu. Bir ihtiyaçla veya bir erkek tarafından yönetilmesine izin veremezdi.

Serena, Justin'in tamamen savunmasız kalmasından istifade ederek onu sertçe itti. Bacaklarının ona ihanet etmemesi için dua ederek eğildi, yere düşmüş olan gömleğini aldı ve tek kelime bile etmeden gömleği başından geçirerek giydi. Ona bakabilmek için birkaç saniye kazanmıştı.

Justin'in bakışlarında gördüğü pervasız ihtirasla Serena'nın yüreği sızladı ve kalp atışları hızlandı. Justin hazırlıksız yakalanmıştı. Onun yarattığı duygusal karmaşaya hazırlıksızdı ve atağa geçmesiyle afallamıştı. Bu kez Serena avantajlıydı.

Serena sakin bir ses tonuyla konuştu. "Eğer seninle sevişmeye karar verirsem, sana da haber veririm." Sonra döndü ve arkasına bir daha bakmadan ilerledi. Hâlâ dizleri titriyordu.

Justin, onun arkasından baktı. Ah! Onu sürükleyerek de olsa geri getirebileceğini biliyordu. Öfkeyle yumruklarını sıktı. Onu sürükleyerek kamarasına götürebilir ve birkaç dakika içinde ona sahip olabilirdi. Onunla oynama plânını cehennemin dibine gönderebilir ve için için kemiren açlığını giderebilirdi. Eğer bir kerecik, sadece bir kerecik onunla yalnız kalabilseydi...

Yavaşça yumruklarını açtı. Duygularının onu yönetmesine asla izin vermemeliydi. Bu kararı çok uzun yıllar önce vermişti ve asla unutmamalıydı.

Justin eğildi ve Serena'nın yerde bıraktığı koruyucu krem şişesini aldı, kapağını kapattı. Serena'nın iş teklifiyle çok şaşırmış olduğunun farkındaydı. O fikre başta omuz silkmiş olsa da yine de bir kez aklına düşürmüştü. Bir yıldır emirlere uyduktan sonra

emir vermek hoşuna gidecekti. O işte kazandığı başarı, bir başka işte daha öne çıkmak için ona yeterli cesareti verecekti. İçindeki MacGregor ruhunun Justin'in meydan okumasını dayanılmaz kılacağını da hesaba katmalıydı.

Justin hafifçe gülümsedi. Kendisi meydan okumaya ne kadar duyarlıysa Serena MacGregor da o kadar duyarlıydı. Teklifini yapmıştı. Artık bekleyecekti.

Serena zil sesiyle uyandığında odası karanlıktı. El yordamıyla telefonu bularak alarmı kapatmaya çalıştı. Başaramayınca telefonun çaldığını anlayıp ahizeyi kulağına götürmeye çalıştı ama kafasını çarptı.

"Ah! Kahretsin!"

"Günaydın, küçük kız."

Mahmur bir şekilde kafasını ovuşturan Serena ahizeyi kulağına götürdü. "Baba?"

"Açık denizde hayat nasıl gidiyor?" diyen babasının neşeli, gür sesiyle Serena irkildi.

"Ben... Hımm..." Serena diliyle dudaklarını ıslatarak uyanmaya çalıştı.

"Haydi, ufaklık. Konuşsana."

Serena dijital saate bakarak "Baba... Saat daha sabahın altısı," diye sızlandı.

"İyi bir denizci şafak sökerken uyanır."

"Ya, ya. İyi geceler baba."

"Annen eve ne zaman döneceğini merak ediyor."

Yarı uykulu olmasına rağmen Serena sırıttı. Anna MacGregor hiçbir zaman anaç tavuk olmamıştı ama Daniel...

"Cumartesi akşamüzeri Miami'de olacağız. Pazar günü evde olurum. Bando mızıkayla mı karşılayacaksın?"

"Hah!"

"Gayda çalan bir İskoç şef olabilir mi?"

"Her zaman en şımarıkları sendin, Rena." Babası sert konuşmaya çalışıyordu ama sesi gururluydu. "Annen, seni iyi besleyip beslemediklerinden endişeleniyor."

Serena kıkırdamasını yutarak cevap verdi. "Haftada bir koca bir somun ekmek ve Pazar günleri de tuzlanmış domuz jambonu veriyorlar. Annem nasıl?"

"Çok iyi. Birilerini daha kesmek için hastaneye gitti."

"Alan ve Caine nasıllar?"

Daniel homurdandı. "Onları kim görüyor ki? Annen, çocuklarının hepsi anne-babalarını unuttu diye üzülüyor. Hâlâ kucağına alacağı bir torunu yok."

Serena kuru bir sesle "Bizim bencilliğimizden," diye kabul etti.

"Alan şimdi Judsonlar'ın kızıyla evlenmiş olsaydı..."

"O kız ördek gibi yürüyordu. Zamanı geldiğinde Alan kendisine uygun olan eşi seçecektir."

"O burnunu başkentten çıkartamıyor ki. Caine hâlâ aradığı kızı bulamadığından şikâyet ediyor. Sen ise teknelerde dolaşıp duruyorsun."

"Gemi, baba!"

"Zavallı annen asla ilk torununu görecek kadar yaşayamayacak." Daniel derin bir iç geçirerek Anna tarafından el koyulmamış kalın purolarından birini yaktı.

"Beni sabahın altısında MacGregor neslinin devamı hakkında konuşmak için mi aradın?"

"Bunda dudak bükecek bir şey yok, küçük kız. Aile—"

"Dudak bükmüyorum," diyen Serena uzun bir nasihat seansının başlamaması için elinden geleni yapıyordu. "Pazar günü geliyorum ve uzun süre kalmaya niyetliyim. O zaman istediğin gibi nasihat çekmeye başlarsın."

Daniel gücenmiş bir ses tonuyla "Babayla bu şekilde mi konuşulur? Acaba neden sana hiç elimi kaldırmadım?" diye ısrar etti.

Serena, onu yatıştırmaya çalışarak "Sen, hayatımda gördüğüm en iyi babasın. St. Thomas'tan sana bir kasa İskoç viskisi alaca-

ğım," dedi.

O düşünceyle memnun olan Daniel "Pekâlâ, o zaman," derken yatışmış gibiydi. "Gemide enteresan kişilere rastladın mı, Rena?"

"Evet, bunun üzerine bir kitap yazabilirim. İş arkadaşlarımı gerçekten özleyeceğim."

Daniel ısrarla "Ya yolcular?" diye sordu. Purosundan derin bir nefes çekti. "Gerçek kumarbazlara rastladın mı?"

"Daha önce de şimdi de," derken Serena'nın aklı Justin'e gitti. Daniel de aslında onu soruyordu.

"Sanırım elinde birçok erkek vardır."

Serena hiç yorum yapmadan homurdandı ve arkasına yaslandı. '*Aslında bir tane var,*' demek istiyordu ama söylemeyecekti.

Daniel neşeli bir sesle devam etti. "Birkaç romantik gün geçirmenin hiçbir mahsuru olamaz. Asil bir kana sahip ve ciddi bir erkek. Gerçek bir kumarbazın keskin bir zekâsı olmalı."

"Birisiyle kaçmayı plânladığımı söylersem kendini daha iyi hissedecek misin?"

Daniel gözlerini kısarak "Kiminle?" diye sordu.

Serena sertçe "Hiç kimseyle," diye cevap verdi. "Şimdi uykuma dönmem lâzım, baba. Annem eve dönmeden puro küllerini temizlemeyi unutma."

Daniel bir telefona bir de elindeki puroya baktı ve kaşlarını çattı.

Serena devam etti. "Pazar günü sizlerle görüşeceğiz, baba. Ha, bu arada, seni çok seviyorum, yaşlı korsan."

Daniel kapatmadan önce "Doğru dürüst kahvaltı etmeyi unutma," dedi.

Daniel düşünceli bir tavırla arkasına yaslandı. Rena her zaman çetin ceviz olmuştu. Justin'e gelince. Eğer Justin Blade, Serena ile birkaç güzel gece geçirmeyi başaramadıysa zaten düşündüğü adam değildi. Purosunu söndürerek Anna eve dönmeden önce izleri temizlemek için harekete geçti.

Eğer Justin Blade hakkında yanılmışsa büyük hayal kırıklığı

hissedecekti. Daniel MacGregor, onun yapısını iyi biliyordu. Bir an için hayalinde kapkara saçlı, menekşe rengi gözlü torunlar canlandırarak keyiflendi. Önce erkek torunu olmalıydı. Ne yazık ki MacGregor soyadını taşımayacaktı ama MacGregor kanından gelecekti. Belki de ona büyükbabasının ismini verirlerdi.

Ümitli bir ruh hali içinde telefona uzandı. Başlamışken, diğer çocuklarını da arayıp biraz da onları sıkıştırabilirdi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

SERENA, onu hiç ilgilendirmediğini düşünse de Justin'in ne yapmak istediğini merak etmekten kendini alamıyordu. İki gündür onu hiç görmemişti. O zaman zarfında kumarhaneye adımını bile atmamıştı. Molalarında Promenade güvertesinde dolanmış ama Justin'e orada oynanan oyunların başında da rastlayamamıştı.

Gezi gemisinde son üç günü kalmıştı ve Serena, Justin'in ne yaptığını bilmiyordu. Bir kumarbazın kumar oynaması gerekmez miydi? Lobide oynanan bingo oyununa katılacak tipte biri de değildi.

Serena kırmızı tulumunu giyerken Justin'in kasten yaptığına karar verdi. Serena'yı elde etmeye çalışıyordu. O çalışırken ve merak ederken Justin'in güvertelerin birinde tembelce güneşte yattığını görse hiç şaşırmayacaktı. Onu merak ettiğini bildiğine

emindi. Serena aniden öfkelendi. Belki de o kızıl saçlı Bayan Dewalter ile bir yerlerde içki içiyordu. Hırsla saç fırçasını kavradı. Saçlarını sert ve hızlı hareketlerle fırçalarken aynadaki aksini görünce kaşlarını çattı.

Serena "Ne olmuş yani?" diye yüksek sesle söylendi. "Kadının ayaklarının dibinde dolanıyorsa, tabi ki benim yanımda olamaz!"

Serena'nın son isteyeceği şey, kalan günlerinde sözlü ya da başka türlü bir savaşa girişmek olurdu. Kendini meşgul edip ondan uzak durduğu için şükretmesi gerekmez miydi? Böylece onu görmezden gelmeye çalışmaktan kurtuluyordu.

Justin etrafındayken Serena'nın kafasını karıştırıyordu. Ancak etrafında değilken de kafası karışıyordu. Elindeki fırçayı çarparak tuvalet masasının üzerine bıraktı. '*Haksızlık bu!*' diye düşündü. Artık düşünmemeye karar vererek Serena yere oturdu ve sandaletlerini ayağına geçirdi. '*Tüplü dalış yaparım, birkaç biblo alırım, bir kasa da İskoç viskisi,*' diye düşündü. '*Ve keyfime bakacağım. Bir daha da onu düşünmeyeceğim.*'

Aslında çok açık değil miydi? O cazip iş teklifini gözünün içine sokmuş sonra da ortadan kaybolmuştu. Yeni bir öfke dalgasıyla '*Beni çılgına çevireceğini biliyor,*' diye düşündü.

Tamam! Oyunu iki kişi oynardı. Madem öyleydi, Serena da, deniz tuttuğunu ileri sürerek kendini kamarasına kilitlemesi gerekse de, Justin'in yoluna çıkmayacaktı. Bu da ona bir ders olacaktı.

Kamarasının kapısı tıklatıldığında Serena'nın kaşları hâlâ çatıktı. Kısaca "Kapı açık," diye seslendi.

Kapısının önünde göreceğini düşündüğü son kişi Justin'di. Beklediği son şey de onu görmekten memnun olmasıydı. Serena '*Aman Tanrım!*' diye düşündü. '*Onu özlemişim.*'

Serena kendini toparlayamadan Justin, onun gözlerinde parlayan ışığı yakalamıştı. "Günaydın."

Serena soğuk ve sert bir ses tonuyla konuştu.

"Yolcuların bu kata girmeleri yasak."

"Ah," diyen Justin kamaraya girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Serena'nın canının sıkıldığını görmezden gelerek küçük kamarayı gözleriyle taradı.

Sade ranzası ve bembeyaz duvarlarıyla donuk ve ruhsuz olması gereken kamara Serena'nın ufak dokunuşlarıyla benzersiz bir tarza kavuşmuştu. Duvardaki göz alıcı yelkenli tablosu, içine deniz kabukları doldurulmuş tombul bir şişe, Justin'e Anna'yı anımsatan elişi bir yastık... Justin, Hyannis Port'daki kilerin bile daha büyük olduğunu düşünerek gülümsedi.

Serena'ya dönerek bakışlarıyla onu baştan aşağı süzen Justin "Hiç boş yer yokmuş," dedi.

Serena "Burası benim yerim," diyerek onu uyardı. "Ve senin burada olman kesinlikle kurallara aykırı. Kovulmama sebep olmadan buradan gider misin?"

"Zaten ayrılıyorsun," diyen Justin duvardaki tabloya yaklaştı ve dikkatle inceledi. "Bu çok güzel. Yanaştığımız St. Thomas limanı değil mi?"

"Evet," diyen Serena özellikle yerde oturmaya devam etti. Daracık kamarada iki kişinin birbirine dokunmadan ayakta durmasının mümkün olmadığını biliyordu. "Seni ağırlayamayacağım için üzgünüm, Justin. Çıkmak üzereydim."

Justin bir şeyler mırıldanarak ranzaya oturdu. "Azimlisin," dediğinde Serena'mn isteksiz bir şekilde gülümsediğini fark etti. Kaya gibi sertti.

"Bence iyi bir özellik." Birbirlerinin gözlerinin içine bakarak bir süre oturdular. Serena, onun yanında olmasıyla duyduğu hazla savaşmaya çalışıyordu. "Senden kurtulduğumu sanmıştım."

"Öyle mi?" diyen Justin, yatağın üzerinde gördüğü Serena'nın uyurken giydiği dantel badiyi parmaklarıyla okşadı. Hayalinde onun Serena'nın vücudunda olduğunu, usulca onu soyduğunu canlandırdı

"Bırak onu!" diyen Serena aniden uzanarak badisini Justin'in elinden kapmaya çalıştı.

"Demek ipek ve danteli seviyorsun," diyen Justin çamaşırı Serena'nın kapmasına fırsat vermeden usulca parmaklarından bıraktı. "Böyle şeyler giyip de yalnız uyuyan kadınları hep takdir etmişimdir." Serena'nın amacına ulaşamayınca yere diz çökmesini izledi. "Özgür bir ruhun ifadesi..."

Serena kaşlarını çattı. "Bu bir iltifat mı?"

"Sanırım," diyen Justin eğilerek Serena'nın saçlarını parmaklarına doladı. "Neden benden kurtulduğunu düşünmüştün?"

"Hoş biri olmamanı dilerdim, Justin. Bu benim dengemi bozuyor." Serena içini çekti. "Kumarhaneye gelmedin."

"Gemide başka eğlenceler de var."

"Eminim." Serena'nın sesi titredi. "Bayan Dewalter'a kumar sırlarını anlatman gibi mi?"

"Bayan kim?"

Serena'nın alnı kırıştı. Ayağa kalkarak çantasına bakındı.

"Şu kocaman yüzüklü, kızıl saçlı boşanmış kadın."

Keyiflenen ve şaşıran Justin "Ah'" dedi. Serena'nın ranzanın altına eğildiğini görerek sordu. "Bir şey mi arıyorsun?"

"Evet."

Serena yere uzanarak karnının üzerinde ranzanın altına doğru süründü.

"Yardım ister misin?"

Ranzanın altından çıkmaya çalışan Serena başını vurunca küfretti. "Hayır. Kahretsin!" Sonunda çıkmayı başarıp yere oturduğunda, Justin'in yanına oturmuş olduğunu gördü. Hiç konuşmadan gülümseyen Justin, onun yüzüne gelen saçlarını usulca yana çekti. "Justin..." diye mırıldanan Serena arkasını dönerek çantanın içindekileri ranzanın üstüne boşalttı. "Bunu söylemekten gerçekten nefret ediyorum."

Justin, onun sivri diline alışmıştı. Omuz silkerek "Devam et. Bir şekilde söyleyeceksin," dedi.

"Seni özledim."

Arkasını döndüğünde Serena ikinci kez onun yüzündeki şaşkınlığı gördü. "Bunu söylemekten nefret ettiğimi söylemiştim," diyerek ayağa kalkmaya yeltendi ama Justin, onu kolundan tutarak durdurdu.

İki kelime... Sadece iki kelimeyle Justin inanılmaz ve çelişkili bir duygu sağanağına kapıldığını fark etti. Onun canının sıkılmasına, soğukluğuna veya öfkesine kendini hazırlamıştı. Ama o iki kelimeye hazır değildi. "Serena." Büyük bir nezaketle onun yanağına dokundu. "İkimiz yalnızken bana böyle şeyler söylemen çok tehlikeli."

Serena usulca onun elini tuttu ve uzaklaştırdı. "Böyle bir şey söylemeye niyetim yoktu. Sen kapıdan içeri adım atana kadar bunun farkında bile değildim." Düşünceli ve dalgın bir ifadeyle içini çekti. "Bunu anlayamıyorum."

"İkimizin de aynı şeyleri hissetmesi ve istemesi çok ilginç."

Serena aniden ayağa fırladı ve yatağının üzerindekileri çantasına doldurmaya başladı. "Plajda tüplü dalışa ve şehir turu yapmaya gidiyordum. Benimle gelmek ister misin?"

Serena, onun ayağa kalktığına dair hiçbir ses duymamıştı ama kalktığını ve tam arkasında durduğunu hissedebiliyordu.

Bir yıldan beri ilk kez kapalı yer fobisinin hafif paniğini hissetti.

Justin, onu omuzlarından tutarak kendine döndürdü. '*O gözler,*' diye düşündü. '*İnanılmaz renklerdeki o gözler.*' O gözlere sadece bakması bile bütün arzularının uyarılmasına yetiyordu.

"Bu bir ateşkes mi?"

Serena, onun eline geçirmiş olduğu fırsattan yararlanmayacağını anlayarak rahatladı. "Bunun ne zevki olur ki? İstersen benimle gelebilirsin ama ateşkes yok."

"Çok mantıklı geliyor," diyen Justin gülümsedi. Ellerini onun beline dolayınca, Serena aralarına çantasını koydu.

Justin bir çantaya bir Serena'ya baktı. "Bu bana engel olamaz."

Serena "Teklifim şehir turu içindi. Ya alırsın ya da gidersin," diye onu uyardı.

"Öyle olsun," diyen Justin ellerini indirdi. "Şimdilik."

Serena kabul ederek döndü ve kapıyı açtı.

"Cam tabanlı bir tekneye bindin mi hiç?"

"Hayır."

"Çok seveceksin," diyen Serena, Justin'in eline uzandı.

Serena'nın ıslak ve sıcak vücudu güneşte parıldıyordu. İki parçalı mayosu göğüslerinin ve kalçalarının kıvrımlarını zorlukla kapıyordu. Battaniyenin üzerine bacaklarını uzatarak derin bir iç çekti.

"Korsanları düşünmek hoşuma gidiyor," dedi. Büyüleyici masmavi sulara bakarken sanki buğuların arasında bir korsan görmüş gibi gülümsedi. Çevrelerindeki yüksek, yeşil dağlara baktı. Dağlar sanki denizin üzerinde yüzer gibi görünüyordu.

"Üç yüz yıl önce," diyerek ıslak saçlarını silkeledi ve Justin'e gülümsedi. "Belki de daha eski yıllar. Bu adaların ne kadar uzun süredir burada olduğunu düşününce insan bir tuhaf hissediyor."

Justin'in esmer göğsünden incecik sular sızıyordu.

"Korsanlar buraların şimdiki hâlini görseler hayal kırıklığına uğramazlar mıydı?" diyerek plajdaki bembeyaz kumlarda ve turkuaz mavisi denizde kaynaşan kalabalığı gösterdi. İnsanların kahkahaları, burunlarına gelen güneş losyonlarının kokusuna karışıyordu.

"Birçoğumuzun aksine onların, bu plajların bu kadar bozulduğunu tahmin edebileceklerini sanmam."

Serena kahkahayla güldü. Bir saatlik dalıştan henüz döndükleri için nefes nefeseydi.

"Başka bir yer bulurlardı. Onların böyle bir hüneri var."

"Sanki onlara hayran gibisin."

"Birkaç asır sonrasında romantikleşmek kolay." Serena vücudunu kollarıyla destekleyerek arkaya doğru yaslandı ve kendini

güneşin sıcaklığına bıraktı. "Sanırım kendi kurallarıyla yaşayan insanlara hep hayranlık duydum."

"Her ne pahasına olursa olsun mu?"

"Ah, pratik olmak lâzım," diyen Serena başını güneşe doğru kaldırdı. Gökyüzü de en az deniz kadar mavi ve bulutsuzdu. "Burada pratik olmak çok güzel. Bugün de üç yüz yıl öncesi kadar çok barbarlık ve acımasızlık var ama macera yok. Bir zaman makinesine girebilmeyi çok isterdim."

Justin büyülenmiş gibi Serena'nın saç fırçasını aldı ve onun saçlarını yavaş ve yumuşak hareketlerle taramaya başladı. "Nereye giderdin?"

"Kral Arthur'un Britanya'sına, Plato'nun Yunanistan'ına, Sezar'ın Roma'sına gitmek isterdim."

Serena saçlarının taranmasıyla büyük bir haz duyarak içini çekti. "Yüzlerce başka yeri de görmek isterdim. İskoçya'da Rob Roy'u bulmam gerekirdi yoksa babam beni asla affetmezdi. Göçmenler keşfetmeden önceki vahşi Batıya da gitmek isterdim ama o zaman sanırım Oregon'a giden ilk trende olurdum."

Serena ufak bir kahkaha atarak başını iyice eğdi. Justin'i tersten görüyordu. "Tabi ki atalarından biri tarafından kaçırılmayı göze almam gerekirdi."

Justin bir eliyle Serena'nın başını tartar gibi yaptı. "Bayağı iyi bir ödül olurdu."

Serena alaycı bir şekilde "Onu sıkı tutmam gerekir," dedi. "Ya sen? Nereye gitmek isterdin? Birkaç asır öncesine dönüp Tombstone'daki salonlarda kumar oynamak istemez miydin?"

"Komançileri iyi karşılayacaklarını sanmam."

"Yine kolay yola kaçtın," diyen Serena saçlarını önüne aldı.

Justin bir an onun gözlerine baktı. "Ben savaşçılara katılır ve senin vagonuna saldırırdım."

"Evet," diyen Serena bakışlarını denize çevirdi. Bir an bile onun kim ve ne olduğunu unutmak mümkün değildi. O çok çekiciydi ama aynı zamanda farklıydı. "Sanırım öyle yapardın. Biz yeni sınırları zorlarken sen de zaten kendinin olan şeyleri korumaya çalışırdın. Zamanla sınırlar karışırdı, sen de baştaki sınırlar mı yanlıştı diye düşünürdün. Hiç kandırılmış gibi hissettin mi? Meselâ doğuştan kazanılmış hakların hakkında?"

Justin fırçayla Serena'nın saçlarını taramaya devam etti. Saçları kurudukça güneşin altında altın gibi parlıyordu. "Miras yoluyla gelecekleri düşünmektense kendim kazanmayı tercih ederim."

Serena başını salladı çünkü aynen kendi duygularını yansıtıyordu. "MacGregorlar da İskoçya'da zulüm görmüşler. İsimlerinden, İskoç eteklerinden ve arazilerinden vazgeçmeye zorlanmışlar. O dönemde yaşasaydım ben de savaşırdım. Şimdi o zamanlar sadece büyüleyici bir hikâye olarak kaldı." Serena neşeyle tekrar güldü. "Babamın her dürtüldüğünde tekrar tekrar anlattığı bir hikâye..."

O anda küçük bir çocuk, annesinden kaçmak için hızla koşarken Serena'nın kucağına yuvarlandı. Kıkırdayarak, kollarını sanki kırk yıllık dostmuşlar gibi Serena'nın boynuna doladı.

Serena gülerek "Merhaba," dedi ve çocuğu kucakladı. Biraz geriye çekilerek çocuğun neşeyle parıldayan kahverengi gözlerine baktı. "Kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Küçük kız, Serena'nın saçlarını kavradı. "Güzel."

Serena omzunun üzerinden bakarak "Ne zeki çocuk," diyerek gülümsedi.

Justin, küçük kızı kendi kucağına alınca Serena çok şaşırdı. Parmağını onun minicik burnuna dokundurarak "Sen de güzelsin," dedi.

Küçük kız kıkırdayarak Justin'in yanağına ıslak bir öpücük kondurdu. Serena, Justin'in ne kadar keyif aldığını görerek daha da şaşırdı.

Tam o sırada düz, siyah mayolu bir kadın telaşla onların yanına geldi. Nefes nefeseydi.

"Rosie!" Bitkin düşmüş kadının elinde plastik bir kovayla kürek vardı. Kızını Justin'in kucağında görünce yanakları pembeleş-

ti. "Ah, özür dilerim."

"Güzel," diyen Rosie, Justin'i tekrar öptü. Serena kıkırdamaya başladı.

"Rosie!" diyen genç anne tükenmiş bir hâlde elini saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten özür dilerim. Aklına estiği gibi her yere koşturuyor. Onu tutmak mümkün değil. Kimse güvende değil."

"Koştuğun zaman daha çok oynayacak zamanın oluyor, değil mi Rosie?" diyen Serena küçük kızın saçlarını okşadı. Sonra annesine baktı. "Sizi çok yoruyor olmalı."

"Bitkin düşürüyor," diye sızlanan kadın devam etti. "Ama gerçekten ben—"

Justin küçük kızın elindeki kumları temizlerken "Özür dilemenize gerek yok," dedi. "Çok güzel bir çocuk."

Memnuniyeti açıkça belli olan kadın rahatladı. Elini kızına uzatırken "Teşekkür ederim," dedi. "Çocuklarınız var mı?"

Serena birden kadının, onların çift olduğunu sandığını fark etti. Kendini toparlayamadan Justin cevap verdi. "Henüz yok. Sanırım bu da satılık değil."

Rosie'yi kucağına alan kadın gözlerinden ışıklar saçarak cevap verdi. "Hayır. Bazen onu ödünç vermeyi düşünmüyor değilim. Ele avuca sığmıyor. Tekrar teşekkürler. İki yaşında bir kasırganın saldırısına uğramak herkesin hoşuna gitmez. Hoşçakal desene Rosie."

Rosie annesinin kucağında döndü, tombul elini sallayarak "Hoşçakal," dedi. Bir yandan da yere inmek için debelenip duruyordu.

Ana kız uzaklaşırlarken Serena onların kıkırdamalarını duyabiliyordu. Kucağındaki kumları temizlerken "Sahi, Justin," dedi. "Neden kadına çocuğumuz olmadığını söyledin?"

"Yok zaten."

"Ne demek istediğimi pekâlâ anladın," diye söze başladı.

Serena'nın devam etmesine fırsat vermeyen Justin, onun beline sarıldı ve omzuna bir öpücük kondurdu. "Şimdi kim pratik davranıyor?"

Serena direneceğine hafifçe ona dayanarak o anın keyfini çıkardı. "Çok tatlıydı."

"Bütün çocuklar öyledir." Tekrar onun omzunu öptü. "Hiç iddiaları yok, hiç önyargıları yok ve çok korkusuzlar. Yakında annesi, ona yabancılara yaklaşmaması gerektiğini öğretecek. Gerekli ama gerçekten acı."

Serena, Justin'i daha iyi görebilmek için uzaklaştı ve ona doğru döndü.

"Çocukları bir an bile düşüneceğine ihtimal vermezdim."

Justin, ona çocukla paylaştıkları anların, içinde çoktan beri unuttuğu değişik duygular uyandırdığını, bir aile ve ona sevgiyle sarılan bir çocuk sahibi olma isteği hissettiğini söylemek istedi ama sonra hemen o düşünceleri zihninden sildi. '*Bilmediğin yerlerde dolaşmamak daha iyidir,*' diye düşünerek cevap verdi. Mesafeli bir ifadeyle "Ben de kendimi öyle sanıyordum," dedi.

Serena, onun ses tonundaki tereddüdü fark etti. Kendi duyguları da karmakarışık olmuştu. "Emin misin?" diyerek ellerini onun omuzlarına koydu.

"Mantık çerçevesinde öyle."

Serena, Justin'e biraz daha yaklaşarak ağırbaşlı bir tavırla konuştu. "Sana bir şey söyleyeceğim."

"Evet?"

"Senin güzel olduğunu düşünmüyorum."

"Çocukların, erişkinlere göre daha şeffaf bir bakışı vardır."

"Huyun bile güzel değil," diye ısrar etmesine rağmen Serena dudaklarını onun dudaklarına dokundurma isteğine karşı koyamadı.

"Senin de öyle," diye mırıldanan Justin, ona sarılarak öpüşünü derinleştirdi. Gözkapakları aralanmıştı ama tamamen kapanmamıştı. Serena içinde yükselen arzuyla iliğinin, kemiğinin eridiğini hissetti. Justin'e yaslanarak onun öpüşlerine karşılık verdi.

"Olmaya da niyetim yok zaten," diye mırıldandı.

"Allaha şükür." Justin, onu usulca öpmeye devam ediyordu ama saçlarına götürdüğü eli kasılmıştı.

Serena geri çekildi. Bir şey değişmişti. Belirgin bir açıklaması yoktu, neden olduğuna dair bir fikri de yoktu ama bir şey değişmişti. Ne olduğunu çözene kadar bazı şeyleri mantık çerçevesinde tekrar değerlendirmesi gerekiyordu. Vücudunda yumuşak, zayıf ve yabancı bir şeyler hissediyordu.

"Gitsek iyi olacak," dedi. "Gemiye dönmeden önce çarşıdan almam gereken şeyler var." Justin eğlenerek "Zaman ve met cezir kimseyi beklemez," dedi.

"Öyle de denebilir." Serena ayağa kalktı, üzerindeki kumları temizleyerek tulumunu ayağına geçirdi.

Düğmelerini iliklemeye çalışan Serena'nın ellerini tutan Justin "Her zaman böyle bir bahanen olmayacak," dedi.

"Evet, ama şimdi var," diyen Serena düğmelerini iliklemeye devam etti.

Justin'in usta şoförlüğüne rağmen yoğun trafikte Charlotte Amalie şehrine ulaşmak epey bir zaman aldı. Boş bir park yeri bulana kadar da bir hayli uğraştılar. Caddeler taksiler, insanlar ve rengârenk boyanmış üstü açık, küçük gezi otobüsleriyle tıklım tıklım doluydu. O zaman süresince Justin ve Serena kendi düşüncelerine daldıkları için sessiz kaldılar.

Serena, plajdaki hemen hemen dostça öpüşmeleri sırasında ne olduğunu merak ediyordu. Neden içi eridiği ve zevk aldığı hâlde endişeli hissetmişti? Belki de Justin'in küçük kızla olan ilişkisi içine dokunmuştu. Onun gibi soğukkanlı ve acımasız bir kumarbazın ufacık bir kız çocuğuna bayılmasını hayal bile edemezdi. Onun, çocuğa karşı sergilediği tatlılığa inanamıyordu.

Belki de başlarda onu beğenebileceğini düşünmüşken artık gerçekten beğendiği gerçeğiyle sarsılmıştı. Yine de tedbirli olmalıydı. Justin söz konusu olduğunda, onunla olan ilişkisine gerçekten dikkat etmesi gerekiyordu. Kalan günlerinde gemideki görevleriyle ve vardiyalarıyla yeterince meşgul olacaktı. Onunla vakit geçirebileceği uzun saatleri olmayacaktı. Gezinin kalan kısmı tamamen seyir hâlinde geçecekti ve kumarhane günde on altı saat boyunca açık olacaktı.

Tabi ki hâlâ onun iş teklifini kabul etme seçeneği vardı. Serena kaşlarını çatarak kaldırım kenarında, vitrini palmiye yapraklarından yapılmış şapkalarla dolu olan Gucci mağazasına baktı. Son iki gündür, önce öfkesinden sonra da teklifi daha sağlıklı düşünmek için birbirlerinden biraz uzak kalmaya gerek duyduğundan, teklifi tam olarak değerlendirmemişti. Atlantic City bir macera olabilirdi. Justin'le çalışmak bir riskti. Beki de ikisi de birbirinin aynıydı.

Justin, Serena'nın tavrının aniden yumuşamasından neden tedirgin olduğunu merak ediyordu. Her şeyden öte, bu da hedeflerinden biri değil miydi? Onu arzuluyordu. Hatta onu gördüğü ilk andan beri arzuluyordu. Yine de birlikte oldukları zamanlar, tartışmalar, kahkahalar ve ihtiras o temel ihtiyaca başka bir görüş açısı kazandırmıştı.

Çelişkili duygularım sadece Daniel MacGregor'un entrikalarına dayandıramazdı. Aslında çoğu zaman Serena'nın, onun kızı olduğunu unutuyordu. Justin gördüğü boş park yerine kıvrak bir manevrayla girerken '*Bunu daha sık hatırlamam akıllık olur*,' diye düşündü. En azından o anda...

Justin kontağı kapatırken "Yine müzikli anahtarlıklar mı?" diye sordu. Az önce düşündüklerine rağmen Serena'yı kendine çekerek öptü.

"Kendimi asla tekrarlamam," diye itiraz eden Serena yine de ondan uzaklaşmadı.

Justin "Sadece bu kez bir istisna yapsan," diye mırıldandı.

Serena ufak bir kahkaha atarak öpüşmeye devam etti. Sanki kalabalık bir şehir merkezinde, üstü açık bir arabada olduklarını

unutmuş gibiydiler. Serena ellerini Justin'in saçlarına kaydırırken '*Bu gece,*' diye düşündü. '*Bahanelere sığınmayacağım ve istediğimi alacağım.*'

"Serena," diye mırıldanan Justin yarı iç çekerek yarı inleyerek onu kendinden uzaklaştırdı.

"Biliyorum," diyen Serena bir an başını onun omzuna dayadı. "Kendimizi kalabalık arasında unutmak kaderimiz oldu." Sesli bir şekilde içini çekerek döndü ve arabadan çıktı. "Plajda çok zaman harcadık o yüzden de şimdi çok disiplinli bir şekilde alışveriş etmem gerekiyor."

Justin arabanın önünden dolaşıp Serena'nın elini tuttu. Serena gülümsedi sonra dar caddeyi yukardan aşağı süzdü. "Orada istediğim birkaç hediyelik eşyayı ve içkiyi bulabilirim."

Belirlediği mağazaya ulaşmadan önce Serena Cartier'in vitrininde durakladı. Uzun iç çekişinde hayranlık ve arzu vardı. "Neden zeki bir kadının gözü bir sıra taşta kalır ki?" diye yüksek sesle söylendi.

"Bu çok doğal, öyle değil mi?" diyen Justin, Serena'nın yanında durarak vitrinde parıldayan pırlantalara ve göz alıcı yakutlara baktı. "Kadınların çoğu pırlantalardan etkilenir—erkeklerin çoğu da..."

Serena "Sıkıştırılmış karbon işte," diye alay etti ama yine içini çekti.

"Mağaralarda tonlarca kayayı kazıyorlar. Asırlar önce atalarım bu taşları şeytani ruhlara karşı muska olarak ya da iyi şans getiren tılsımlar olarak kullanırlardı. Fenikeliler kehribar taşı bulmak için Avrupa'nın Baltık Denizi kıyısındaki ülkelere seyahat etmişler. Onların uğruna savaşlar yapılmış, ülkeler fethedilmiş ama bu olaylar değerli taşları daha da cazip hâle getirmiş. Sen onlara hiç düşkün olmadın mı?"

Serena vitrine arkasını dönerek gülümsedi. "Hayır. Sadece bakmak hoşuma gidiyor. Kendime söz verdim, bir dahaki seyahatim tamamen keyif amaçlı olacak. O zaman banka hesabımda koca bir delik açılmasını göze alacağım. Ama şimdi—" Serena diğer mağazayı gösterdi. "Birkaç kuzen için daha geleneksel hediyeler ve bir kasa da Chivas Regal almam gerekiyor."

Birlikte o mağazaya girdiler. Serena hızlı bir şekilde hediyeliklere bakarak inceledi, seçti ve satın aldı. Aslında alışveriş etmeyi pek sevmezdi ama bir kez karar verince de ziyadesiyle becerirdi. Hatta Justin'in bir ara dışarı çıktığını bile fark etmedi. Bütün dikkatini brodeli bir masa örtüsüne vermişti. Aldıklarını ödeyip, paket yapılmasını beklerken son olarak içkilerin sergilendiği tezgâha yöneldi. Saatine göz attığında gemide olmasına tam iki saat kalmıştı. Kısa bir araştırmadan sonra görevliye seslendi.

"Bir kasa Chivas Regal, lütfen. On iki yıllık olsun."

"İki kasa olsun."

Serena, Justin'in sesiyle arkasını döndü. "Ah! Seni kaybettiğimi sanmıştım."

"Aradıklarını buldun mu?"

Serena sırıtarak "Daha fazlasını," dedi. "Eşyalarımı toplama zamanı geldiğinde kendimden nefret edeceğim." Görevlinin iki kasa içkiyi tezgâha koyduğunu görünce "Benimkini Celebration'a gönderin, lütfen," diyerek kredi kartını uzattı ve gerekli formları imzaladı.

"Benimkini de," diyen Justin görevliye para uzattı.

Justin gerekli formu doldurup imzalarken Serena onu hayretle süzdü. Onun bir kasa viski alacak kadar çok içtiğini tahmin etmiyordu. '*Çok garip,*' diye düşündü. Justin kumar oynarken hiç içmiyordu. İlk dikkatini çeken bu olmuştu. Bütün gezi boyunca onu elinde kadehle sadece bir kez görmüştü. Nassau'daki plajda yaptıkları piknikte... Belki de hediye olarak alıyordu ama tek bir markadan koca bir kasa alması da tuhaftı. İmzaladığı kredi kartı makbuzunu çantasına tıktı.

"Sanırım bu kadar," diyerek Serena elini Justin'e uzattı. Birlikte dışarı çıktılar. "Aynı marka İskoç viskisi almamız ne garip."

Justin tatlılıkla "Aynı kişi için aldığımızı düşünürsen pek ga-

rip değil," dedi.

Serena kafası karışarak Justin'e baktı. "Aynı kişiye mi?"

"Baban başka hiçbir markayı içmez."

"Sen nasıl..." Serena şaşırarak kafasını salladı. "Neden babama bir kasa içki alasın ki?"

"Benden rica etti," diyen Justin delikanlılar gibi onu sıkıca kavrayarak kalabalığın içinde yönlendirdi.

"Senden mi rica etti?" Yeni bir satıcı istilasına uğrayan Serena devam edemedi. Kalabalığın arasından sıyrılmayı başardıktan sonra "Ne demek istiyorsun?" diye ısrarla sordu.

"Daniel'in bir şeyi amaçsız yaptığını hiç görmedim," diyen Justin yoğun trafiği unutup ona bakmaya devam eden Serena'yı kolundan tutarak caddenin karşısına sürükledi. "O zaman bir kasa İskoç viskisi mantıklı gelmişti."

'Daniel mi?' diye düşünen Serena, onun babasının adını ne kadar rahatlıkla kullandığını fark etti. Bir an bu düşünceye konsantre olunca zihnine cevapsız ve rahatsız edici düşünceler birbiri ardına akmaya başladı. Gelip geçen insanların kalabalığına rağmen kaldırımın ortasında durdu.

"Justin, tam olarak ne anlatmaya çalıştığını söylersen sevinirim."

"Babanın, benim için Celebration'dan yer ayırtarak gösterdiği nezaketine karşılık ona bir kasa İskoç viskisi almak istediğimi anlatmaya çalışıyorum."

"Bir şeyleri karıştırmış olmalısın. Babamın seyahat acentesi yok."

Justin, tıpkı Serena'nın soyadını öğrendiği günkü gibi gürültülü bir kahkaha attı.

"Hayır. Daniel'in çok şeyi var ama seyahat acentesi yok. Neden şuraya oturmuyoruz?"

"Oturmak istemiyorum," diyen Serena silkinerek kolunu kurtarmaya çalışırken Justin, onu kafelerden birinin daha serin olan iç bahçesine sürükledi.

"Babamın, senin kahrolası tatilini neden organize etmiş olabileceğini bilmek istiyorum."

"Sanırım benim hayatımı kafasına takmıştı." Justin, onu bir masaya zorla oturturken "Ve seninkini de," dedi.

Serena kafeden gelen nefis pasta kokularını, yandaki kitapçıdan gelen konuşmaları duyabiliyordu ama o sadece bir yerleri yumruklamak istiyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Babanla on yıl önce tanıştım." Justin sakin bir tavırla purosunu çıkartıp yaktı. Serena aynen düşündüğü gibi tepki vermişti. Nassau'daki plajda onun soyadını işittiği anda, sanki elinden bir şeyler kayıp gidiyor gibi hissetmişti. O günden beri çektiği gerilim her şeyin açığa çıkmasıyla biraz gevşemişti.

"İlk kez Hyannis Port'a gidişim bir iş teklifi içindi. Biraz poker oynadık. O gün bugündür birlikte iş yapıyoruz. Çok ilginç bir ailen var."

Serena hiç yorum yapmadı ama yumruklarını sıkmaktan eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Justin dalgın bir bakışla devam etti. "Zaman içinde iyi dost olduk. Onlardan çok memnundum. Ne zaman onları ziyaret etsem senin okulda olduğunu söylüyorlardı ama Rena hakkında çok şey dinliyordum. Alan, senin zekâna hayran, Caine ise sağ kroşene."

Serena kısık ve öfkeli gözlerle dinliyordu ama Justin yine de hafifçe gülümsemekten kendini alamadı.

"Normal programından iki yıl erken Smith'den mezun olduğunda baban neredeyse heykelini dikecekti."

Serena küfretmemek, çığlık çığlığa bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Adam on yıldır onun rızası olmadan tüm özel hayatını biliyordu ama Serena'nın hiç haberi yoktu.

Serena alçak ama tehlikeli bir ses tonuyla konuştu. "Biliyordun. Bütün bu zaman zarfında kim olduğumu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin. Açıklayacağına oyunlar oynamaya devam—"

Serena ayağa kalkmaya teşebbüs edince Justin, onu kolundan

kavradı.

"Bir dakika bekler misin? Yirmi bir krupiyeri Serena'nın, on yıldır devamlı dinlediğim Daniel'in kusursuz kızı Rena olduğunu bilmiyordum."

Serena hem öfkeden hem utançtan kıpkırmızı oldu. Hayatının çoğunda babasının övünmelerini dinleyerek hem eğlenmiş hem de sıkılmıştı. Şimdi o övgüler suratına çarpan sert ve soğuk bir şamar gibi geliyordu.

"Oyununun ne olduğunu bilmiyor—"

Justin tekrar onun sözünü kesti. "Daniel'in oyunu! Nassau'daki plajda öfkelenerek MacGregorlar'ı hiç kimsenin itip kakamayacağını söylediğin ana kadar senin kim olduğunu bilmiyordum. O anda kim olduğunu fark ettim ve Daniel'in bu geziye çıkmam için neden o kadar ısrar ettiğini anladım."

Serena o anda Justin'in yüzünde gördüğü şok ifadesini çok iyi hatırlıyordu. O yüzden de biraz sakinleşti.

"Sana tur biletini yolladı ve benim Celebration'da çalıştığımı söylemedi, öyle mi?"

"Sen ne düşünüyordun?" diye karşı çıkan Justin purosunu sert bir tavırla tablaya bastırdı. "Senin soyadını duyduğum zaman bir usta tarafından yönlendirildiğimi anladım." Sırıtarak ve hatırlamasıyla tekrar eğlenerek devam etti. "Birkaç dakika için huzursuz olduğumu itiraf etmeliyim."

"Huzursuz mu?" diye tekrarlayan Serena hiç de eğlenir gibi görünmüyordu. Babasıyla yapmış olduğu kısa telefon konuşması zihninde belirmeye başladı. Küçük entrikasının işe yarayıp yaramadığını anlamak için onu sıkıştırmıştı. Alçak bir sesle "Onu öldüreceğim," diye söylendi. Sonra karanlık ve öfkeli bakışlarını Justin'e çevirdi. "Seninle işim biter bitmez," dedikten sonra çığlık atmamak için bir an durakladı ve kendine hâkim olmaya çalıştı. "Bana günler önce söylemeliydin."

Justin "Söyleyebilirdim," diye kabullendi. "Ama şu andaki tepkini tahmin ettiğim için söylememeyi seçtim."

Serena dişlerinin arasından tısladı. "Seçtin ha? Babam da seçti. Ah, siz erkekler nasıl birer megalomanyaksınız! Belki de aklınıza işin içinde benim de olduğum hiç gelmedi."

Serena'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Beni yatağa atabilirsen o birkaç dakikalık huzursuzluğun bedelini ödetebileceğini mi düşünmüştün?"

Justin öyle bir tatlılıkla cevap verdi ki Serena tekrar saldırıya geçemedi.

"Bunu sen daha iyi bilirsin, Serena. Bazı nedenlerden dolayı sana ne zaman dokunsam, kimin kızı olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum."

Serena kısık ama tehlikeli bir ses tonuyla konuştu. "Ne bildiğimi sana söyleyeceğim. Siz ikiniz, birbirinize lâyıksınız. İkiniz de küstah, kendini beğenmiş, zorba ahmaklarsınız! Hayatıma bu şekilde girmeye ne hakkın var?"

Justin tarafsızca cevap verdi. "Karşılaşmamızı ayarlayan babandı. Gerisi tamamen kişiseldi. Yaşlı şeytanı öldürmek istiyorsan, bu senin sorunun ama tırnaklarını bana geçirmeye çalışma."

"Onu öldürmek için senin iznine ihtiyacım yok!" diye bağıran Serena'nın sesi öyle yüksek çıkmıştı ki diğer masalardan birkaç baş onlara doğru döndü.

"Sanırım ben de aynısını söylemiştim."

Serena yay gibi yerinden fırladı ve ona fırlatabileceği bir şeyler arandı ama bulamadı. Fiziksel olarak Justin'i kaldırıp yandaki mağazanın vitrinine fırlatması da imkânsız olduğundan sadece gözlerinde şimşekler çakarak ona baktı.

"Sanırım espri anlayışına katılamayacağım," diyen Serena bir an duraladı. "Babamın yaptığının çok kırıcı ve alçaltıcı olduğunu düşünüyorum."

Serena olabildiğince asil bir tavırla çantalarına uzandı.

"Gezinin kalan kısmında yoluma çıkmazsan memnun olurum. Aksi takdirde seni güverteden aşağı atmadan durabileceğimi sanmıyorum."

Justin, onun konuşmaya devam edeceğini anlayarak çabucak araya girdi ve "Pekâlâ ama eğer—" diye söze başladı. "Eğer bana iki hafta içinde Atlantic City'deki işi kabul edip etmediğini haber vermeye söz verirsen."

Serena'nın gözleri hayretle büyüdüğü, kim bilir ne küfürler savurmak için ağzı kocaman açıldığı hâlde Justin bir elini havaya kaldırarak devam etti. "Ah, hayır! Şimdi cevap verirsen anlaşma sona erer. İki hafta."

Omuzlarını dikleştiren Serena başını salladı. "Aynı cevabı alacaksın ama erteleyebilirim. Hoşçakal, Justin."

"Serena."

Serena gözlerinden ateşler saçarak döndü ve Justin'e baktı.

"Onu öldürmeden önce Daniel'e benden selam söylemeyi unutma."

~ ALTINCI BÖLÜM ~

HAVAALANINDAN tuttuğu takside giderken Serena'nın ilk fark ettiği, yol boyunca uzanan akça ağaç, meşe ve çam ağaçlarının sonbahardaki görüntüsüydü. O cins ağaçları görmeyeli uzun zaman olmuştu. Daha Eylüle birkaç gün vardı ama şimdiden sonbaharın etkileri havaya ve renklere yansımıştı. Ancak havanın serinliğine rağmen Serena ateş gibi yanıyordu.

Eğer iş ahlâkına uygun hareket etmeyi prensip edinmemiş olsaydı, Justin'in itirafından sonra Serena başladığı işi yarım bırakabilir ve St. Thomas'tan kalkan ilk uçakla eve dönebilirdi. Onun yerine, kalan iki gün boyunca içindeki kızgınlık gittikçe büyürken yüzünde maske gibi bir gülümseyişle görevine devam etmişti. Bu süre içinde gittikçe sakinleşeceğine, kendini kullanılmış gibi hissederek gittikçe daha çok öfkelenmişti. Belki de Justin kendi pa-

yına düşeni kabul ederek ortalarda görünmediği için Serena'nın öfkesi tek bir adama odaklanmıştı. Daniel MacGregor...

"Ah, seni pişman edeceğim," diye mırıldanınca taksi şoförü dikiz aynasından ona bir göz attı.

Genç şoför '*Hoş kadın,*' diye düşündü. '*Ama koca bir eşekarısı gibi çılgına dönmüş vaziyette.*' Nontucket Sound boyunca sessizce araba sürmeye devam etti.

Serena evini ilk gördüğünde içine dolan heyecanla bir an öç alma plânlarını unutur gibi oldu. Akşamüzeri güneşinin altında evin gri taş duvarları parıldıyordu. Evleri Daniel'in hayaline göre inşa edilmişti ve iki başındaki kulelerle bir kaleyi andırıyordu. Geniş, yuvarlanarak dönen taş balkonları, uzun, tepesi kavisli ve bölümlü camları vardı. Binanın tam merkezinde, ön tarafta gür ve rengârenk çiçeklerle dolu geniş bir çiçek tarhı vardı. Serena o çiçek tarhına babasının kale hendeği olarak baktığına emindi. Ana binadan iki yanlara doğru uzanan daha alçak iki bina inşa edilmişti. Binaların birisi on araçlık bir garajdı. Alan ve Caine evde olmadıklarında yarı yarıya boşalıyordu. Diğer binada ise alttan ısıtmalı bir yüzme havuzu vardı. Daniel ilkel tarzlı bir bina inşa ettirmiş olabilirdi ama konforuna da düşkündü.

Taksi, mermer basamakların hemen önünde durdu. Şoför, Serena'nın evini seyrettiğini görerek durakladı.

Serena iki büyük valizi ve viski kasasını şoföre bırakarak kalan diğer muhtelif büyüklükteki çantaları yüklendi ve merdivenleri tırmandı.

Eski alışkanlığıyla, meşe ağacından yapılmış ana kapının MacGregor arması şeklindeki pirinç tokmağını seyretti. Taçlı bir aslan başının altında bir Galli özdeyişi yazıyordu. Anlamı ise: '*Irkım Asildir,*' diye tercüme edilebilirdi. Her okuyuşunda olduğu gibi Serena gülümsedi. Babaları, hiçbir şey öğrenmeseler bile o özdeyişi Galce söylemeyi öğrenmeleri konusunda ısrar etmişti.

Serena yine gülümseyerek şoföre döndü. "Onları buraya bırakabilirsiniz. Teşekkür ederim," diyerek ona parasını ödedi.

Sonra arkasına dönerek kapı tokmağını çaldı. Sesin yaklaşan bir top mermisi gibi bütün evin içinde yankılanacağını biliyordu.

Kapı ardına kadar açıldı ve ufak tefek, beyaz saçlı, yaşlı bir kadın, onu görünce hayretten ağzı beş karış açıldı.

"Bayan Rena!"

"Lily," diyen Serena, yaşlı kadını kucakladı ve gençliğinin bütün gücüyle sıktı. Evin kâhyası olmasının yanında Lily, Anna hastanede çok yoğun olduğu günlerde çocuklara annelik yapmıştı. Üç tane ele avuca sığmaz çocukla baş etmiş, onları yaralanmadan ve kendilerine bir zarar vermeden belli bir yaşa getirmeyi başarmıştı.

Serena, kadını son kez kucaklayarak uzaklaştı ve onun yüzüne baktı. "Beni özledin mi?"

"Gittiğin anlaşılmıyor bile. Hiç yanmamışsın?"

"Hayalimde yandım."

"Lily, kapı mı çaldı?" diye soran sesi duyan Serena, Lily'nin omzunun üzerinden baktı ve annesini gördü. Elinde bir örgü işi tutuyordu.

Anna MacGregor upuzun koridorun sonundan kapıya doğru başını uzatınca "Rena!" diye bağırdı ve kollarını öne uzatarak o tarafa doğru koşmaya başladı. Serena, annesinin kollarına atıldı.

Anna yumuşak ama güçlüydü. İki özelliği de Serena'nın beynine sızarak birçok anıyı su yüzüne çıkardı. Derin bir nefes alarak onu hatırladığından beri kullandığı elma çiçeği kokusunu içine çekti.

"Hoş geldin canım. Seni yarından önce beklemiyorduk."

"Daha erken kalkan bir uçak bulduım," diyerek başını kaldıran Serena, annesinden hafifçe uzaklaştı ve onun yüzünü inceledi.

Anna'nın yüzü hâlâ ipeksi bir yumuşaklıktaydı. Yaşını belli edebilecek çok az kırışıklığı vardı. Serena, annesinin yüzündeki yumuşacık gençlik ifadesini hiçbir zaman kaybetmeyeceğine emindi. Yıllarca ameliyathanelerde ve ölümle uğraştığı hâlde yüzü doğasından gelen bir sükûnete sahipti. Hafif dalgalı, kahveren-

gi saçlarında yer yer beyazlar belirmişti.

Serena, annesinin yanağına yanağını bastırarak "Anneciğim," diye mırıldandı. "Nasıl böyle güzel kalabiliyorsun?"

"Baban bunda ısrar ediyor."

Serena ufak bir kahkaha atarak annesinden uzaklaştı ve onun yetenekli ellerini kavradı. "Evde olmak çok güzel."

"Harika görünüyorsun, Rena," diyen Anna, kızını hem anaç bir gururla hem de profesyonelce süzdü. "Nemli deniz havası cilt için her türlü kremden daha iyidir."

Anna sonra kâhya kadına döndü. "Lily, lütfen aşçıya Bayan Rena'nın eve döndüğünü söyler misin? Hoş geldin yemeğimizi bir gece önce yiyeceğiz. Ona göre hazırlansın."

Anna, Serena'ya dönerek "Bütün seyahatini anlatmanı istiyorum. Ama eğer önce yukarı çıkıp babanı görmezsen, tamamını dinlememe fırsat vermez."

Serena aniden asıl yapmak istediği şeyi hatırladı. Anna, Serena'nın gözlerini kısışını, kaşlarını çatışını izledi.

"Ah, zaten önce onu görüp konuşmak istiyordum."

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı, Serena?"

"Sonra," diyen Serena derin bir nefes aldı. "Onunla işim bittiğinde tıbbi yardıma ihtiyacı olabilir."

"Anlıyorum," diyen Anna hafifçe gülümsedi. Onu sorgulamaması gerektiğini bilecek kadar kızını tanıyordu. "Ben oturma odasındayım. Babana bağırmayı bitirdikten sonra güzelce konuşabiliriz."

"Çok uzun sürmeyecek," diye mırıldanan Serena geniş ve dönerek çıkan merdivenlere yöneldi.

İlk kata çıkınca Serena sol tarafındaki koridora döndü. O katta ailenin yatak odaları vardı. Soldaki üçüncü oda Serena'nındı. O kanatta insanı şaşırtan bir sürü kıvrım, dönemeç ve gölgeli köşeler vardı. Ağabeyi Caine'in büyük ayaklı vazoların ardına saklanıp, onu korkutarak havalara sıçrattığını hatırlıyordu. Serena, onu tam yarım saat boyunca kovalamış, sonunda kovalamacanın komikliğine kapılıp öfkesini unutmuştu. Sonunda Caine, doğu tarafındaki çimenlik alanda Serena'nın, onu yakalamasına izin vermişti. Sonra onu çimenlere yatırarak güreşmeye başlamış ve kahkahalara boğulmuşlardı. O zaman kaç yaşındaydı? Sekiz ya da dokuz yaşında olmalıydı. Caine de on bir ya da on iki yaşlarında olmalıydı. Aniden kardeşçe bir duygu yoğunluğuyla içi sızlayan Serena, onu özlediğini hissetti.

Serena merdivenleri çıkmaya devam ederken Alan'ı da hatırladı. Alan her zaman küçük kız kardeşini gizli ya da açık bir şekilde korurdu. Belki de altı yaş büyüğü olduğundan Caine ile olduğu gibi çok sıkı fıkı bir ilişkileri yoktu. Bir delikanlı olarak Alan dürüst olma konusunda çok titizdi. Caine ise gerçekleri kendine göre uyarlardı. Ama asla yalan söylemediğini düşünerek Serena gülümsedi. Sadece ustalıkla kıvırırdı.

Yine de kendine özgü bir tarzla Alan, durumu kendi lehine çevirmeyi daima başarırdı. Bu da tipik MacGregor hasletlerinden biriydi. Serena kuleye çıkan dar merdivene göz atarken 'Orada bu huyundan dolayı çok üzülecek bir MacGregor var,' diye düşünerek kararlı bir şekilde ilerledi.

Daniel MacGregor koltuğunda arkasına yaslanmış, telefonda dikkatle açıklamalar yapan adamı sıkıntılı bir ifadeyle dinliyordu. Bankacılardan hoşlanmıyordu. Onlarla uğraşmak belâ gibi bir şeydi. Banka hesaplarını ve faizleri kendisi kontrol edebilse de bankacılardan kurtulamıyordu.

Sonunda telefondaki adama talimatını bildirdi. "Onların vadelerini otuz gün uzat!" İçinden '*Mankafa,*' diye düşünerek devam etti. "Evet, rakamların farkındayım. Sen sadece bana yazılı olarak bildir."

Daniel sabırsızca parmaklarını masada tıpırdatmaya başladı. Neden bu bankacılar iki iki daha dört ettiğinden ötesini göremezlerdi? "Otuz gün," diye tekrarladı. "Standart faiz oranları üzerinden uygulanacak."

O sırada Daniel oda kapısının gürültülü bir şekilde vurulduğunu duydu. Tam gelene kükreyerek defolmasını söyleyecekti ki oda kapısı ardına kadar açıldı. Öfkesi anında sevince dönüştü.

"Öyle yapın!" diye bağırarak telefonu gürültüyle kapadı ve "Rena!" diyerek heyecanla ayağa kalkmaya çalıştı.

Serena, babası daha koltuğundan kalkamadan onun üzerine doğru gitti. Avuçlarını masaya koyarak ona doğru eğildi.

"Seni ihtiyar keçi."

Yerine geri oturan Daniel boğazını temizledi. '*Şimdi kıyamet kopacak,*' diye düşündü.

"Sen de iyi görünüyorsun."

"Sen ne hakla—" diye söze başlayan Serena kelimelerini tek tek seçerek, yavaşça ama tehlikeli bir ses tonuyla konuştu. "Sen ne hakla beni bifteğin en iyi parçası gibi Justin Blade'in önüne atarsın?"

"Biftek mi?" diyen Daniel, kızına inanamayarak baktı. '*Güzel kız. Gerçek bir MacGregor,*' diye düşündü. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Demek Justin Blade ile karşılaştın. İyi çocuk."

Serena'nın boğazından garip bir ses çıktı. "Bana tuzak kurdun. Burada çılgın krallar gibi tünemişsin, sanki biricik kızın sana fazla gelmiş gibi entrikalar çeviriyorsun."

Serena sesini daha da yükselterek devam etti. "Neden bir anlaşma imzalamadın ki? Senden bunu da beklerdim. Daniel MacGregor, biricik kızını bir kasa İskoç viskisi karşılığında Justin Blade'e veriyor." Avuçlarını öfkeyle masaya vurdu.

"Anlaşmaya, senin neslini yürütmek için kaç çocuk yapmamız gerektiğini de yazmalıydın. Ona drahoma teklif etmediğine çok şaşırdım!"

"Şimdi, beni dinle küçük kız—"

"Bana küçük kız deme!" diye bağıran Serena eğilerek Daniel'in koltuğunu döndürdü ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. "Yaptığın rezilce bir şeydi. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım!"

"Neden bahsettiğini anlayamıyorum. Ben sadece bir arkadaşı birazcık dinlenmesi için gemi turuna gitmeye ikna ettim."

"Hiç yan çizmeye çalışma!" diyen Serena işaret parmağını babasının geniş bağrına dayadı. "Onu benim bulunduğum gemiye yolladın ki, birbirimizin kollarına düşelim de sen de yatırımından iyice istifade et."

"Onunla hiç karşılaşmayabilirdin," diye itiraz eden Daniel ekledi. "Ne de olsa büyük bir tekne."

Serena gürledi. "Gemi!" dedi. "O büyük bir gemi ve küçük bir kumarhanesi var. Bütün ihtimallerin senin lehine olduğunun bal gibi farkındaydın."

Daniel "Bunun ne zararı var?" diyerek avaz avaz bağırdı. "Genç bir dostumla karşılaştın. Daha önce de yüzlerce dostumla karşılaşmıştın."

Serena boğuk bir ses çıkardı. Sonra hızla dönerek doğu tarafındaki duvarı boydan boya kaplayan kütüphaneye göz gezdirdi. Kocaman, kalın bir kitabı görerek ilerledi ve onu eline aldı. Kitabın sayfalarını hızla çevirerek içindeki gizli yuvada duran altı adet puroya gözlerini dikti.

Babasının gözlerinin içine bakarak Serena puroları teker teker eline alıp ikiye, üçe kırmaya başladı.

Daniel usulca ama dehşet dolu bir sesle "Rena!" diye mırıldandı.

Serena ellerindeki tütünü temizlerken "Bunlar seni zehirlemenin ikinci iyi yolu," diye söylendi.

Bir eliyle kalbini tutan Daniel ayağa kalktı. Geniş yüz hatları buruşmuştu. "Bir kız evlâdı kendi babasına ihanet ederse o kara bir gündür."

"İhanetler!" diye bağıran Serena tekrar babasının üzerine yürüdü. Ellerini kalçalarına koyarak "Bana nasıl olup da gayet yüzsüzce ihanetten bahsedebiliyorsun? Justin'in ne hissettiğini bilemem ama ben, o küçük dalaverenle kendimi çok incinmiş hissettim."

Daniel üzülmüştü ama kızının, Blade'in ilk ismini kullanmasını da gözden kaçırmamıştı. Belki de işler göründüğü kadar kötü gitmemişti. "Kızımın mutluluğunu düşündüğüm için bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Nankör bir evlâdın dilinden daha keskin hiçbir şey olamaz."

"Ben kasap bıçağı düşünüyordum."

Daniel "Zehir demiştin," diyerek hatırlatma yaptı.

"Ben esneğimdir," diyen Serena sonunda hafifçe gülümsedi. "Pekâlâ, paranın boşa gittiğine üzülmeyesin diye Justin Blade hakkındaki kararımı açıklayayım."

"Pekâlâ, o zaman..." diyen Daniel dönerek masasına gitti. Öfkesini kusup, deşarj olduğuna göre belki daha mantıklı konuşabilirlerdi. Yine de purolarına çok üzülmüştü. "İyi bir adam... Zeki, namuslu ve gururlu." Ellerini midesinin üzerinde kavuşturarak cömert ve bağışlayıcı bir tavırla kızına baktı.

Serena tatlı bir sesle "Ah, evet. Aynı fikirdeyim," dedi.

"Üstelik çok, çok çekici bir erkek."

Daniel memnun bir ifadeyle güldü. "Akıllı bir kız olduğunu biliyordum, Rena. Uzun süredir sen ve Justin hakkında çok güçlü duygularım vardı."

"O hâlde onun metresi olmaya karar verdiğimi duyunca çok mutlu olacaksın."

"Olamaz—" diyerek bozulan Daniel'in kafası karıştı. Önce donakaldı sonra öfkelendi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun? Kızımın özgürlüğünü ilân ettiği gün, benim onu hayatında ilk kez kelepçelediğim gün olacak! Evet, bir kelepçe, Serena MacGregor. Ya erişkin bir kadın gibi davranırsın ya da sonuçlarına katlanırsın."

Babası atıp tutarken Serena, onu sert bakışlarla uzun uzun süzdü.

"Şimdi erişkin kadın oldum, öyle mi? Ama şunu hiç unutma: erişkin bir kadın, kiminle, ne zaman evleneceğine ya da evlenip evlenmeyeceğine kendisi karar verir. Erişkin bir kadın, babasının onun için gizlice tanışma organizasyonları hazırlamasına ihtiyaç duymaz. Bir dahaki sefere benzer bir şeye burnunu sokmadan önce bu yaptıklarının nasıl elinde patladığını hatırlarsın."

Daniel kaşlarını çatarak Serena'yı süzdü. "O hâlde onun metresi olmayı düşünmüyorsun, öyle mi?"

Serena, babasına mağrur bir ifadeyle baktı. "Eğer istersem kendime bir sevgili seçerim ama asla bir adamın metresi olmam."

Daniel, kızının yüzünde hem gurur hem de acı olduğunu fark etti. Bir an huzursuz oldu ama sonra yanıldığını düşünerek sadece gururlu olduğuna dair kendine telkinde bulundu.

Daniel önündeki altın kalem takımını bir tarafa iterek sordu.

"İskoç viskimi unutmadın, değil mi?"

Serena, babasının gözlerindeki ışıltıyı görmezden gelerek "Ne viskisi?" diye sordu.

"Haydi, Rena."

Serena, babasına doğru ilerledi, kollarını boynuna doladı.

"Seni affetmiyorum. Sadece affetmiş gibi yapıyorum. Ve bilmeni istiyorum ki seni hiç özlemedim." Serena babasını yanağından öptü.

Daniel, kızına hararetle sarılarak "Her zaman nankör bir velet bulunur," diye mırıldandı sonra kahkahaları patlattı.

Serena aşağı indiğinde annesini, en sevdiği gül desenli koltuğunda oturmuş, iğne işlemesi yaparken buldu. Yanı başındaki gül ağacından yapılmış sehpada gül ve menekşe desenli, incecik porselenden yapılmış çay takımı duruyordu.

Serena önündeki manzarayı seyrederek, bu kadar mutlu bir şekilde evine bağlı bir kadının, nasıl olup da bu kadar başarılı bir operatör olabildiğini düşündü. O güzelim elişini incecik ipliklerle ören o parmaklar Pazartesi günü neşter tutacaktı.

Anna, Serena'nın odaya girdiğini görerek gülümsedi. "Aman iyi," dedi. "Çayı zamanında getirtmişim. Şömineye bir odun daha at ve gel yanıma otur. Seni dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Serena denileni yaparken Anna da elindeki işlemeyi kenara bı-

raktı. Ek odun konunca şöminedeki ateş alevlenmiş, tatlı çıtırtılarla yanmaya başlamıştı. Serena alevleri seyrederek derin bir iç çekti. O ana kadar yanan odun kokusunu ne kadar özlemiş olduğunun farkına varmamıştı.

Yüksek sesle "Küvette yıkanmayı özledim," diyerek gülümseyen Serena, annesine doğru döndü. "Garip ama ancak şimdi sıcacık bir küvete uzanıp istediğim kadar yatmanın ne büyük bir lüks olduğunu fark ediyorum. On iki ay boyunca minicik bir kabinde ayakta durarak yıkandıktan sonra..."

"Ama sen o sürenin her anından zevk aldın."

Kahkahayla gülen Serena, annesinin ayaklarının dibindeki alçak pufa oturdu.

"Beni çok iyi tanırsın. Zorlu bir işti ama çok eğlenceliydi. Ama yine de evde olduğuma memnunum."

Serena, annesinin uzattığı çay fincanını ve tabağını aldı. "Anneciğim, sen de biliyorsun ki eğer öyle yapmasaydım o kadar çok ve çeşitli insanla karşılaşmama imkân yoktu."

"Mektupların yaşadıklarınla dopdolu. Bir gün hatırlamak için onları tekrar okumalısın." Anna, bacaklarını altına toplarken kıkırdadı. "Babanı o gezi gemisini satın almaktan nasıl vazgeçirdiğimi bilemezsin."

"Ne zaman endişelenmekten vazgeçecek, anne?"

"Hiçbir zaman. O sevgisini böyle gösteriyor."

"Biliyorum," diyen Serena önce içini çekti sonra çayından bir yudum aldı. "Artık rahatına baksa ve benim de hayatıma kendi istediğim şekilde yön vermem gerektiğini anlasa ne olurdu?"

"Justin hakkında ne düşündüğünü bana anlatmaz mısın?"

Serena başını kaldırıp sertçe bakınca Anna sadece gülümsedi.

"Hayır, babanın ne yapmak istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bana anlatmaması gerektiğini iyi bilir. Ama ikinizin... Yani tartışma sesleriniz buraya kadar geliyordu."

Serena yine aynı öfkeyi duyarak elindeki fincanla birlikte ayağa fırladı. "Buna inanabiliyor musun? Justin'i o geziye özellikle yönlendirmiş. Benim gözlerimde yıldızlar, yüzümde güller açmış bir vaziyette eve döneceğimi umuyordu. Hiç o kadar öfkelenmemiştim ve o derece utanmamıştım."

"Justin nasıl karşıladı?"

Serena, annesine mağrur bir bakış fırlattı. "En baştaki şokundan sonra sanırım her şeyi çok eğlenceli buldu. Bir gün plajda tartışırken tam ismimi söyleyene kadar benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş."

Anna '*Plajda tartışırken ha?*' diye düşünerek eğlenirken gülümsemesini saklamak için başını fincanına eğdi.

"Anlıyorum. Baban, onun hakkında çok iyi şeyler düşünüyor, Rena. Ben de öyle. Sanırım Daniel, bunun çekiciliğine dayanamadı."

"O, insanı çileden çıkarır."

"Kim?"

"Justin—ikisi de," diyen Serena fincanını gürültüyle sehpanın üzerine bıraktı. "Neredeyse gezi sona erene kadar bana gerçeği anlatmadı. Sonra da gayet lakayt bir tavırla anlattı. Hâlbuki ben neredeyse..." Uzaklaşarak şömineye bakmaya başladı.

"Sen neredeyse?" diye tatlılıkla soran Anna tekrar sustu.

"Çok çekici bir adam," diye Serena mırıldandı. "O asla özür dilemeyen, acımasız görünüşünde insanı çeken bir şeyler var."

Anna akıllıca davranarak susmayı tercih etti.

"Beni çok öfkelendirdiği anlarda bile öylesine her şeyi tersine çevirmesini beceriyor ki bu kez daha da tedirgin oluyorum. Bu çeşit bir ihtirası daha önce hiç hissetmemiştim." Serena arkasını dönünce annesinin sakince dinlediğini gördü. "Son günümüzü St. Thomas'ta birlikte geçirdik. O gece onunla birlikte olmaya karar vermiştim ki babamın küçük entrikasını itiraf etti."

"Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Serena önce ellerine baktı sonra derin bir iç geçirdi. "Onu hâlâ istiyorum. Bunun ötesinde bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Birbirimizi ancak iki haftadır tanırken başka ne olabilir ki?"

"Rena, gerçekten içgüdülerine biraz daha fazla güvenemez misin?" Serena kaşlarını çatarak annesine baktı. "Duyguların belli bir süreye ihtiyacı yok ki. Onlar da kendilerini taşıyan insanlar gibi erişkin yaşta. Babanla tanıştığımda onun kibirli, geveze bir öküz olduğunu düşünmüştüm."

Serena kıkırdayınca Anna da dostça sırıttı.

"Gerçekten öyleydi ama ben bir şekilde ona tutuldum. İki ay sonra birlikte yaşamaya başlamıştık. Bir yıl sonra da evlendik." Anna, kızının yüzündeki şok ifadesini görerek gülümsedi.

"İhtiras ve evlilik öncesi seks sadece sizin neslinize özgü bir şey değil ki, canım. Daniel evlenmek istiyordu ama ben okulumu bitirmekte kararlıydım. Tek ortak kararımız artık birbirimizden ayrı yaşayamayacağımızdı."

Serena şöminedeki alevlere bakarak annesinin anlattıklarını bir süre düşündü. Sonra sordu. "Duygularının ihtiras değil de aşk olduğunu nasıl anladın?"

"Çocuklarımın arasında en zor soruları soran hep sen olursun," diyen Anna eğilerek kızının ellerini tuttu. "Bir kadın ve bir erkek söz konusu olduğunda bu iki duyguyu birbirinden nasıl ayırabileceğinden emin değilim. Her birini diğeri olmadan hissedebilirsin. Ancak gerçek aşk ihtirassız olmaz. Ama ihtiras, aşk olmadan da hissedilebilir. İhtiras saman alevi gibi parlar ve söner. Justin'e âşık olduğunu düşünüyor musun yoksa olmaktan mı korkuyorsun?"

Serena önce ağzını açtı ama hemen kapadı. Sonra tekrar açtı. "İkisi de," diye mırıldandı.

Anna, kızının ellerini sıktı. "Babana sakın anlatma. Yoksa kendini çok beğenir."

Serena isteksiz bir kahkaha attı. Anna tekrar arkasına yaslanarak bir süre kızını inceledi.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Henüz düşünmedim. Daha doğrusu düşünmeyi reddettim." Serena yerine oturarak dizlerini göğsüne çekti, çenesini dizlerinin üzerine dayadı. "Sanırım bütün ayrı kaldığımız süre boyunca onu tekrar göreceğimi biliyordum. Bana iş teklif etti."

"Ya?"

Düşünceler tekrar beynine doluşurken Serena huzursuz bir şekilde omuzlarını esnetti. "Atlantic City'deki kumarhaneyi yönetmemi istiyor. Büyük bir tesadüf oldu çünkü ben de babama, kendi otel kumarhanemi açabilmek için akıl danışacaktım."

"Justin, sana böyle bir iş önerdiğine göre senin yeteneklerine çok güvenmiş olmalı."

Serena "İnsanlarla uğraşma konusunda ustalaştım," diyerek gülümsedi.

"Daha iki yaşındayken öyle bir yeteneğin vardı," diyen Anna, kızına gururla baktı.

"İş hakkında bayağı bir bilgi edindim. Kartları dağıtmaktan çok daha fazla şeyler öğrendim." Serena hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Aslında, Celebration şu ana kadar gördüğüm en iyi yönetilen otellerden biriydi. Kumarhanesi küçük ölçekliydi ama bütün temel unsurlara sahipti. O yüzen otelde girip çıkmadığım, incelemediğim hiçbir yer kalmadı."

Serena'nın gülümsemesinin yayıldığını fark eden Anna merakla sordu. "Kafandan neler geçiyor, Rena?"

"Bahsi yükseltmeyi düşünüyorum. Ya kazanırım, ya kaybederim ya da çekilirim."

Komiye bahşiş verdikten sonra Justin soyundu ve dışa yöneldi. Sabah olunca oda hizmetçisi valizlerini boşaltabilirdi. Kumarhane de onsuz bir gece daha geçirebilirdi. Şimdilik sadece süitinde yemek yiyecek ve diğer otellerini arayarak bilgi alacaktı. Şansı yaver giderse uzaktan müdahale edilemeyecek bir problemle karşılaşmazdı çünkü aklı başka şeylerle meşguldü.

Duş kabinindeki tazyikli suları ayarladıktan sonra Justin kabine girdi. Serena evine ulaşmış olmalıydı. Eğer onu iyi tanımışsa, Daniel'e çoktan ağzının payını vermiş olmalıydı. Justin kendi

kendine gülümsedi. Onları duyabileceği bir yakınlıkta olmak için neler feda ederdi. Hiç olmazsa Celebration'ın güvertelerinde yalnız başına geçirdiği uzun, sıkıcı ve bunaltıcı iki günü unutmasına yardımcı olurdu. Serena'nın eliyle dokunabileceği mesafede olduğunu, o ciddi smokininin içinde kartları dağıttığını, daracık ranzasında avuç içi kadar küçük ipek bir badiyle uyuduğunu bilmek, onu çılgına çevirmişti. Yine de Serena'dan uzak durmuştu çünkü pazarlık pazarlıktı. Üstelik öfkesinin yanı sıra Serena'nın çok utandığını fark etmişti ve yatışması için zamana ihtiyacı vardı. Ona tanıdığı iki haftalık süre teklifini tekrar görüşebilmeleri için uygun olacaktı.

İlk başta öyle yapacağını tahmin ettiği gibi Serena iş teklifini reddedecek olursa Justin işi oluruna bırakmaya niyetli değildi. Onu son kez görüşmek için Atlantic City'e çağırabilir, bir kez onu oraya götürmeyi başarabilirse ev sahibi olmanın avantajını kullanabilirdi. Justin duşu kapatıp havlusuna uzandı.

Alt katta sert bir yöneticiye, en üst katta da bir kadına ihtiyacı vardı. Serena iki ihtiyacına da cevap verebilecek tek kadındı. Justin, havlusunu beline sararak yatak odasına geçti.

Otel sahibine ait süitin diğer yerleri gibi yatak odası da genişti ve ince bir zevkle döşenmişti. Çıplak ayaklarına dokunan kurşuni renkli halı kalın ve yumuşaktı. Balkona açılan cam kapılar otomatik dikey perdelerle örtülüydü. Bir tuşa basılarak açılınca Atlantik Denizi'nin muhteşem manzarası ayaklar altında kalıyordu.

Justin koyu mavi ipek örtülü geniş yatağa baktı. Orada kaç kadın uyumuştu? Justin ne biliyordu ne de umursuyordu. Sadece bir gecelik zevklerdi ve hiçbir anlamı olmamıştı.

Justin havlusunu çözüp, dolaptan bir ropdöşambr aldı ve giydi. Sadece o yatak odasından bile daha küçük dairelerde yıllarca yaşamıştı. O zaman da kadınlarla birlikte olurdu. Canı kadın istediğinde telefon defterindeki birçok numaradan birini seçip araması yeterli oluyordu. Vücudu kadın isteğiyle sızlıyordu. Ancak hayatında ilk kez herhangi bir kadının ona yetmeyeceğini biliyordu.

Bezgin ve huzursuz bir ruh hâliyle odasında ileri geri dolaşmaya başladı.

Doğuda yerleşmek için iyi nedenleri vardı. Atlantic City'deki tesisleri Justin'in en yeni tesisleriydi ve o yüzden de daha çok dikkat gerektiriyordu. Nerede yaşadığını hiçbir zaman umursamamıştı. Yıllar geçtikçe otelde yaşamayı daha kolay bulmuştu. Doğru düğmeye basmakla ihtiyacı olan her şeye kolaylıkla ulaşabiliyordu. Şimdi ise bir ev düşündüğünü fark ediyordu. Daha kalıcı bir yer. Çimenlerinin bakımını üstlenebileceği, havası yüzlerce kişi tarafından solunmayan bir yer.

Justin ellerini saçlarının arasından geçirirken, her şeye sahip olduğu hâlde neden bu kadar tatminsizlik hissettiğini anlayamıyordu. Plânlarına hiçbir zaman bir kadını istemek dâhil olmamıştı. Süitine tekrar ayak bastığında orada sıcaklığın eksik olduğunu Serena yüzünden mi hissetmişti? O orada olsaydı, duvarlarda yankılanan boşluk hissi olmazdı. Öfkesi ve kahkahalarıyla orayı doldurdu. İhtirasıyla da...

Neden Serena'ya iki hafta süre tanımıştı? Justin ellerini ropdöşambrının ceplerine sokmuş dolanırken öfkeyle düşünüyordu. Onun, kendisiyle birlikte gelmesi için neden başının etini yememişti? Onu zorla sürükleyip getirseydi şimdi yalnız olmaz ve ona olan özlemiyle acı çekmezdi. Bir şekilde onunla temas etmeye ihtiyacı vardı. Belki de telefon ederek sesini duyabilirdi. Hayır! Justin sakin düşünmeye çalıştı. Onun sesi değil. Bu ancak işleri daha da zorlaştırmaya yarardı. Telefonun yanına ilerleyerek Daniel MacGregor'ın özel numarasını çevirdi.

"MacGregor."

Justin tatlı bir sesle "Seni yaşlı alçak," dedi.

"Ah, Justin!" diyen Daniel gözlerini tavana dikti. Günün ikinci zılgıtını yiyeceğini biliyordu. "Gezin nasıl geçti?"

"Eğitici. Anladığım kadarıyla Serena, seninle konuşmuş?"

"Eve döndüğü için müthiş heyecanlıydı." Daniel yerdeki puro kırıklarına hüzünle baktı. "Senden sitayişle bahsetti."

"Öyle olduğuna bahse girerim." Justin sırıtarak kanepeye oturdu. "Bana doğrudan Serena'nın o gemide çalıştığını söylesen daha kolay olmaz mıydı?"

"O geziye gider miydin?"

"Hayır."

"İşte gördün mü?" diyerek Daniel başını salladı. "Sana bir dolu şey kazandırdığına da eminim, evlât. Gergin ve huzursuzdun." Daniel kırık purolardan birini yakmaya çabaladı. "Ama merak etme. Senin için Rena ile konuşur, biraz daha sakinleşmesini sağlarım."

"Hayır, yapmayacaksın. Bu işten uzak durduğuna emin olana kadar elimdeki bir kasa İskoç viskisini teminat olarak tutacağım."

"Bak şimdi. Bunu yapmana hiç gerek yok ki. Benimkisi ikiniz için sadece babaca bir endişe." Daniel '*İkisi de iğneyi nereye batıracaklarını çok iyi biliyorlar,*' diye düşünerek keyiflendi. "Neden seyahatini birkaç gün uzatıp bizi ziyaret etmiyorsun, Justin?"

Justin dümdüz bir sesle "Serena bana gelecek," dedi.

Daniel'in kaşları çatılmış, alnı kırışmıştı. "Sana mı gelecek? Ne demek istiyorsun?"

"Söylediğimi duydun Daniel."

"Pekâlâ, evlât," diyen Daniel derin bir nefes aldı. "Niyetinin ne olduğunu söylersen iyi edersin."

"Hayır." Justin'in gerginliği biraz olsun azalmıştı. Keyifle arkasına dayandı.

Daniel kükredi. "Ne demek hayır? Ben, onun babasıyım."

"Ama benim babam değilsin, Daniel. Bu bahsi sen açtın, kartları sen dağıttın. Bildiğim gibi oynayacağım."

"Şimdi, dinle beni—"

Justin sakin bir sesle tekrarladı. "Hayır. Sözümü dinlersen bahsini katla, Daniel. Serena ve ben ya çifte gideceğiz ya da çekileceğiz."

"Eğer o kızı incitirsen derini canlı canlı yüzerim."

Justin güldü. "Eğer dünyada kendini koruyabilecek bir kadın varsa onun adı Serena MacGregor'dur."

"Evet," diyen Daniel'in göğsü gururla kabardı. "Kız patlamaya hazır bir tüfek gibi."

"Tabi ki eğer onun kendini gülünç duruma düşüreceğini sanıyorsan..."

Daniel tekrar kükredi. "Benim çocuklarımdan hiçbiri kendini gülünç duruma düşürmez!"

Justin sırıttı. "Çok iyi. O hâlde bu işten uzak dur."

Daniel dişlerini gıcırdatarak telefonun ahizesine doğru sunturlu bir küfür savurdu."

"Söz ver, Daniel."

"Tamam, tamam. Bu işten çekiliyorum ama eğer duyarsam ki—"

"Hoşçakal, Daniel."

Justin telefonu kapatarak tatmin olmuş bir şekilde arkasına yaslandı. Ona iyilik etmeye çalışan adama fazlasıyla ödettiğini düşünüyordu.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

JUSTIN'İN ofis süiti Comanche'nin zemin katındaydı. Ofisin içindeki özel bir asansörle çatıdaki özel süitine çıkılıyordu. Böyle bir uygulamayı çok elverişli bulmuştu çünkü Justin'in çalışma saatleri düzensizdi ve bazı zamanlar hiç konuklarla yüz yüze gelmeden ofisine ya da süitine inip çıkmak işine geliyordu. Asansör bu bakımdan pratikti. Ofisinde kumarhaneyi gösteren iki küçük TV monitörü vardı. Aynı zamanda odanın bir duvarı iki taraflı aynayla kaplıydı ve doğrudan kumarhaneyi görüyordu. Ayna, bir düğmeye basınca üzerine kapanan maun panelle gizleniyordu.

Justin kendi ofislerinde gizliliğe önem verdiğinden hiç camı olmayan ve tek bir girişi olan büyük bir odada çalışıyordu. Hücrede kaldığı yıllardan gelen saplantısıyla kapalı yerlere karşı antipatisi vardı. Bunu yenebilmek için çalışma odasını titizlikle dekore etmişti. Açık renk mobilyalar—mısır sarısı, buğday rengi ve açık kahverengi tonlar—aydınlık ve ferah gösterecek şekilde seçilmişti. Duvarlarda büyük ve çok renkli tablolar asılıydı. Tabloların birinde sonsuz bir çölün ve batmak üzere olan güneşin kızıllığını yansıtan kayalık dağların önünde, savaş başlığını takmış bir Comanche yerlisi resmedilmişti. Justin, kendini masasına bağlı gibi düşündüğü huzursuz zamanlarında o renklerin büyüsüne kapılır, kendini özgür olarak o çöllerde hayal ederdi.

Justin o anda yatırım danışmanının gönderdiği raporu okumaya çalışıyordu. Rakamlar, Blade Şirketlerine yatırım yapan herkesin yüzünü güldürecek boyutlardaydı. Ancak iki kez okuduğu hâlde aklına hiçbir şey girmiyordu. Serena'nın iki haftalık süresi dolmuştu ve sabrının sınırlarındaydı. Önündeki yirmi dört saat içinde aramadığı takdirde Justin, kendisi Hyannis Port'a gidecek, Serena'ya kararını bizzat soracaktı.

Justin elindeki raporu masaya çarparak attı. Tanrım! Onun peşinden koşuyor gibi görünmek istemiyordu. Hayatı boyunca hiçbir kadının peşinden koşmamıştı ama Serena ile birçok ilki yaşadığının ve yapmam dediği birçok şeyi yaptığının farkındaydı. Rakibi çekimser davranırken Justin, onun karşısında en iyi oyununu oynamıştı.

'*Rakibim,*' diye düşünürken Justin gülümsedi. Onu bu şekilde düşünmek hoşuna gidiyordu. Daha emniyetliydi. Ancak onu ne şekilde düşünürse düşünsün, yine de düşünmeye devam ediyordu. Neye odaklanmaya çalışırsa çalışsın Serena daima aklının bir köşesindeydi ve savunmasız kaldığı anda düşüncelerinin arasına sızıyordu. Bir kadınla beraber olmaya her istek duyuşunda aklına Serena geliyor, sanki dokunabileceği, koklayabileceği kadar yakınındaymış gibi hissediyordu. Ona duyduğu ihtiras başkasına istek duymasını tamamen önlüyordu. Bezginlikle ve açlıkla, Justin biraz daha beklemesi gerektiğini kendi kendine telkin etti. Yine de çok fazla beklemiş olduğuna karar verdi. O gün sona ermeden ona sahip olmalıydı.

Justin kuzeye gitmek için gerekli talimatları vermek için tam telefona uzanıyordu ki oda kapısı tıklatıldı.

"Evet?"

Tek kelimelik cevaptaki ses tonuyla uyarılan sekreteri kapıdan içeri sadece başını uzatarak "Özür dilerim, Justin," dedi.

Justin kendini zorlayarak öfkesini ona yöneltmemeye çalıştı.

"Ne vardı, Kate?"

"Telgraf," diyen Kate odaya girdi.

Bakımlı, narin ve güzel yüz hatları olan kumral bir kadındı. Sesini alçaltarak "Bay Streeve de dışarıda dolaşıp duruyor. Ek kredi istiyor," dedi.

Justin homurdanarak telgrafı aldı. "Ne kadar istiyor?"

"Beş bin dolar."

Justin zarfı yırtarken bir küfür savurdu. "Mankafa! Ne zaman bırakacağını bilmiyor. Aşağıda kim var?"

"Nero."

"Nero'ya söyle, Streeve'e son bir iyilik yapsın. Sonra krediyi kessin. Şansı varsa birkaç bin dolar kazanır ve tatmin olur."

Kate itiraz etti. "O şansıyla AT&T'deki hisselerini fişe çevireceğine eminim. Nakit sıkıntısı çeken şımarık bir zenginden kötüsü yoktur."

"Burada insanlara moral vermek için bulunmuyoruz," diyerek Kate'i uyaran Justin devam etti. "Nero'ya söyle gözünü üzerinden ayırmasın."

"Tamam," diyen Kate omuz silkerek kapının ardında kayboldu.

Justin dalgın bir tavırla bir düğmeye basarak yan duvardaki ahşap kaplamayı harekete geçirdi. Ahşap duvar hafifçe açılınca iki taraflı bir ayna meydana çıktı.

Justin '*Benim de bir gözümün üzerinde olması daha akıllıca,*' diye düşündü. O arada gözü elindeki telgrafa takıldı.

'Teklifini düşündüm. Şartları konuşmak üzere Perşembe akşamüzeri geliyorum. Lütfen uygun şekilde konaklamamı organize et.

S. MacGregor.'

Justin mesajı iki kez okuduktan sonra yavaşça gülümsedi. Mesajı da tıpkı Serena'ya benziyordu. Kısa, öz ve hoş bir şekilde üstü kapalı... Üstelik de tam zamanında. Perşembe günüydü ve neredeyse öğleyi geçmek üzereydi. Demek şartları görüşmek için geliyordu.

Justin ensesinde hafif bir gerginlik hissetti. Düşünceli bir şekilde bir puro çıkardı ve yaktı. Şartlar... Evet, tam anlamıyla bir iş görüşmesi yapacaklar ve şartları konuşacaklardı.

Justin, Serena'ya iş teklif ederken ne söylediyse aynen arkasındaydı. Kanısınca, Serena personelini ve müşterileri idare edebilecek yeterlilikteydi. Kumarhanede inisiyatif kullanabilen ve kendisi karar verebilen birine ihtiyacı vardı. Özellikle Justin orada yokken ve diğer otellerini dolaşırken. Diğer otellerini de gözlemlemesi gerekirken, o oteldeki kumarhaneden gözünü ayıramadığı için program yapamıyordu. Justin purosunun dumanını keyifle üfledi. Serena varken artık daha özgür davranabilecekti. Bir kez her şeyi yerli yerine oturttuktan sonra...

Serena her şeyi yerli yerine oturttuktan sonra da Justin, bizzat ve özel olarak onunla ilgilenecekti. O düşünceyle gözleri parladı, geniş ağzı düz bir çizgi hâlini aldı. O kez aralarında Daniel MacGregor gibi ense kökünde bir baltayla bekleyen hamiyetli bir üçüncü kişi olmayacaktı. O gece Serena MacGregor ile özel, iki kişilik bir oyuna başlayacaklardı. Justin ufak bir kahkaha attı. Kazanmak onun işiydi.

Justin telefonu kaldırarak danışmayı aradı.

"Danışma. Ben Streeve. Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Blade."

Görevli genç anında dikkat kesilmişti. "Buyurun efendim."

"Bu akşamüzeri Bayan Serena MacGregor giriş yapacak. Valizlerini benim süitimdeki konuk dairesine taşıtın. Kendisini de dosdoğru bana gönderin."

"Tamam efendim."

"Çiçekçiye talimat ver. Odasına mor menekşeler göndersin."

"Tamam efendim. Kart yazılacak mı?"

"Hayır."

"Bizzat ilgileneceğim, efendim."

"Çok iyi," diyen Justin rahatlayarak telefonu kapattı.

Artık yapması gereken tek şey, beklemekti. Yatırım danışmanının hazırladığı raporu tekrar eline aldı ve bütün dikkatini vererek okumaya başladı.

Serena, kapı görevlisine arabasının anahtarlarını uzattı sonra uzun uzun Comanche'yi süzdü.

Justin gösterişe ve zenginliğe önem vermemişti. Ancak mutlu bir ortam yaratmayı başarmıştı. Otel açık bir V şeklinde göğe yükseliyordu. Duvarları donuk gri, kerpiç gibi bir maddeyle sıvanmıştı. Bu şekliyle Doğu Sahilinde, Batıyı andıran bir havası vardı. Serena otelin dizaynını beğenmişti. Hemen hemen bütün odalar okyanus manzaralıydı. Araba yolu, kendi içinde yapay bir şelalesi olan mağara görünümlü, iki kademeli bir yüzme havuzunun etrafından dolanıyordu. Havuzun dibinde metal paralar ve kumar fişleri parıldıyordu. Belki de konukların bazıları şansları yaver gitsin diye havuza para atıyorlardı.

Otelin ana giriş kapısının hemen yanında gerçek boyutlarda, orijinal kıyafetleri ve silahlarıyla bir Komançi kabile reisinin heykeli duruyordu. Heykel, ucuz bir hediyelik mağazası ürününe benzemiyordu. Usta bir heykeltıraşın elinden çıktığı belli olan, siyah damarlı beyaz mermerden yapılmıştı. Serena kendine hâkim olamayarak bir parmağını heykelin sert göğsünde dolaştırdı. Justin'in alelâde bir şey seçmeyeceği nasıl da belli oluyordu. O düşüncelerle Serena, heykelin baş kısmını inceledi. Acaba garip bir

benzerlik yok muydu? Hele gözleri yeşil olsaydı... Serena başını sallayarak heykelden uzaklaştı. Valizleri arabasından indirilirken sahildeki yürüyüş yolunu seyretti.

Yol boyunca uzanan kocaman beyaz panolarda ünlü isimler kalın ve büyük harflerle yazılıydı. Geç akşamüzerinin loşlaşan havasında panolar, üstlerinden kocaman neonlarla aydınlatılmıştı. Birbiri ardınca uzana kocaman oteller, aralarında su fıskiyeleri, yoğun trafik ve gürültü. Serena, yörenin tam olarak Vegas'a benzemediğini düşündü. Çevrede yüksek dağlar yoktu, denizin sesini duyamıyordu. Orada daha çok bir karnaval havası vardı. Daha çok, arka kapısından plaja çıkılan bir tatil yeri görünümüne sahipti. Kumarın kokusunu hissedebilirdiniz ama o koku Atlantik Okyanusu'nun tuzlu nemine ve çocuk kahkahalarına karışıyordu.

Serena omzuna asılı çantasını düzelttikten sonra valizlerini takip ederek otelin içine girdi. Giriş salonunda kırmızı halılar ve parıldayan şamdanlar yoktu. Yerler mozaik karolarla döşenmişti, ortam gizli ışıklandırmayla aydınlatılmıştı. Serena hem şaşırmış, hem de çok beğenmişti. Köşelerdeki kocaman çömlekler içine yerleştirilmiş dev yapraklı bitkiler, duvarlara monte edilmiş saksılardan sarkan sarmaşıklar Kızılderili Bozkırlarının yaşamını ve kültürünü yansıtıyordu. Serena kayıt masasına doğru yürürken, Justin'in, kendi sandığından daha çok soyuna bağlı olduğunu düşündü. Uzaklardan bir yerden gelen kumar makinelerinin jeton seslerini ve kendi topuklarının sesini işitiyordu. Kapı görevlisine bahşişini verdikten sonra Serena kayıt masasındaki görevliye dön dü. "Serena MacGregor."

Görevli, ona sevimli bir şekilde gülümseyerek "Evet, Bayan MacGregor," dedi. "Bay Blade, sizi bekliyordu." Zaten oralarda dolanmakta olan komiye dönerek "Bayan MacGregor'ın valizlerini çatı katındaki konuk süitine taşı," dedi.

Görevli sonra tekrar Serena'ya döndü. "Bay Blade, sizi ofisine götürmemi istemişti. Lütfen benimle gelin."

"Teşekkür ederim," diyen Serena midesine kramplar girdiğini

fark etti ama üstünde durmadı. Ne yapacağını ve nasıl yapacağını çok iyi biliyordu. İki hafta boyunca düşünerek stratejisini belirlemişti. Massachusetts'ten New Jersey'e yaptığı uzun araba sürüşü boyunca her şeyin üstünden tekrar tekrar geçmişti. Birkaç kez içinden gelen hisle arabayı döndürüp geri gitmekten kendini son anda vazgeçirmişti. Hem geleceği hem de kalbi için büyük bir risk alıyordu. Er ya da geç yaralanacaktı. Bu kaçınılmazdı. Ancak Atlantic City'de istediği bir şey vardı. Onun adı Justin Blade idi.

Serena sanki sinirlerini bastırır gibi bir an midesine bastırdı. Sonra görevlinin açtığı, üzerinde "Özel" yazan geniş kapıdan içeri girdi. Abanoz masanın arkasında oturan kumral kadın ne olduğunu anlamak için başını kaldırdı sonra bakışları Serena'ya takıldı.

Görevli "Bayan MacGregor," diyerek bilgi verdi.

Kate başını hafifçe sallayarak ayağa kalktı. "Evet, tabi," diyerek görevliye döndü. "Teşekkürler, Streeve."

Sonra Serena'ya döndü. "Bay Blade sizi bekliyordu. İzin verirseniz ona geldiğinizi haber vereyim."

Kate '*Demek patronun bu kadar asabi oluşunun sebebi buymuş,*' diye düşünerek soğuk ve değer biçen bir ifadeyle Serena'yı süzdü. Dâhili konuşma sisteminin düğmesine basarken Serena'nın fildişi taraklarla geriye çekilmiş uzun, altın sarısı saçlarını, güçlü ve soylu yüz hatlarını ve kocaman menekşe rengi gözlerini, gözlerinden bir ton koyu renkteki ipek kostümünü süzdü. Kate, Serena'nın da gözlerini kırpmadan ona baktığını görerek '*Çok klâs ve şık ama enayi değil,*' diye düşündü.

"Bayan MacGregor burada Justin. Elbette, hemen."

Kate doğrularak Serena'ya dostça gülümsedi. "Buradan, Bayan MacGregor," diyerek önden yürüdü ve başka bir kapıyı açtı. Serena, onun arkasında durakladı.

"Teşekkür ederim, Bayan..."

Kate hemen "Wallace," diye cevapladı.

"Teşekkür ederim, Bayan Wallace," diyen Serena kapı tokmağına uzandı, kapıyı kendisi açtı ve nazikçe arkasından kapadı.

Kate kapı tokmağına bakakalırken ustalıkla yol verildiğini düşündü. Sıkılmaktan daha çok büyülenmiş gibi kendi masasına geri döndü.

"Serena," diyen Justin koltuğunda arkasına yaslandı. Neden bir şeylerin değişmiş olabileceğini düşünmüştü ki? Onu göreceği andaki duygusal sağanağa hazırlandığını sanıyordu.

Geçen iki haftanın her bir saati bir anda kaybolup gitmişti.

"Merhaba Justin." Serena, onun elini uzatmadığına şükretti çünkü avuç içleri terlemişti. "Bayağı güzel bir yerin var."

Justin masasının ön tarafındaki iki koltuktan birini işaret ederek "Otursana," dedi. "Bir şey içer misin? Kahve?"

"Hayır," diyerek Serena odada ilerledi ve krem rengi deri koltuklardan birine oturdu.

"Beni hemen kabul ettiğin için minnettarım."

Justin sadece tek kaşını kaldırdı. İkisi de birbirlerini süzdüler. Justin '*Rakibinin savunmasında açık arayan boksörler gibiyiz,*' diye düşünerek içinden eğlendi.

"Uçuşun nasıl geçti?"

Serena "Arabamla geldim," diye cevap verdi. "Bir yıldır çok özlediğim bir şeydi. Hava da çok güzeldi." Sinirleri yatışıncaya kadar basmakalıp bir sohbete devam etmeye karar vermişti.

"Ya ailen nasıl?"

"Annem ve babam iyiler. Alan'ı ya da Caine'i henüz görmedim." Serena ilk kez hafifçe gülümsedi. "Babam selam söyledi."

"Demek hâlâ yaşıyor?"

"Öç almanın daha iyi yollarını buldum," diyen Serena kırdığı puroları hatırlayarak sırıttı.

"Karadaki hayata alıştın mı?" Justin, kendini tutamayarak Serena'nın rujsuz ve hafif nemli dudaklarına baktı.

"Evet, ama işsizliğe alışamadım." Serena, Justin'in sıcak bakışlarını fark edince sanki dudaklarında onun dudaklarını hissetmiş gibi yüreği hopladı, midesi karıncalandı. Ona gitmek, ne şartlarla olursa olsun verdiklerini kabul etmek için dayanılmaz bir

istek duydu. İstediği tek şey onun tarafından dokunulmak, o güzel ve becerikli elleri üzerinde hissetmekti. Büyük bir dikkatle kendi ellerini kucağında kavuşturdu. "Seninle bunu konuşmak istiyorum."

Justin, gözlerini onun gözlerine dikerek basitçe "Kumarhane yöneticiliği koltuğu hâlâ boş duruyor," dedi. "Çalışma saatleri uzun ama geminin kumarhanesindeki gibi devamlı olarak bizzat işin başında olmanı gerektirmiyor. Genellikle akşamüzeri saat beşten önce kumarhaneye inmene gerek yok. Bazı akşamları önceden organize ederek boş geçirebilirsin. Bazı evrak işleri de var ama tabi ki öncelikle personeli yönetip müşterilerle ilgileneceksin. Kayıt masasının öteki tarafında kendine ait bir odan olacak. Salonda olman gerekmediği zamanlarda odandan da yönetebilirsin. Orada da monitörler var," diyerek duvardaki monitörleri gösterdi.

Justin sözlerine devam ederken masasındaki bir düğmeye bastı. "Doğrudan bakabilme olanağın da var," dedi.

Karşılarındaki ahşap panel yavaşça yana kaydı ve çift taraflı ayna göründü. Serena kumar salonundaki kalabalığı görebiliyordu. Kimisi masalarda kumar oynuyor, kimisi ortalıkta dolaşarak sohbet ediyordu. Kendini sessiz sinema seyrediyor gibi hissetti.

Justin bilgi vermeye devam etti. "Bir yardımcın olacak. İşinin ehli biri ama bağımsız karar verme yetkisi yok. Maaşına kalacağın süit de dâhil. Otelde olmadığım zamanlarda, benim prensiplerim çerçevesinde olmak üzere, kumarhanede tam yetkili olacaksın."

Serena kavuşturmuş olduğu ellerini çözdü ve rahatça arkasına yaslandı. "Yeterince açık görünüyor," dedi. Justin'e tatlı ve dostça bir ifadeyle baktı. "Kumarhanenin yönetimini... Ortağın olarak üstlenmeyi düşünüyorum, Justin."

Serena, onun gözlerinde bir an, sadece bir an hayret ifadesi gördü sonra Justin arkasına yaslandı. Başkası olsa, onun rahatladığını düşündü. Justin'in ise atağa geçmek üzere olduğunu Serena biliyordu. "Ortağım olarak mı?"

Serena sakin bir şekilde cevap verdi. "Atlantic City Comanche'de."

"Kumarhanede bir yöneticiye ihtiyacım var Serena, ortağa değil."

"Benim de bir işe ya da maaşa ihtiyacım yok," diyerek Serena itiraz etti. "Finansal bağımsızlığım olduğu için şanslıyım ama işsiz durabilecek bir doğam yok. Tecrübe kazanmak için Celebration'daki işe girmiştim. Tekrar o tip bir işe ihtiyacım yok. Daha çok, kontrol edebileceğim bir iş bakıyorum."

"Gemideki işten ayrılınca bir kumarhanede çalışmayı düşündüğünü söylemiştin."

Serena gülümseyerek başını salladı. "Hayır. Beni yanlış anladın. Ben, kendi yerimi açmayı düşünüyordum."

"Kendi yerin mi?" diyen Justin ufak bir kahkaha atarak gevşemeye çalıştı. "Bunun neleri kapsadığı hakkında herhangi bir fikrin var mı?"

Serena çenesini dikti. "Olduğunu sanıyorum. Hayatımın bir yılını yüzen bir otel kumarhanede çalışarak ve yaşayarak geçirdim. Bin beş yüz kişiye aynı anda yemek çıkartmak için bir mutfağın nasıl işletildiğini, oda görevlilerinin çarşaf stoğunu nasıl idare ettiklerini, şarap mahzeninin stok durumunun nasıl kontrol edildiğini biliyorum. Süngüsü düşmüş bir krupiyeye nasıl moral vereceğimi, kaybettiği için çirkefleşmeye başlayan bir konuğu başka oyunlara nasıl yönlendireceğimi biliyorum. O gemide, yaptığım işten daha fazlasını öğrendim. Ve ben çok çabuk öğrenirim."

Justin, Serena'nın sesindeki soğuk öfkeyi ve gözlerindeki kararlı ışığı fark etti. Öyle bir yeri gerçekten başarıyla yönetebileceğine emindi. Gerekli yüreğe, beceriye ve paraya sahipti.

Justin kısık bir sesle ve dikkatle konuşmaya başladı. "Bütün bunları göz önüne alırsak, neden seni ortak olarak alayım ki?"

Serena ayağa kalkarak cama doğru yaklaştı. Parmağıyla camı tıklatarak "Beş numaralı masadaki krupiye kızı görüyor musun?"

Justin meraklanarak ayağa kalktı ve onun yanına gitti. "Evet,

neden?"

"Mükemmel elleri var—hızlı ve sağlam. Çok rahat bir tempoda çalışıyor çünkü masası dolu değil. Aslında onun hafta içi akşam saatlerinde çalışmaması gerekir. Yoğun gecelerde onun gibi elemanlara ihtiyacın var. İki numaralı masadaki krupiye çocuk sıkıntıdan patlamak üzere. Onu ya kovman ya da yükseltmen lâzım."

"Bunu biraz açıklar mısın?"

Justin'in ses tonundaki hafif alayı hisseden Serena sırıttı. "Biraz daha fazla sorumluluk alacağını hissedip canlanırsa yükseltirsin, aksi takdirde kovarsın. Kumarhane personeli de otel personeliyle aynı tavrı sergilemeli."

"İyi bir noktaya parmak bastın. Seni kumarhanenin yöneticiliğine istemem için de iyi bir neden. Ama bu ortaklığı kapsamıyor."

Serena tekrar cama doğru dönerek aşağıdaki sessiz dünyaya baktı. "Birkaç neden daha söyleyebilirim. Doğuya ya da Avrupa'ya gittiğin zaman, sadece kumarhaneni değil bütün işletmeni, ona yatırım yapmış bir kişinin ellerine emanet ettiğini bilirsen daha rahat olursun. Ufak bir araştırma yaptım."

Serena, Justin'e yan gözle bakarak devam etti. "Blade Şirketleri bu hızla büyümeye devam ederse, çok yakın bir gelecekte sorumluluğu omuzlayacak birine ihtiyacın olacak. Tabi ki eğer yirmi dört saat çalışmaya ve kazandığın paranın zevkini çıkartmaya zaman bulamamaya hazırsan o başka. Ortaklık karşılığında yatıracağım parayla Malta'daki işletme için gereken nakit akışını da sağlamış olacaksın."

Justin bir kaşını kaldırdı. "Araştırmanı yapmışsın."

"Biz İskoçlar asla gözü kapalı iş yapmayız," diyen Serena rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Önemli olan şu: benim ne senin ne de bir başkasının yanında çalışmaya niyetim var. Yatırımının yarısını katarak hem kumarhaneyi yönetirim hem de boşluk olduğunda diğer bölümlere yardım ederim."

Justin gözlerini kısarak "Yarısı," diye mırıldandı.

Serena, onun gözlerinin içine baktı. "Eşit ortaklık, Justin. Ancak bu şartla seninle çalışabilirim."

Odayı derin bir sessizlik kapladı. Serena sakince nefes alıp vermek için kendini zorladı. Ne kadar sinirli olduğunu Justin'in anlamasına izin veremezdi. Gururunu bir tarafa bırakıp onun kollarına atılmak için nasıl yanıp tutuştuğunu da anlamamalıydı. Son kez birlikte olduklarında aralarında başlamış olan şey, ayrı kaldıkları süre zarfında Serena için açıklığa kavuşmuştu. Etrafında olup onu ayartmadığı hâlde, Serena, Justin'e âşık olduğunu anlamıştı. Ama o bilmemeliydi—en azından kendini hazır hissedene kadar—Serena, ona söylemeyecekti.

Serena mesafeli bir tavırla "Bir süre düşünmek isteyebilirsin," dedi. "Plânlarım esnek," diyerek ilerledi ve çantasını almak için hafifçe eğildi. "Buraya gelmişken birkaç mülke bakmaya niyetliyim."

Justin, kolunu kavrayınca Serena yavaşça ona doğru döndü. Ona meydan okuyacağına emindi. Eğer öyle yaparsa ya pas edecekti ya da düze çıkacaktı.

"Bir yıl içinde işin iyi yürümediğine karar verirsem, hisseni geri alırım."

Serena kahkaha atmamak için kendini tuttu. Sakin bir tavırla "Kabul," dedi.

"Anlaşmayı hazırlaması için avukatıma talimat vereceğim," diyen Justin gözüyle camın arkasını işaret etti. "Bu arada istersen ısınma hareketlerine başlarsın. Yine de fikrini değiştirirsen diye sana bir hafta süre vereceğim."

"Vazgeçmeye niyetim yok, Justin. Bir karar verdiğim zaman bir daha asla vazgeçmem." Gözleri tekrar birleşti. Uzun uzun ve merakla birbirlerini süzdüler.

Sonra Serena elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Justin, onun eline baktı. Sonra uzanarak elini onun elinin üzerine kapattı. Bir süre öyle tuttuktan sonra dudaklarına götürdü. "Belki de ikimiz birden pişman olacağız ama anlaştık, Serena."

Serena elini çekti. "Çıkıp üstümü değiştireyim. "Bu gece kumarhanede çalışacağım."

Justin, onunla birlikte kapıya doğru yürürken "Yarına az var," dedi ve elini onun kapı kolunu tutan elinin üzerine kapadı.

"Vakit kaybetmemeyi tercih ederim. Beni, yardımcımla ve birkaç krupiye ile tanıştırırsan bu geceden başlamak isterim."

"Nasıl istersen."

Serena, onun temasından kurtulmak için kapı kolunu çevirdi. "Bir saat içinde üstümü değiştirir, valizlerimi açarım."

"Konuşacağımız başka şeyler de var, Serena."

Bu sözlerle Serena bütün vücudunun ürperdiğini hissetti. İçi arzuyla titreyerek Justin'e doğru döndü. Kısık bir sesle "Evet," dedi. "Ama işle ilgili ön hazırlıkları açıklığa kavuşturmayı tercih ederim. Böylece birinin diğeriyle hiç ilgisi olmadığı iyice anlaşılmış olur."

Justin, Serena'nın elbisesinin yakasını iki parmağının arasına alarak okşadı. "İkisinin birbiriyle hiç ilgisi olmadığına pek emin değilim. Ve ikimiz de öyleymiş gibi davranacak kadar aptal değiliz." Serena'nın boğaz çukurunda atan nabzının belirgin bir şekilde hızlandığını fark etti.

Ancak yine de Serena'nın sesi güçlü ve pürüzsüzdü. "Bunu zaman içinde ikimiz de anlayacağız, değil mi?"

Justin gülümseyerek elini çekti. "Evet, anlayacağız. Bir saat sonra görüşürüz."

Serena zorlu bir iş olacağını anlamakta gecikmedi. Her yönüyle Celebration'daki işi kadar zorluydu. Kalabalık ve gürültülü kumarhaneyi gözleriyle tararken '*Ancak bu kez burasına sahibim,*' diye düşünerek keyiflendi. Krupiye kızlardan birinin getirdiği nakit giriş makbuzunu imzalarken farklı bir haz duydu. Etrafında dönen dünyanın bir kısmı ona aitti.

Kendisine yönelen bazı kuşkulu bakışları fark eden Serena uyum sürecinin zaman alacağını kabul etti. Justin, onu ortağı olarak tanıştırdığı anda karşısındakilerin her birinin beyninin fırıl fırıl çalışmaya başladığını âdeta görür gibi olmuştu. Justin ile aralarında duygusal bir bağ olsun ya da olmasın, Serena, kendisinin o pozisyona uygun olduğunu ispatlamak zorundaydı. Birinci kural güvenmekti. İkincisi ise kararlılıktı. İkisi birlikte uygulandığında yenilmez bir kombinasyon oluşurdu.

Asistanı Nero, kocaman ve sakin bir zenciydi. Serena'nın otele yatırım yaptığı haberini sessiz bir omuz silkişiyle karşılamıştı. Justin'in ilk kumarhanesinde fedai olarak işe başladığını öğrenmişti. O zamandan beri Justin'in açtığı bütün işyerlerinde sırasıyla çalışmıştı. Kısa birkaç söz söyleyerek Serena'yı kumarhanede dolaştırmış, temel işleyiş hakkında bilgilendirmiş ve onu yalnız bırakmıştı. Serena, onun kolay kazanılabilecek bir adam olmadığı sonucuna varmıştı.

Krupiyelerden birinden aldığı işaretle Serena o masaya doğru ilerledi. Henüz yarı yoldayken masadan gelen öfkeli ve yüksek sesi işitti. Bir bakışta, bağıran adamın pek şanslı bir gününde olmadığını ve bu yüzden de mutsuz olduğunu anladı.

"Özür dilerim," diyen Serena masadaki oyunculara gülümsedi ve krupiyenin yanında durdu. "Bir problem mi var?"

"Evet, var tatlım," diyen adam masanın üzerinden uzanarak Serena'nın bileğini tuttu. "Sen de kimsin?"

Serena bakışlarını önce onun eline sonra gözlerine çevirdi. "Buranın sahibiyim," dedi.

Adam kahkahayla güldükten sonra kadehini tepesine dikti. "Ben buranın sahibini gördüm, bayan. Size hiç benzemiyordu."

Serena buz gibi bir gülümsemeyle "O, benim ortağım," dedi. Gözünün ucuyla Nero'nun, onlara doğru yaklaştığını gördü ve belli belirsiz bir baş hareketi yaptı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bu gece bu masaya bir tomar para bıraktım. Arkadaşlar da bunu doğrulayacaktır."

Masadaki diğer oyuncular sıkıntılı ve tedirgin bakışlarla bir-

birlerini süzdüler. Hepsi adamı görmezden geliyordu.

Serena kibarca sordu. "Kalan fişlerinizi nakde çevirmek ister misiniz?"

Adam "Kaybettiklerimin bir kısmını geri almak istiyorum," diyerek boş kadehini masaya vurdu. "Bu adam limitimi yükseltmiyor."

Serena bakışlarında öfke titreşimleri olan krupiyeye bir göz attı. "Krupiyelerimiz masa limitlerini yükseltmeye yetkili değildir Bay..."

"Adım Carson. Mick Carson. Bu nasıl bir yönetim tarzıdır ki, en azından başa baş gelmeme izin verilmiyor?"

"Söylediğim gibi," diyen Serena sakin bir ifadeyle devam etti. "Krupiyelerimiz limiti artırmaya yetkili değiller ama ben yetkiliyim. Aklınızdaki rakam nedir, Bay Carson?"

"Bak bu iyi işte," diyen Bay Carson yeni bir içki için işaret etti. Serena ortalıkta dolaşarak içki servisi yapan garson kıza başıyla onay verdi. "Beş bin dolar yeterli," diyen adam Serena'ya sırıttı. "Bu, işi dengeleyecek. İmza atarım."

"Pekâlâ," diyen Serena, Nero'ya döndü. "Bay Carson'a makbuzunu getirin."

Serena sonra tekrar Bay Carson'a döndü. "Beş bin dolarlık tek bir el oynayabilirsiniz, Bay Carson. Eğer kaybederseniz bu gecelik paydos edersiniz."

"Tamam, tatlım," diyen Bay Carson tekrar Serena'yı bileğinden tuttu ve onun yakut rengi daracık elbisesi içindeki güzel vücudunu yukarıdan aşağı süzdü. "Eğer kazanırsam, sakin bir yerde baş başa içki içmeye ne dersin?"

Serena gülümseyerek onu uyardı. "Şansınızı zorlamayın, Bay Carson."

Adam kıkırdayarak "Denemekten zarar gelmez," dedi ve Nero'nun eline verdiği kâğıdı imzaladı. Serena yana çekilince "Ah, hayır!" diyerek onu durdurdu. "Sen dağıt."

Serena hiç konuşmadan krupiyenin yerine oturdu. Tam o sırada kenarda durarak onu izleyen Justin'i fark etti. Kahretsin! Sükûnetle onun gözlerinin içine kısaca baktı ve onun canının sıkıldığını anladı. Sonra Carson'a bir bakış fırlattı. Olayı büyütmeden, onu huzur içinde yollayabilmesi için beş bin doları riske etmeye razıydı.

Serena "Bahisler?" diye masadakilere sordu. Oyuncuların hepsi üzerinde mutabık kalmışlar gibi bahis yapmadılar.

Bay Carson fişleri masanın ortasına sürerek "Sadece sen ve ben," dedi. "Dağıt."

Hiç konuşmadan Serena, ona bir yedili ve bir ikili açtı. Kendi kartına bakarak bekledi. Carson başını eğerek "Bir kart daha," dedi ve dalgın bir ifadeyle boşalmış kadehine baktı. Serena ona bir kız açınca "Bekliyorum," dedi ve gevrekçe gülümsedi.

Serena "On dokuzda bekliyorsunuz," dedi ve kendi kartlarına baktı. Bir kart daha çekti ve saymaya başladı. "On iki... On beş ve yirmi," diyerek son beşliyi de gösterdi.

Carson belâ okuyarak derin bir nefes aldı. Soğukkanlı bir ifadeyle "Tekrar bekleriz, Bay Carson," diyen Serena, onun kalkmasını bekledi.

Bay Carson bir an Serena'nın sükûnetle fişleri toplamasını seyretti sonra tek kelime bile etmeden ayağa kalktı, döndü ve salondan çıktı.

Serena masadakilere gülümsedi. "Bu aksaklıktan dolayı özür dileriz." Krupiyeyi başıyla selâmlayarak ilerledi.

Tam önünden geçerken Nero "Gayet tatlılıkla hallettiniz, Bayan MacGregor," diye mırıldandı.

Serena durdu ve ona doğru döndü. "Teşekkürler, Nero. Bana Serena diyebilirsin." Onun ışıltılı gülümsemesini görerek keyiflendi ve Justin'in yanına gitti.

"Beni kabullenmeye hazır mıydın?"

Justin, onu baştan ayağa süzerek bir parmağını Serena'nın bir tutam saçına doladı. "Biliyorsun. Seni burada istememin çeşitli nedenleri var. Bu da bir tanesiydi."

Serena keyifle gülümsedi. "Ya kaybetseydim?"

Justin omuz silkti. "Kaybetmiş olurdun. Yine de çok hassas bir durumu en az zararla düzeltmiş olurdun. Üstelik harika bir tarzın vardı," diyerek Serena'nın güzel yüz hatlarını süzdü. "Tarzına hayranım, Serena MacGregor."

"Çok garip," diyen Serena içinde yükselmeye başlayan rahatlamayı, ateşi ve ihtirası hissedebiliyordu.

"Ben de seninkilere hayranım."

"Yorgunsun," diyen Justin parmaklarını Serena'nın solgunlaşmaya başlayan gözaltlarında dolaştırdı.

Serena "Biraz," dedi. "Saat kaç?"

"Dörde geliyor."

"Hiç şaşırmadım. Böyle yerlerde insanın gecesi gündüzüne karışıyor."

"Şu ana kadar payına düşenden fazlasını yaptın," diyen Justin, Serena'yı çıkışa doğru yönlendirdi. "Şimdi iyi bir kahvaltıya ihtiyacın var."

"Hımm."

"Bunu acıktığına yoruyorum."

"Hiç fark etmemiştim ama sen bahsedince açlıktan öldüğümü anladım."

Serena, Justin'in ofisine doğru gittiklerini görünce omzunun üzerinden geriye baktı. "Restoran öteki tarafta değil miydi?"

"Kahvaltıyı çatı katındaki süitimde yapacağız."

"Ama bir dakika," diyen Serena ufak bir kahkaha attı. "Restoranda yemek daha akıllıca olacak."

Justin bir an onu süzdü sonra elini cebine soktu.

"Ah, Justin—"

"Yazı gelirse benim süitim, tura gelirse restoran."

Serena kaşlarını çatarak Justin'in avucuna baktı. "Şu parayı görebilir miyim?" Onun uzattığı parayı sağa sola çevirerek inceledi. "Pekâlâ, tartışamayacak kadar açım. At bakalım."

Justin başparmağının tek hareketiyle parayı havalandırdı, aşağı düşerken elinin tersine bastırdı. Paraya bakınca derin bir iç geçirdi.

Tatlı bir sesle "Yukarı çıkıyoruz. Asansör bu tarafta," dedi.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

SERENA "Önümüzdeki günlerde seni muhakkak yeneceğim," derken esnedi. Justin asansörün düğmesine bastı. "O zaman kahvaltıdan bile daha değerli olacak." Asansörün kalın, gri camlarına bakarak devam etti. "Biliyor musun? Çalışma odandayken bu asansörü hiç fark etmemiştim."

"Bu bir kaçış yolu." Serena'nın bakışını görerek Justin gülümsedi. "Bazen hepimizin ihtiyacı oluyor."

Serena "Senin ihtiyacın olacağını düşünmezdim," dedi. Sonra çalışma odasındaki iki taraflı aynayı hatırladı. "Bazen bu kalabalıktan sıkılmıyor musun, Justin? Bütün bu insanlarla aranda sadece incecik bir cam olmasından?"

"Son zamanlarda daha çok sıkıldığımı hissettim. Sanırım sen de gemideyken öyle hissediyordun. O yüzden herkes uyurken güverteye çıkmıyor muydun?"

Serena omuzlarını kaldırdı. "Evet, ama burada yaşayacaksam buna alışmam lâzım. Her durumda, ben hep kalabalıklar içinde yaşadım." Asansör durup kayar kapılar açılınca Serena çıktıkları yeri hayranlıkla süzdü. "Justin, burası çok güzel."

Justin özel odalarının bazı kısımlarında daha koyu renkler kullanmıştı. Salondaki kanepeye serpiştirilen çivit rengi yastıklar, üzerine yansıyan uçuk yeşil cam avizenin ışığıyla yumuşatılmıştı. Duvarlarda birkaç eskiz ve yaldızlı çerçeveli, eğimli bir ayna vardı.

"İnsan burada rahatlar," diyen Serena eline aldığı bir doğan biblosunu inceledi. "Hiç otel odasına benzemiyor. Her yerde kişisel eşyaların varken evde gibi hissedersin."

Justin, Serena'nın ellerini özel eşyaları üzerinde görünce içinde tuhaf bir şeyler hissetti. İlk kez odasını kendine yakın bulmuştu. Daha önce bu oda sadece onun yaşamını devam ettirmesine yarayan bir araçtı. Başka bir şey ifade etmemişti. Çalışmadığı zaman gittiği bir yerdi. Başka otellerinde de benzer yerleri vardı. Onlar lükstü, kişiye özeldi ama o anda aniden fark ettiği üzere bomboştu. O ana kadar...

Serena, ona ait her şeye dokunma isteğiyle odada dolaşırken "Elbette, benim süitim de çok hoş," dedi. "Ama bazı özel eşyalarımı etrafa dağıtınca kendimi daha yerleşik hissederim. Sanırım annemi arayıp yazı masamı ve daha birkaç parça eşyamı göndermesini isteyeceğim."

Serena arkasını dönünce Justin'in hiç kımıldamadan, sessizce onu süzdüğünü fark etti. Aniden heyecanlanarak elindeki kobalt mavisi küçük cam çanağı yerine bıraktı. "Manzaran nasılmış?" diye mırıldanarak pencereye doğru yürüdü ve o anda manzaraya karşı hazırlanmış cam masayı gördü. Pırıl pırıl sahanların kapaklarını teker teker kaldırarak şahane bir Meksika omletinin, kızartılmış jambonun ve sıcacık mısır ekmeğinin nefis kokularını içine çekti. Gümüş çaydanlıktan nefis kahve kokusu geliyordu. Masa-

nın yan tarafındaki sehpanın üzerinde ise buz kovası içinde bir şişe şampanya vardı.

Serena kristal bir vazonun içindeki tek gül goncasını alarak kokladı. "Haydi, hayal edelim. Bak iyilik perileri neler getirmiş, Justin? Harika!"

"Bir de mucizelerin geçmişte kaldığını söylerler."

"Bir mucize duymak ister misin?" diyen Serena gül goncasını yanağına sürdü. "Bu kahveyi tependen aşağı boca etmemem bir mucize."

"İçmeyi tercih ederim," diye mırıldanan Justin masaya doğru yürüdü. "Gülünü sevdin mi?"

"Bana sormadan yiyeceklerimi seçmen ikinci kez oluyor."

"O zaman da yine çok açtın ama."

"Önemli olan bu değil."

"Nedir?"

Serena derin bir nefes alırken yiyeceklerin nefis kokusuyla başının döndüğünü hissetti. "Bir dakika önce ne olduğunu biliyordum," diye mırıldandı. "Hepsinin sıcacık burada olmasını nasıl sağladın?"

"Seni kurtarmak için salona inmeden önce oda servisini aradım." Justin şampanya şişesinin örtüsünü kaldırdı ve açmak için eline aldı.

"Akıllıca," diyen Serena oturdu, dirseklerini masaya koyarak çenesini ellerine dayadı. "Kahvaltıda şampanya, öyle mi?"

"Bunun için en iyi zamandır," diyen Justin iki kadehi doldurdu ve masaya oturdu.

"Her zamanki küstahlığına bakılacak olursa bu çok nazik bir jest." Serena omleti bölmeye başladı.

"Hoş geldin," diye mırıldanan Justin kadehini dudaklarına götürdü.

Serena ilk lokmasını ağzına atınca büyük bir hazla gözlerini kapadı ve damağındaki lezzetin keyfini çıkarmaya çalıştı. "Boş mideyle konuşmak bile zor. Ya açlıktan öldüğümden öyle hissediyorum ya da bu hayatımda yediğim en güzel omlet."

"Aşçıya memnuniyetini bildireceğim."

"Yarın mutfağa ve gece kulübüne bir göz atmam lâzım." Serena koca bir lokma daha aldı. "Hafta sonu için Chuck Rosen'ı getirttiğini öğrendim. Hiç boş yer kalmaz."

"Onunla iki yıllığına özel bir anlaşma yaptım." Justin biraz ekmek kopardı. "Bütün otellerimde sırayla program yapacak."

"Akıllıca bir yatırım," diyen Serena şampanyasını kaldırarak kadehin üzerinden Justin'i süzdü. "Biliyor musun? Masama ilk oturduğun anda ne olduğunu düşündüysem gerçekten öylesin. Yine de düşündüğüm gibi biri değilsin."

Kadehinden bir yudum alan Justin, onun gözlerine baktı. "Ne olduğumu sanıyordun?"

"Profesyonel bir kumarbaz olduğunu sanmıştım ki aslında doğru. Ama..." Serena duraladı ve içkisinden bir yudum aldı. İçinden '*Justin haklıymış,*' diye düşündü. '*Şampanya hiç bu kadar lezzetli gelmemişti.*'

"Seni böyle otel zincirleri kurabilecek ve işletebilecek biri gibi görmemiştim."

"Öyle mi?" diyerek eğlenen Justin önündeki yiyecekle oynarken sordu. "Ne peki?"

"Göçebe biri olduğunu düşünmüştüm ki atalarını düşünecek olursak bu da doğru. Ancak bu otel ve diğerlerinin sorumluluklarını üstlenebilecek biri olduğunu düşünmemiştim. Enteresan bir karışımsın, Justin. Acımasız ama sorumluluklarına sahip, sert ama—" Serena gül goncasını tekrar eline aldı. "Aynı zamanda tatlı."

Justin, Serena'nın kadehini tekrar doldururken "Hiç kimse beni böyle olmakla itham etmemişti," diye mırıldandı.

"Nasıl olmakla?"

"Tatlı olmakla."

"Ya, tabi ki belirgin özelliklerinden biri değil ama sanırım bu yüzden meydana çıktığı zaman dengemi bozuyor."

"Senin dengeni bozmak bana büyük haz veriyor," diyen Justin parmağını Serena'nın elinin üzerinde ve bileğinde dolaştırdı. "O zamanlarda hafif bir zayıflık ve kırılganlık keşfediyorum."

Serena kararlı bir tavırla kadehini yudumladı. "genelde kırılgan değilimdir."

"Evet," diyerek onaylayan Justin devam etti. "Belki de bu yüzden bana daha cazip geliyor. Burana dokunduğum anda nabzın fırlıyor," diye fısıldayarak Serena'nın bileğinin iç kısmındaki bir noktaya dokundu.

Tedirgin olan Serena kadehini masaya bıraktı. "Gitmeliyim."

Justin, onunla birlikte ayağa kalkarken parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. Onun gözlerine bakan gözleri sakin ve kendinden emindi. Kısık bir sesle "Bu akşamüzeri kendime bir söz vermiştim, Serena," dedi. "Gün bitmeden seninle sevişecektim." Ona daha çok yaklaşarak Justin, Serena'nın diğer elini de tuttu. "Güneş doğmadan önce hâlâ bir saatimiz var."

Serena'nın istediği de buydu. Vücudunun her hücresi ihtiyaçla kıvranıyordu. Yine de onu iki elinden kavramamış olsaydı geri çekilecekti.

"Justin, seni istediğimi inkâr etmeyeceğim. Yine de biraz zaman tanırsak daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Mantıklı," diyerek ona hak veren Justin yine de Serena'yı kollarına aldı. "Ama zaman doldu." Serena'nın itiraz dolu kahkahasını dudaklarıyla susturdu.

Justin'in açlığını bastırabilecek bir yiyecek yoktu. Serena cevap veremeden ve kollarından kurtulamadan öpüşlerini sertleştirmiş ve derinleştirmişti. Vücudunu hırsla onun vücuduna bastırırken, Serena artık debelenmenin faydasız olduğunu anlamıştı. Dudaklarının tadını hissetti, aceleciliğini fark etti. Justin'in sert ve istekli vücudunu hissederek kendi ihtiyacını hissetti.

Justin büyük bir ihtirasla Serena'nın dilini emmeye başladığında artık hareketlerinde incelik veya oyalanma yoktu, şiddetli ve çaresiz bir ihtiyaç vardı. Sanki '*Şimdi!*' der gibiydi. '*Artık geriye dönüş yok!*' Haftalarca önce başlayan o uzun ve sakin göz teması artık en son noktasına erişiyordu. Serena hafifçe başının döndüğünü hissetti. Artık olacaktı çünkü ikisi de birbirlerinden başka bir şey beklemiyorlardı.

İhtirası yükselmeye başlarken Serena içinde büyük bir coşku hissetti. Seviyordu. Ve sevgi en büyük maceraydı. Serena ellerini kaldırıp Justin'in yüzünü avuçladı, dudaklarını ayırarak onun gözlerinin içine baktı. Justin'in bakışları duyduğu ihtirasla ateş gibi yanıyordu. Serena, ihtirası yükselmeden önce ona söylemek istediklerini zihninde toparlamak için kısa bir ana ihtiyaç duyuyordu. Parmaklarını usulca Justin'in yüzünde dolaştırdı. Kendi sakinleşirken Justin'in kalbinin hızlandığını hissedebiliyordu. Yanan ve sızlayan dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Kısık bir sesle "Bu, benim kendi istediğim ve seçtiğim şey," diye mırıldandı.

Justin hiç konuşmadan onun dudaklarına baktı. Söylediği basit kelimeler onun kokusundan ve dudaklarının lezzetinden daha baştan çıkartıcıydı. O sözlerle kendini zayıf hissetmiş, içindeki daha önce bilmediği kırılganlığın farkına varmıştı.

Aniden içinde ihtirastan da öte farklı duygular hisseden Justin, Serena'nın ellerini tuttu ve aşağıya kaydırarak dudaklarını onun avucuna bastırdı.

"Haftalardır senden başka hiçbir şey düşünemiyorum. Senden başka hiç kimseyi istemiyorum." Justin, bir elini Serena'nın saçlarına götürdü ve onları avuçladı. İhtiyaç—yüce Tanrım!—ne zaman o kadar derin bir ihtiyaç duymuştu? "Yatağıma gel, Serena. Daha fazla sensiz yapamayacağım."

Serena elini Justin'e uzatırken bakışları sakindi. Hiç konuşmadan yatak odasına doğru yürüdüler. Gecenin geç saatlerinden dolayı solgunlaşan ışıkla oda loştu. Ve çok sessizdi. Öylesine sessizdi ki Serena sıklaşan nefes seslerini işitebiliyordu. Justin'in ondan uzaklaştığını fark eden Serena olduğu yerde kalakaldı. Bütün vücudu heyecanla ürperiyordu.

Serena, Justin'in dudaklarındaki ve ellerindeki hırsı hatırlayarak çok nazik davranamayacağını düşündü. Bir âşık olarak da heyecan verici ve korkutucu olacağı belliydi. Keskin bir cızırtı duyarak döndüğünde Justin'in bir mum yaktığını gördü. Gölgeler dalgalandı. Serena gözlerini ona dikti. Titreşen ışıkta Justin tehlikeli bir şekilde yakışıklı görünüyordu. O anda Kızılderili atalarını daha çok andırıyordu. Serena, onun atasının kaçırdığı kadının neden direndiğini ve sonra neden gönüllü olarak yanında kaldığını anlayabiliyordu.

"Seni görmek istiyorum," diyen Justin uzanarak Serena'yı elinden tuttu ve mumun yakınına çekti. Serena'nın ürperdiğini fark eden Justin şaşırdı. Daha birkaç dakika önce ne kadar güçlü ve emin görünüyordu. "Titriyorsun," dedi.

"Biliyorum," diyen Serena derin bir nefes aldı ve usulca bıraktı. "Aptalca."

"Hayır," diyen Justin aniden içinde keskin ve belirgin bir güç hissetti. Serena MacGregor, herhangi bir erkeğin karşısında titreyecek bir kadın değildi. Ama gözlerinde yanıp sönen aleve rağmen onun karşısında titriyordu. Ellerini Serena'nın saçlarına dolayarak onun başını geriye çekti. Loş ışıkta gözleri şevkle hatta vahşi bir arzuyla parlıyordu. Tekrar "Hayır," dedi ve istekle onun dudaklarına kapandı.

Serena sanki Justin'in kollarında erimiş gibiydi. Justin, onun kemiklerini yumuşamış, erimiş, uyuşarak esnemiş gibi hissetti. O anda boyun eğmesini kabul edebilirdi ama fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu. Dudaklarını hiç ayırmadan Serena'yı soymaya başladı. Elbisesinin ne kadar ince olduğunu hiç düşünemeden onu hırsla çekiştirdi. Sadece açığa çıkan duru teni seyretmek için duraklıyordu. Serena, Justin'in düğmelerini çözmeye çalışırken daha fazla titremeye başlamıştı. Elbisesi hafif bir hışırtıyla ayaklarının dibine yığıldı.

Justin, Serena'nın yumuşak ve ince bir şey giyeceğine emindi. Parmaklarının ucuyla onun kaşkorsesinin ince askılarını omuzlarına indirdi. Ama tamamen çıkarmadı—henüz değil. Aralarındaki ipeğin hazzını hissetmek istiyordu. Serena, onu soymaya çalışırken Justin, onun yüzüne ateşli, ısırır gibi öpücükler kondurarak ona azap çektiriyordu. Serena çıplak sırtına dokununca yüksek sesle inleyen Justin dudaklarını onun boynuna gömdü.

Nihayet birlikte yataktaydılar. Onları birbirlerinden ayıran sadece ipekli bir kumaş parçasıydı. Justin içinde şiddetle duyduğu, hemen ona sahip olma duygusuyla savaşmaya çalıştı. Elleriyle onun küçük ama sert göğüslerini kavrarken yüzüne, dudaklarına binlerce öpücük konduruyordu. Çılgına dönmüş gibi onu okşayarak sadece elleri ve dudaklarıyla Serena'yı doruğa ulaştırdı.

Serena'nın inlemelerini dudaklarıyla yutarak Justin iyice Serena'ya abandı ve onun zevkle kıvranan vücudunu kendi vücudunda hissetmeye çalıştı. Sonra eğilerek onun ipekle kaplı göğüslerine dudaklarıyla vahşice kapandı.

Serena nefes alabilmek için debelendi. Vücudunda yüzlerce beklenmedik duygu kıpraşıyordu. İpek ve ateşle sarmalanmış gibiydi. Her kıpırdanışında yatak örtüsü çıplak sırtına ve bacaklarına sürtünerek ona karanlık ve derin arzular vaat ediyordu. Sanki Justin elinde yanan mumu dolaştırıyormuş gibi ellerinin ve dudaklarının dokunduğu her yeri ateşiyle dağlıyordu. Justin, dikleşmiş göğüs ucunu diliyle yalarken Serena onun ateşinin kendisine sıçradığını hissetti. Derinlerden gelen boğuk sesiyle Justin'in onun adını ve başka sözcükler mırıldandığını duyabiliyordu.

Justin sabırsızlanarak ipek kaşkorseyi beline kadar sıyırdı ve Serena'nın çıplak teninin tadını çıkarmaya başladı. Serena, onu iyice kendine çekti. Elleri daha ısrarlıydı. Dudakları onun dudaklarını istiyordu ama onun dudaklarının vücudunda yarattığı harika duygularla ürperiyordu. O anda büyük bir haz duyuyordu ama o buram buram yükselen haz onu çılgınca bir şehvete sürüklüyordu. Bütün kısıtlamalar ve kurallar yok olmuştu. Bir rüyadaymış gibi kendini o şehvete bırakmıştı.

Serena o anda anlıyordu ki daha bilmediği, tatmadığı, o güne

kadar hiç hissetmediği çok şey vardı. Tekrar tekrar yeni şeyler keşfediyordu. Justin'in dudakları beline sıyrılmış ipek kumaşın kenarında dolaşırken Serena içinde hiç beklemediği müthiş bir ihtiras duydu. Justin'in o anda, hırsla, vahşice içine girdiğini, içini zevkle karışık bir acıyla tamamen doldurduğunu hayal etti. Onun omuzlarını çılgınca kavradı.

Serena boğuk bir sesle "Al beni," dedi. "Justin, şimdi al beni."

Justin onun yalvarışını duymuyormuş gibi onu uyarmaya ve yükseltmeye devam etti. İpek çamaşırı iyice sıyırarak dudaklarını yeni keşfettiği bölgelerde dolaştırdı. Serena'nın karnını, göbeğini, kalçalarının yumuşak kıvrımlarını, sıkı baldırlarını ve uyluklarının içini öpücüklere boğdu.

Serena kıvranarak haykırdı. Şehvet denizinin derinliklerine yuvarlanıyordu. Justin, onu korkutacak kadar amansız ve hayal ettiği kadar nefes kesen bir âşıktı. Serena tam Justin'in istediği kıvama gelmişti. Yumuşacık, ıslak ve çıldırmış. Çaresizce ve ısrarla ona asıldı ve tırnaklarını onun etine geçirdi. Justin, Serena'nın inlemelerini, boğazından çıkan hırıltılı ve anlaşılmaz mırıltıları duyuyordu ama onu gittikçe daha fazla yükseltmek, çıldırtmak için öpmeye devam ediyordu.

Serena'nın teni nemlenmiş, boncuk boncuk terlemişti. Büyük bir ihtiyaçla kalçalarını Justin'e doğru kaldırıyordu. Artık onundu ve biliyordu ki daha önce hiç kimse ona böyle sahip olamamıştı. Kendini biraz daha tutmaya çalışarak Serena'nın üzerine yerleşti. Serena, onu kalçalarından kavramış kendine çekiyordu. Güneşin ilk ışıklarıyla teni porselen gibi parıldıyordu. Gözleri kapalıydı, zorlukla nefes alıyormuş gibi dudakları aralanmıştı. Justin istekle yarı çılgın bir hâlde, hiçbir erkeğin onu o andaki gibi görmemiş olduğuna yemin etti.

Justin boğuk ve ihtiraslı bir sesle "Bana bak," dedi. "Bana bak, Serena."

Serena gözlerini araladı. Gözleri hazla parıldıyordu, ihtiyaçla koyulaşmıştı.

"Sen, benim kadınımsın," diyen Justin hırsla Serena'nın içine girdi. Kontrolünü kaybetmek üzereydi. "Bundan sonra geri dönüşün yok."

"Senin de öyle," diyen Serena'nın gözleri bulanıklaştı. Birlikte hareket etmeye başladılar.

Justin, onun söylediğini algılamaya çalıştı ama Serena öyle hızlanmıştı ki başını onun saçlarının arasına gömerek o da çılgınlığın kollarına yuvarlandı.

Geniş pencereden görünen güneşin ilk ışıkları odayı altın rengine boyadı. Justin'in başı boynunda yaslıyken Serena, onun sırtına yansıyarak oynaşan ışınları seyretti.

Tıpkı kendi duyguları gibiydiler. Parlak, bol ve yeni. Sevgilisinin sıcacık bedeni üzerindeyken güneşin doğuşunu seyretmekten daha güzel bir şey olabilir miydi? Uyku... Serena hiç ihtiyaç duymuyordu. Justin'in sıcak nefesi kulağını okşarken orada saatlerce yatıp güneşin yükselmesini izleyebilirdi. Tatmin olmuş bir şekilde içini çekerek ellerini Justin'in sırtına götürdü.

Onun dokunuşuyla Justin başını kaldırdı. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki Serena'nın yüz hatlarını teker teker inceledi, öpmekten örselenmiş ve yumuşamış dudaklarını, sevişmekten kızarmış yüzünü seyretti. Hiç konuşmadan onun dudaklarına eğildi ve ağzının kenarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurdu. Dudaklarını nazikçe ve saygıyla onun gözkapaklarında, şakaklarında, yanaklarında dolaştırırken Serena hiç beklemediği bir şekilde ağlama isteği duydu. Onun altındaki vücudu gevşek ve özgürdü.

Justin "Nasıl olacağını bildiğimi sanıyordum ama seninle her şey beklediğimden farklı oluyor," diye mırıldandı. Tekrar başını kaldırarak parmaklarıyla Serena'nın gözkapaklarına dokundu. "Artık uyumalısın."

Serena gülümsedi ve Justin'in gözlerine düşen ipeksi saçlarını yana çekti. "Bir daha uyuyabileceğimi sanmıyorum. Bundan sonraki hiçbir gün doğumunu kaçırmak istemiyorum."

Justin, onu usulca öptü sonra yan tarafa doğru yuvarlanarak

onu kendine çekti. "Seni yanımda istiyorum, Serena."

Serena mutlulukla ona sokuldu. "Yanındayım."

"Benimle yaşamanı istiyorum," diyen Justin, Serena'nın çenesini kaldırarak onun gözlerini aradı. "Burada. Senin aşağıda olduğunu bilmek bana yetmeyecek." Sonra sustu ve başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. "Aşağıda konuşmalar, dedikodular olacaktır."

Serena başını onun omzuna yasladı, parmaklarını göğsünde dolaştırdı. "Bir kez ismin Daniel MacGregor'ın kızının adıyla birlikte anıldıktan sonra dedikodular asla durmaz."

"Evet," diyen Justin'in sesinin tonu farklıydı. Serena, onun gözlerine baksa anlaşılamaz bir ifade göreceğine emindi. "Benim mazimin ve ünümün seninkinin tam tersi olduğunu bilen basın, ilişkimizi ilginç bulabilir."

"Justin..." Serena parmaklarını onun göğsünde yukarı aşağı dolaştırmaya devam etti. "Seninle birlikte yaşamamı mı istiyorsun yoksa yaşamamam için beni uyarıyor musun?"

Serena hareketlerine devam ederken Justin uzunca bir süre sessiz kaldı. Sonra mesafeli bir şekilde cevap verdi. "İkisi de."

"Anlıyorum. Pekâlâ—" diye söze başlayan Serena, Justin'e doğru dönerek onun boynunu dişledi. Sonra bir elini aşağılara kaydırarak midesinde oyalandı. Justin'in elinin altında ürperdiğini hissetti. "Avantajlarını ve dezavantajlarını ölçüp biçelim," dedi ve onun çene çizgisini öpmeye başladı. Hafifçe doğrularak onun üzerine yaslandı. Yüzleri tam karşı karşıya geldi. "Sanırım benimle ilgili olanları sayman kolay olacaktır. Ben de hafızamı tazelemiş olurum." Gülümseyerek dudaklarını Justin'in dudaklarına bastırdı.

"Yardımcı olmak için zekice bir karar verdin," diyen Justin bir elini onun kalçasına kaydırdı.

"Hımm" Justin, onun dudaklarını emmek istedi ama Serena mırıldanarak dudaklarını kaçırdı ve onun kulak memesini emmeye başladı. "Smith'den mezun olduğum yıl münazara takımının lideri olduğumu biliyor muydun?"

"Hayır," diyen Justin gözlerini kapamış, baştan çıkartılmanın keyfini çıkartıyordu.

"Bana bir konu ver," derken Serena parmaklarını aşağıya, kaburgalarının altına kaydırdı. "Ve araştırmak için zaman..." diye devam ederken Justin'in boğazını dişledi. "Konuyu her iki yönden de tartışabilirim. Şimdi, gördüğüm kadarıyla..." Serena derin bir iç geçirdi ve dudaklarını onun boğaz çukurunda, nabzının attığı noktaya bastırdı. "Seninle birlikte yaşamak birçok olumsuzluklara yol açabilir." Bir elini daha aşağıya, Justin'in bacaklarının arasına kaydırdı. Vücudunu da hafifçe aşağıya kaydırınca Justin'i iyice şaşırttı, heyecanlandırdı.

"Serena—"

"Hayır, hayır. Ben yine aşağıda olmaya devam edeceğim," diyerek onun göğsünü diliyle yaladı. "Özel hayatımdan ve uykumdan fedakârlık etmem gerekecek." Justin'in nefesleri sıklaşırken Serena, onun vücudunun her noktasını keşfetmeye devam etti. "Yeni personelimin ve basının olası dedikodularını da riske etmem gerekecek."

Sıcacık ve yumuşak ellerinin ve ıslak dudaklarının altında Justin'in kasları titreşirken, Serena aklının karıştığını fark etti. Onun vücudunun tıpkı kapının önündeki mermer Kızılderili heykeline benzediğini düşünürken kanı damarlarında daha hızlı dolaşmaya başladı. "Sen birlikte yaşanması imkânsız birisin," diye sözlerini bitirirken, başladığı yerle onun vahşi güzellikteki çıplak vücudu arasında bir yerlerde kaybolduğunu biliyordu. "Seni zorba, öfkeli ve inanılmaz derecede çekici bulduğumdan hiçbir zaman rahat yüzü göremem."

Serena vücudunu Justin'in vücuduna sürterek tekrar yukarı çekti. Yavaş ve baştan çıkartan bir gülümsemeyle onun gözlerinin içine baktı. Justin de gözlerini ona dikmişti. "Bütün bunları göz önüne alarak seninle birlikte yaşamam için bir tek iyi neden göster."

Justin'in nefesleri sıklaşmıştı ve kendini kontrol edemiyordu. Serena'nın saçını kavrayan eli hiç de nazik değildi ama onu da kontrol edemiyordu. "Seni istiyorum."

Serena dudaklarını arada birkaç milim kalana kadar onun dudaklarına yaklaştırdı. "Göster bana," diye fısıldadı.

Serena tam dudaklarına dokunmuşken Justin onu anlayamadığı bir nedenle hoyratça kaptığı gibi yuvarlandı ve altına aldı. Onun içine öyle bir hızla girdi ki Serena ufak bir çığlık attı. Justin sertçe ve hızla içinde gidip gelmeye başlayınca Serena'nın çığlığı zevk inlemelerine dönüştü. Düşüncesizce ve büyük bir açlıkla ona tekrar tekrar sahip oldu ama sanki açlığı kendisini besler gibi Serena'nın kolları ve bacakları ona sıkıca dolanırken giderek çoğalıyordu. Terden sırılsıklam olmuştu ama o bembeyaz kalçaların içine gömülmüş gibi nefessiz kaldığı hâlde ondan ayrılamıyordu. Zihninin derinliklerinde Serena'nın adı tekrar tekrar yankılanıyordu. Sonunda onun ismini yüksek sesle haykırarak Justin sarsıla sarsıla boşaldı. Sanki havaya yükselen sesi bin bir küçük parçaya bölünerek üzerlerine yağmıştı. O sesten ve o müthiş tatminden bir daha asla kurtulamayacağını Justin biliyordu.

Justin sarhoş gibi, beyni ve vücudu Serena'ya dolanmış bir şekilde uyudu.

Yaklaşık dört saat kadar sonra Justin telefon sesiyle uyandı. Yanında yatan Serena kımıldandı, inledi ve bir lânet mırıldandı. Justin bir elini ondan çekmeden diğer elini uzattı ve ahizeyi aldı.

"Evet?" Yatağa doğru baktığında Serena'nın yarı aralık gözlerle ona baktığını fark etti. Dudaklarını onun saçlarında dolaştırdı. "Ne zaman?"

Serena, Justin'in gerildiğini fark ederek dirseğinin üzerinde doğruldu. Justin konuşmaya devam etti. "Tahliye etmişler mi? Hayır, ben hallederim... Birkaç dakika sonra aşağıdayım."

"Ne var?"

Justin çoktan kalkmış, gardıroba yönelmişti.

"Vegas'daki otele bomba ihbarı yapılmış." Eline geçenleri—bir kot pantolon ve kaşmir bir kazak—giydi.

"Aman Tanrım!" diyen Serena kalktı ve çamaşırlarını arandı. "Ne zaman olmuş?"

"Arayanın söylediğine göre eğer nakit olarak çeyrek milyon dolar verilmezse Vegas saatiyle üç otuz beşte bombayı patlatacakmış. Bu da demektir ki fazla zamanımız kalmadı." Justin ellerini pantolonuna vurdu. "Hâlâ bombayı arıyorlarmış."

Hiddetle "Ödemeyeceksin," diyen Serena kaşkorsesini başından geçirdi.

Justin sessizce onu seyretti sonra bıçak gibi soğuk ve keskin bir gülümseyişle "Ödemeyeceğim," dedi.

Justin hızla yan odaya geçerken Serena da peşinden koştu. "Giyinir giyinmez ben de ineceğim."

"Senin yapabileceğin bir şey yok."

Asansörün kapıları açılırken Serena, Justin'in kolunu kavradı. "Seninle birlikte olacağım."

Bir an için Justin'in yüz hatları yumuşadı. "Acele et o zaman," diyerek Serena'ya sarıldı. Hırslı bir şekilde öptükten sonra asansöre bindi.

On dakika sonra Serena hızla lobiden geçip Justin'in ofisine dalıyordu. Justin onun girdiğini gördü, sadece hafifçe başını eğdi ve telefonda kısık sesle konuşmaya devam etti. Kate, Justin'in masasının yanında durmuş, ellerini birbirine kenetlemişti. Genellikle çok sakin olan yüzü gergindi. Kısaca "Bayan MacGregor," dedi.

"Lütfen beni bilgilendirir misiniz?"

"Kuş beyinlinin biri telefonla arayarak Vegas'daki otelin bir yerlerine bomba sakladığını söylemiş. Sanırım uzaktan kumandayla patlatmayı düşünüyor." Kate saatine göz attı. "Bir saat on beş dakikamız kaldı. Bombayı arıyorlar. Bomba imha ekipleri de oradaymış ama..."

Serena "Ama?" diye üsteledi.

"Otelin ne kadar büyük olduğuna dair bir fikriniz var mı?" Kate'in sesi titredi. "Bir bombanın ne kadar küçük ve öldürücü olabileceğine?"

Serena hiçbir şey söylemeden odanın köşesindeki bara gitti ve bir kadehe birkaç yudum viski doldurdu. Geri dönerek kadehi Kate'in ellerine tutuşturdu.

"İç bunu," diye emretti.

Titreyerek Kate kadehi dudaklarına götürdü ve bir dikişte bitirdi. "Teşekkür ederim," dedi. Bir an dişlerini sıktı sonra Serena'ya baktı. "Özür dilerim. Kocam Vietnam'da bir kolunu kaybetti. Bir bubi tuzağına düşmüştü. Bu..." Derin bir nefes aldı. "Bu olay, bana her şeyi tekrar hatırlattı."

"Gel, şuraya otur," diyen Serena daha nazik bir tavırla Kate'i omuzlarından tutup kanepeye yönlendirdi ve oturttu. "Şu anda beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

Kate "Justin parayı ödemeyecek," diye mırıldandı.

Serena "Hayır," dedi. Şaşkın bir ifadeyle sordu. "Ödemesi gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Kate elini saçlarının arasından geçirdi. "Böyle konularda tarafsız değilimdir ama—" Gözlerini tekrar Serena'ya çevirdi. "—kaybedecek çok şeyi var."

"Eğer ödeyecek olursa, paradan daha fazla şeyler kaybeder."

Serena arkasını dönerek Justin'in yanına gitti. Hafifçe omzuna dokundu. Kate, onlara bakarken Justin uzandı ve parmaklarını Serena'nın parmaklarına kenetledi. O jestiyle kelimelerle ifade edilemeyecek binlerce söz söylemişti. Kate '*Hey!*' diye düşünerek taş kesildi. '*Onu seviyor!*' Justin Blade'i hiçbir kadının karşısında bu derece kırılgan görmemişti. Justin'in yüzünü incelerken acaba kendisi farkında mı diye merak etti.

O sırada Justin bir an için telefon ahizesini omzuna dayadı. "Zemin kattaki depolardan birinde ufak bir patlama olmuş," dedi.

"Aman Tanrım! Kimse yaralanmış mı?"

Justin boş gözlerle Serena'ya baktı. "Hayır. Sadece ufak bir hasar var. Fail polisi aramış ve blöf yapmadığını göstermek için ufak bir bomba patlattığını söylemiş. Tam üç otuz beşte parayı istiyormuş."

Serena elini onun koluna koydu. "Ne düşünüyorsun, Justin?"

"Çeyrek milyon dolar için çok fazla şeyi göze aldığını düşünüyorum. Bütün istediğinin bu olup olmadığını merak ediyorum. Oteli ilk aradığı zaman bizzat beni istemiş."

Serena huzursuzluğunun dalga dalga arttığım hissetti. "Seni Comanche'de birçok kişi tanır. Belki de bir zamanlar seninle çalışmış biridir ya da öyle birini tanıyan biridir."

"Bekleyip göreceğiz, öyle değil mi?" diyen Justin telefonu tekrar kulağına götürdü. Ve o kısık sesle söylenen sözlerde vahşi bir tehdit, öç almak için verilmiş bir vaat var gibiydi.

Justin telefonun karşı tarafındakiyle konuşmaya devam etti. "İçerde kaç kişi kaldı? Hayır. Herkesi boşalttığınız anda haberdar olmak istiyorum."

Serena "Biraz kahve getireyim," dedi.

Kate ayağa kalktı. "Hayır," dedi. "Ben getiririm. Sen, onunla kal."

Serena Justin'in masasındaki saate baktı. Kuruyan dudaklarını yalayarak Justin'in koltuğunun arkalığını kavradı ve bekledi.

Justin de saate baktı ve bir saatten az zaman kaldığını düşündü. Çaresizdi. Otelin, ona taş ve betondan daha fazlasını ifade ettiğini nasıl açıklardı? Sahip olduğu ilk şeydi. Anne babası öldükten sonraki ilk yuvasıydı. Bu otel, Justin'in bağımsızlığını, başarısını ve köklerini sembolize ediyordu. Şimdi sadece bir köşede oturuyor ve onun havaya uçurulmasını bekliyordu.

Acaba o yüzden mi Justin içgüdüsel olarak tehdidin doğrudan kendisine yöneltildiğini seziyordu? Elini ensesine götürerek ovuşturdu. Mantıklı bir ihtimaldi ama belki de içgüdüleri onu yanıltıyordu.

"Blöf olabilir," diyen Serena'nın sesi sakin ve güçlü geliyordu.

Justin büyük bir bezginlik hissetti. Elini ona doğru uzatarak Serena'nın öne dolanmasını ve elleriyle elini tutmasını bekledi. "Hiç sanmıyorum."

Serena onun elini sıktı. "Parayı ödemen yanlış olur. Sen en doğrusunu yapıyorsun, Justin."

"Yapmasını bildiğim tek şey bu." Justin birden dikkatini telefona verdi. Sonra Serena'ya "Çok iyi. Müşteriler ve personel tamamen boşaltılmış," dedi.

Serena, Justin'in koltuğunun kol dayama yerine oturdu, birlikte saate bakmaya başladılar.

Kate kahvelerle döndü ama kimse fincanına dokunmadı. Dakikalar geçtikçe Serena, Justin'in gerginliğinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu. Bir elinde telefon ahizesi, sessizce oturuyordu. Serena, Vegas Comanche gibi çok büyük bir otelin nasıl arandığını hayal etmeye çalıştı. Kaç yüz oda, kaç bin dolap ve köşe vardı, kim bilir? Acaba patlama sesi telefon ahizesinden duyulur muydu? Daha kaç kere Justin'in kaderi, şansının oyunuyla çizilecekti? Serena '*Bu kez,*' diye düşündü. '*Kaderin ikimizi birden yenmesi gerekecek.*'

Serena Justin'i seyrettiği için masada duran elinin aniden kasıldığını gördü.

"Evet."

Serena soru sormamak için dudaklarını ısırarak Justin'in telefondaki konuşmasını dinledi.

"Anlıyorum. Hayır, farkında olmadığımdan değil. Evet. En kısa sürede orada olacağım. Teşekkür ederim."

Justin ahizeyi yerine koyup Serena'ya döndü. "Onu bulmuşlar."

"Oh! Tanrıya şükürler olsun," diyen Serena alnını Justin'in alnına dayadı.

"Bana anlatıldığına göre kumarhaneyi ve giriş katının yarısını havaya uçurabilirmiş. Kate, Vegas için ilk uçuştan yer ayırt."

"Justin," diyen Serena ayağa kalktı. Bacakları titriyordu. "Kimin yaptığı hakkında bir fikirleri var mı?"

"Hayır," diyen Justin ilk kez masasındaki kahveyi fark etti. Bir dikişte fincanı yarıya indirdi. "Oraya gidip otelde işleri düzene koymam ve yetkililerle konuşmam lâzım. Birkaç gün içinde dönerim."

Justin ayağa kalktı ve Serena'yı omuzlarından tuttu. "Görünen o ki yeni ortağım zorlu bir sınavdan geçecek."

"Ben iyi olacağım." Serena ayak parmaklarının ucunda yükselerek Justin'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Otelimize iyi bakacağım."

"Bundan eminim," diyen Justin, onu kendine çekti. "Şimdi, senden ayrılmak hiç hoşuma gitmiyor."

"Döndüğünde burada olacağım." Serena uzanarak onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hiç merak etme. Sadece çabuk dön."

Justin dudaklarını onun dudaklarında dolaştırdı sonra öylece kaldı. "Git ve biraz uyu."

"Ah, hayır! Bugün benim yeni işimdeki ilk tam günüm."

Justin'in yüzü sakindi ama Serena onun gerginliğini hissedebiliyordu. Sormak istediği binlerce soru yerine ona gülümsemeyi başardı ve geriye çekildi. "Yapacak birkaç şeyim var. Oteli dolaşacağım, mutfağı inceleyeceğim, ofisimdeki dosyalara bakacağım ve eşyalarımı süitimize taşıtacağım."

'*Süitimiz*' kelimesiyle sarsılan Justin bir an donakaldı. Sonra toparlanarak tekrar Serena'nın ellerini tuttu.

"Önce onu yap. Senin yatağımda olduğunu bilmek istiyorum, Serena. Ben—"

Kate başını kapının aralığından uzatarak araya girdi. "Kırk beş dakika sonra uçağın kalkacak, Justin. Yetişmek istiyorsan acele etmelisin."

"Pekâlâ, kapıya bir araba getirsinler."

"Justin." Yarım bir gülümsemeyle Serena ellerini çekmeye çalıştı. "Parmaklarımı kıracaksın." Justin'in bakışlarında bir şeyler vardı. Kısmen ihtiyatlı kısmen fırtınalı bir bakıştı. Serena'nın gü-

lümsemesi soldu. "Ne var?"

Justin'in zihninde bir düşünce hızla gelip geçti. Acaba onu sevdiğini söylemeli miydi? Birden paniğe kapıldı. O fikir zihninde iyice yerleşmeden o iki kelimeyi söylemeli miydi?

Mesafeli bir tavırla Justin "Bekleyebilir," dedi.

"Pekâlâ," diyen Serena, onun gerginliğini silmek istercesine tekrar gülümsedi. Sonra kollarını Justin'in boynuna doladı ve dudaklarından öptü. "Bensiz perişan ol, lütfen."

"Elimden geleni yapacağım. Bana ihtiyacın olursa özel numaram Kate'de var."

Kate tekrar kapıya geldi. "Justin, araban hazır."

"Tamam, geliyorum," diyen Justin Serena'yı son kez hoyrat bir şekilde öptü.

"Beni düşün," diyen Justin kapıdan çıktı.

Derin bir nefes alan Serena, Justin'in ısıtmış olduğu koltuğa oturdu.

"Başka seçeneğim var mı?" diye yüksek sesle söylendi.

~ *DOKUZUNCU BÖLÜM* ~

ERTESİ hafta Serena Comanche'deki günlük işlere yoğunlaştı. Babasının dikkatle seçmediği ilk büyük yatırımıyla ilgileniyordu ve A'dan Z'ye kadar her yönüyle öğrenmeye kararlıydı. Herkese açık salonları kontrol ederken şüpheli bakışlarla karşılaşıyordu. Dosyaları ve kayıtları ortaya döküp incelerken arkasından fısıldandığını fark ediyordu ama hiçbiri umurunda değildi. Bunları zaten bekliyordu. Gündüzlerini oteli tepeden tırnağa öğrenmekle, akşamlarını ise kumarhanede bizzat durarak veya ofisinden izleyerek yönetmekle geçiyordu. Geceleri ise Justin'in süitinde, onun yatağında yalnız başına uyumaya çalışarak geçiriyordu.

O hafta boyunca Serena iki şey öğrenmişti. Birincisi; Comanche ustalıkla yönetiliyordu ve harcayacak parası olanlara

hizmet ediyordu. Bedeli karşılığında müşterilerine en iyisini veriyordu. İkincisi ise, her işte bir hayır vardır örneği, Justin'in yokluğu iyi olmuştu.

Gün içinde önüne gelen küçük ya da büyük sorunlarla uğraşırken Serena, onu özlemeye vakit bulamıyordu. Sadece gecenin geç saatlerinde yalnız kaldığı zaman Justin'e ne kadar bağlanmış olduğunu fark ediyordu. Bir kelimesine, bir dokunuşuna, varlığına...

Ancak yalnızken, hem kendisine hem de personeline oteli düzgün bir şekilde yönetebilecek bilgi ve yeteneğe sahip olduğunu ispatlamıştı.

Geçmişte edindiği bilgi ve tecrübe Serena'ya çok yardımcı oluyordu. Uzun yıllar boyunca insana tepeden bakan kaliteli otellere alışkındı ve müşterilerin girişten çıkışa kadar neler aradığını iyi biliyordu.

Celebration'da geçirmiş olduğu bir yıl Serena'ya farklı bir görüş açısı kazandırmıştı. Personeli rahatsız eden şeyleri—angarya işler, bıkkınlık ya da temiz masa örtülerinin ve çarşafların azalması gibi—anlayabiliyordu. Daha ilk gün Nero'yu ve Kate'i kazanmıştı. İkinci gün ise baş aşçıyı, gece yöneticisini ve odalardan sorumlu kişiyi fethetmişti. Her birisini büyük birer zafer olarak nitelendiriyordu.

Ofisindeki geniş ve şık masasında oturan Serena krupiyelerin haftalık çalışma çizelgesinin üzerinden geçti. Önündeki çift taraflı ayna açıktı ve kumarhaneyi geniş bir açıyla görebiliyordu. Bu şekilde, hem tecrit edilmiş hem de bu kadar yakın olma hissi hoşuna gidiyordu. Kumarhane iki saat önce açılmıştı ve o saatlerde pek kalabalık olmayacağından önündeki evrak işleriyle uğraşabilirdi. Üstelik masasındaki yanıp sönen ve ses çıkaran düğme sayesinde herhangi bir sorun olduğunda hemen müdahale edebiliyordu. Daha sonra da lobiyi, restoranı, çay salonunu gözden geçirip kumarhaneye geçebilirdi. Yorgunluktan bitap düşene kadar çalışırsa içinden gelen Justin'i arama isteğini yenebilirdi.

Justin özgürlüğüne düşkün, sözler vermeyen ve beklemeyen tipte bir adamdı. Eğer Serena sonunda kazanmak istiyorsa bunu unutmamalıydı. Sabırlı olursa, bir gün Justin de onu sevmekten rahatsızlık duymayabilirdi. Ufak bir kahkaha atarak Serena başını iki yana salladı. Kendisi Justin'i sevmekle asla rahat hissetmeyecekti. Zaten seçme şansı olsa da öyle olmasını isterdi.

Ensesini ovuşturan Serena kaşlarını çatarak önündeki çizelgeye baktı. Oyun kurucu bir krupiye daha alırlarsa çalışma saati daha esnek hâle getirilebilirdi...

Kapının tıklatılmasıyla Serena başını kaldırmadan "Evet, girin," dedi. Hâlâ önündeki çizelgeye bakıyordu. Bir krupiye daha alırsa vardiyalarla daha kolay oynayabilirdi. Aniden önündeki kâğıdın üzerine bir demet menekşe yayıldı.

"Belki bunlar dikkatini çeker."

Serena kalbi gümbürdeyerek başını kaldırdı.

"Justin!" diyerek heyecanla yerinden fırlayıp, ikisinin de beklemediği bir hareketle onun kollarına atıldı.

Justin, onun dudaklarına kapanırken Serena'yı ilk kez böylesine içten ve koşulsuz bir coşkuyla gördüğünü düşündü. Ve bu coşku kendisi içindi. Uzun uçuşun yorgunluğu ve haftanın gerginliği bir anda üzerinden uçup gitmiş gibi hissetti.

"Bu kadında ne var ki kollarımda tutması bu kadar iyi geliyor?"

Serena gülümseyerek başını geriye çekti ve Justin'in yüzünü inceleyince endişelendi. "Yorgun görünüyorsun." Parmaklarını kenarlarında çizgiler olmuş ağzında dolaştırdı. "Seni hiç bu kadar yorgun görmemiştim. Çok mu kötüydü?"

"Çok daha hoş haftalar yaşamıştım," diyen Justin tekrar Serena'yı kendine çekti. Onun varlığını, kokusunu hissetmek, içine doldurmak istiyordu. Eline ulaşan ufak tehdit notunu daha sonra söyleyebilirdi. Yeni bir tehditti—ayrıntısız, nedensiz—ve tehlikenin geçmediğine dair bir vaatti. Sözlerine devam ederek "Dediğini yaptım," derken Serena'nın sırtı açık elbisesinden içeri elini soka-

rak çıplak tenini okşadı.

"Hımm. Neyi?"

"Sensiz perişan oldum."

Justin'in beklediğinin tersine Serena gülmedi ama ona daha sıkı sarıldı. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak dudaklarını onun boğazına gömdü. "Aramadın. Aramanı bekledim," diye fısıldadı. Kendi sözleriyle kendisi şaşıran Serena, Justin'in kollarından sıyrıldı. Yutkunarak başını salladı. "Hayır, aslında öyle söylemek istemedim. Çok meşgul olduğunu biliyorum." Ellerini kaldırdı sonra çaresizce iki yanına bıraktı. "Ve—ben de çok meşguldüm. Yapılacak binlerce şey vardı..." Masasına dönerek önündeki kâğıtları karıştırdı. "İkimiz de erişkin ve özgür insanlarız. Birbirimize zincir vurmak, ihtiyacımız olan en son şey."

Justin "Heyecanlanınca abuk sabuk konuşuyorsun," diye yorum yaptı.

Serena hızla döndü ve ona ateşli ve öfkeli bir bakış fırlattı.

"Benimle alay etme."

"Garip ama bu öldürücü bakışı özlemişim," diyen Justin, Serena'ya yaklaştı. Onun yüzünü ellerinin arasına aldı, usulca ve nazikçe tutarak gözlerinin içine baktı. Serena öfkesinin dağıldığını fark etti. Kendini daha zayıf ve duygusal hissetti. "Serena," diye mırıldanan Justin, onun dudaklarına kapandı.

Usulca başlayan öpüşleri anında açlığa dönüştü. Serena, Justin'in de en az onun kadar ihtiyaç hissettiğini fark ederek dudaklarını araladı ve öpüşünü derinleştirdi. Bir haftanın özlemiyle tutuşan ve kenetlenen dudaklar, arzuyla birbirini tekrar keşfeden aceleci eller... Sonunda titrek ve derin bir nefes alarak Justin, Serena'yı kendinden uzaklaştırdı. O ana kadar hiçbir kadının ona bu kadar acı çektirmemiş olduğunu düşündü.

"Aman Tanrım! Seni istiyorum, Serena. Seni öylesine istiyorum ki bundan başka hiçbir şey düşünemiyorum."

Serena yanağını onun yanağına bastırdı ama o anda kumarhanedeki hareketler dikkatini çekti. "Çok aptalca ama sanki gözetleniyormuşum gibi hissettim." Ufak bir kahkaha atarak geri çekildi ama Justin'in gözlerindeki ifadeyi fark edince kalbi tekrar gümbürdemeye başladı. "Neden paneli kapatıp sevişmiyoruz?" dediği anda kapı tıklatıldı. Serena yüksek sesle inledi.

Justin derin bir nefes alarak Serena'yı kendinden uzaklaştırdı ve omuzlarından tuttu. "Unutmuşum. Sana bir hediye getirmiştim."

"Onlara gitmelerini söyle," diyen Serena ellerini ona uzattı. "Onu daha sonra verirsin. Çok daha sonra."

Kapı tekrar tıklatıldı ve bir ses duyuldu.

"Hadi ama Justin. On dakikan doldu."

"Caine?" Justin, Serena'nın hayretini ve sevincini gülümseyerek seyretti. "Caine."

Justin, Serena'yı burnunun ucundan öptü ve ellerini ondan çekti. "Neden onları içeri almıyorsun?"

Serena kapıya koştu ve onu ardına kadar açtı.

"Caine! Alan!" Kahkahalara boğularak Serena ikisini birden kucakladı. "Burada ne arıyorsunuz?" İkisini de öptü. "Eyalet ve hükümet çökmez mi?"

"Halkın hizmetkârlarının da birkaç gün dinlenmeye hakları vardır," diye lâfı yapıştıran Caine, Serena'yı hafifçe kendinden uzaklaştırarak uzun uzun süzdü.

Serena, Caine'in çok az değişmiş olduğunu düşündü. İki ağabeyi de babaları gibi uzundu ama Caine çok daha sırım gibi ve zayıftı. Kardeşçe bir endişeyle Serena '*Neredeyse sıska denebilir,*' diye düşündü. Yine de büyüleyici bir yüzü vardı, ince ve etkili yüz hatları, güçlü gülümseyişi ve Serena'nınkinden biraz daha koyu renkli gözleri vardı. Yer yer kızıla çalan dalgalı, sarı saçları vardı. Ağabeyini süzerken Serena, onun çok iyi bir avukat olmasının yanında neden kadınlar arasında bu kadar revaçta olduğunu da anlayabiliyordu.

"Hımm. Pek de kötü görünmüyor, değil mi Alan?"

Serena kaşlarını çatarak büyük ağabeyine döndü.

"Hayır," diyen Alan sıcak ama ciddi bir ifadeyle gülümsedi. Koyu ve düşünceli bakışları vardı. Serena, onu bir Amerika Birleşik Devletleri Senatöründen çok roman kahramanı Heathcliff'e benzetirdi. "Bir deri bir kemik gibi görünse de," diyerek sözlerine devam eden Alan, Serena'nın çenesini tutarak başını bir sağa bir sola döndürdü. "Yine de çok güzel." Babalarının tekne kazıntısı dediği küçük kız kardeşini her zamanki mükemmeliyetçi tavrıyla inceliyordu.

Serena tatlılıkla cevabı yapıştırdı. "Belki de Arlene Judson ile evlenmeliydin." Sonra neşeyle kollarını ağabeylerinin birer koluna soktu. "Ah! Sizi gördüğüme çok sevindim!"

Justin, Serena'nın masasının köşesine oturmuş onları seyrediyordu. Upuzun iki ağabeyinin ortasında Serena küçücük görünüyordu ama ilk kez Caine ile olan benzerliğini—ağız şekli, burun ve gözler—fark ediyordu. Alan ise Anna'nın iri ve daha kabaca bir versiyonuydu. Yine de üçü de Daniel'in damgasını taşıyorlardı. O anda o kadar açık bir şekilde belli oluyordu ki Justin, gemide Serena'yı ilk gördüğü anda neden hiç fark edemediğine şaşırdı.

Belki de onları aile olarak gördüğü için Serena'mn da kız kardeşleri olduğunu anlayabiliyordu. Birden kendi kız kardeşi Diana'yı hatırlayarak içinde garip bir sızı ve pişmanlık duydu. Onun için elinden gelen her şeyi yaptığını düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Yine de Serena'nın ömrü boyunca oluşturmuş olduğu en temel sevgisi olan kardeşlik sevgisini hiç hissedememiş olduğunu düşündü. Acaba ailesinin sevgisiyle dolu kalbinde Justin'e de bir yer açacak mıydı?

Serena iki ağabeyini odanın içine doğru çekiştirerek ısrarla sordu. "Ne kadar kalacaksınız?"

Caine, Serena'nın ofisini dikkatle süzerken Alan cevap verdi. "Sadece hafta sonuna kadar." Sonra Justin'e dönerek konuştu. "Sonunda kendine bir ortak almışsın," dedi. "Babamı kaç kez geri çevirdikten sonra gerçekten hepimiz şaşırdık."

Serena basitçe "Ben daha ikna ediciydim," dedi.

Caine, Justin'e öyle bir bakış fırlattı ki sanki soru sormuyorum çünkü cevaplarını biliyorum der gibiydi. Bakışlarında ince bir zekâ ve uyarı da vardı.

"Hâlâ neden buraya geldiğinizi söylemediniz," diyen Serena Justin'in yanına doğru giderken Caine bir koltuğa çöktü, Alan da aynadan kumarhaneyi seyretmeye başladı.

Alan "Vegas'daki bomba tehdidini duyduk," dedi. "Ben, Justin'i aradım o da bizi buraya davet etti. Ve—" Caine'e doğru dönerek o ender sırıtışlarından biriyle baktı. "—Caine ve ben düşündük ki, belki bizim gelmemiz babamın gelişini bir süre geciktirebilir."

Caine lâfa girdi. "Onunla son konuştuğumda plajda birkaç hafta geçirmek istediğinden dem vuruyordu."

Serena inlemeyle kahkaha karışımı bir ses çıkardı. "Sanırım son çevirdiği entrikayı duymuşsunuzdur."

Justin'in elinin Serena'nın boynunda durduğunu gören Alan "Pekâlâ da işe yaramış görünüyor," dedi.

Serena "Birkaç purosunu kırmaktan daha fazlasına meyilliydim," diye mırıldandı. Tam o sırada masasındaki düğmenin sesini duyarak döndü. "Altı numaralı masa. Hayır," dedi ve ayağa kalkmak üzere olan Justin'in omzuna dokundu. "Ben ilgilenirim. Siz üçünüz, neden yukarı çıkıp biraz gevşemiyorsunuz? Aşağıda her şeyin yoluna girdiğini görür görmez yanınıza çıkacağım."

"Ortaklardan biri olduğun için burada kumar oynamam etik olmaz mı?" Caine etrafta dolaşırken sordu.

Serena kapıdan çıkarken cevap verdi. "Her zamanki kadar kötü oynadığın sürece olmaz."

Caine bir küfür savurdu ve bacaklarını esnetti. "Onun pokerde beni yenmesine izin verdiğim için böyle söylüyor."

Alan tatlılıkla cevap verdi. "Bırak yensin! Seni ezmeye alışıktır." Çift taraflı aynanın yanından ayrılıp Justin'e döndü. "Telefonda fazla bir şey anlatmadın, Justin. Vegas'da neler olduğunu anlatır mısın?"

Justin omuz silkerek bir puro çıkardı ve yaktı.

"Tahrip gücü yüksek, ev yapımı bir bombaymış. Keno masalarından birinin altına konmuş. F.B.I. eski çalışanlarımızı, çok para kaybeden devamlı müşterilerimizi ve benzer işlere karışmış bilinen şantajcıları araştırıyorlar. Bazı tehdit telefonları almıştık ama onları ayıklayamıyorlar. Ben de sesi çıkartamadım. Bulabildikleri fazla bir ipucu yok." Purosunun dumanını savururken, Alan'ın omzunun üzerinden aynaya kısık gözlerle bakarak bir müşteriyle konuşmakta olan Serena'yı izledi.

"Bomba koyma sebepleri bu olsa bile kumarhanelerimden birinde büyük para kaybetmiş her müşterimizi araştırmaları imkânsız."

"Sen öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" diye soran Caine, Justin'in bakışlarını izleyerek kız kardeşine baktı.

"Sadece bir önsezi," diyen Justin ayağa kalktı. Huzursuzdu. "Birkaç gün önce bir tehdit daha aldım. Kesin bir şey değil ama başka bir şey deneyeceğini bilmek bile benim için yeterli."

Caine "Nerede, ne zaman ve nasıl olacağı meçhul," diye söylendi.

"Evet," diyen Justin ciddi bir şekilde sırıttı. "Tabi ki bütün otellerimi kapatıp dışarıda bekleyebilirim." Purosundan çabuk ve hırslı bir nefes çekti. "Bunu yaparsam bana lânet olsun!" Büyük bir çabayla yükselen öfkesini bastırmaya çalıştı. Sinsice izlendiğini biliyordu. Sanki arkasında gölgesini görüyormuşçasına emindi.

"Bu iş çözülene kadar Serena'nın eve dönmesini istiyorum. İkiniz birlikte onu ikna edebilirsiniz diye düşünüyorum."

Caine cevap olarak ufak bir kahkaha attı. Alan ise sessizce Justin'e baktı. "Gider ama sen de onunla gidersen."

"Lânet olsun! Alan, birisi hayatımla oynarken ben uygun bir delik bulup orada gizlenemem."

"Peki, Serena gizlenir mi?"

"Beş otelimden birinin yarı ortaklığına sahip." Justin çok gergindi. "Eğer bu otele bir şey olursa, sigorta bütün kaybını karşılayacaktır." Gözleri tekrar kumarhaneyi gören cama çevrildi. "Tehlikede olan bir yatırımdan daha çok şeyim var."

Alan "Rena'nın bir tek bu yatırıma sahip olduğunu düşünüyorsan aptalsın," diye mırıldandı.

Bir haftadır biriktirdiği bütün gerginliği ve öfkesiyle Justin hızla ona doğru döndü. "Size söyledim. Kötü bir şeyler hissediyorum. Birisi benim peşimde ve Serena çok yakınımda. Onun uzakta ve emniyette olduğunu, ona kötü bir şeyin ulaşamayacağını bilmek istiyorum. Bunu anlayacağınızı düşünmüştüm. Tanrı aşkına! O, sizin kız kardeşiniz!"

Caine yumuşak bir ifadeyle sordu. "Ya senin için ne ifade ediyor?"

Justin öfkeyle ona döndü. Binlerce küfür tam dilinin ucuna kadar gelmişti. O koyu ve dimdik bakan gözlerle karşılaştı. Serena'nın gözlerine çok benziyordu. "Her şey," diye soluyarak tekrar cama doğru döndü. "Kahretsin! O, benim için her şey."

"Pekâlâ, durum halloldu," diyen Serena hızla ofise daldı. "Ben tam..." Ortamın gerginliğini hissederek sözünü yarım bıraktı. Yavaşça gözlerini üç erkeğin üzerinde dolaştırdı sonra Justin'in yanına gitti. "Ne var?"

"Hiçbir şey," diyen Justin, kendini sakin davranmaya zorladı. Purosunu söndürerek Serena'nın elini tuttu. "Yemek yedin mi?"

"Hayır, ama—"

Justin belirgin bir ifadeyle Serena'nın omzunun üzerinden Alan Ve Caine'e baktı.

"Yemek salonunu tercih etmiyorsan yukarıya bir şeyler getirtiriz."

Caine ayağa kalktı. "Ben aslında şansımı dışarıda denemeyi düşünüyorum. Alan, beni bir aylık maaşımı bırakmaktan uzak tutabilir. Bir ipucu vermez misin, Serena?"

Serena gülümsedi. "Sadece çeyreklik makinelere yapış."

"Siz inanmayanlar!" diyen Caine, Serena'nın yanağına dokundu. "Sizinle yarın görüşeceğiz."

Alan söze atıldı. "Yarının geç saatlerinde. Ben, onu saat üçten önce masadan toplayamam," diyerek kapıdan çıktı.

Odasının kapısı tamamen kapanıncaya kadar bekleyen Serena, Justin'e döndü. "Justin, neler oluyor?"

Justin, onu kolundan tutarak "Yorgunum," dedi. "Haydi, yukarı çıkalım."

"Justin, ben aptal biri değilim."

Justin hiç sesini çıkarmadan Serena'yı çekerek kendi ofisine, oradan da asansöre götürdü.

"Ben odaya girdiğimde sanki bir şeyler patlamak üzere gibiydi. Alan ve Caine'e mi öfkelendin?"

"Hayır. Seni ilgilendiren bir şey yok."

O soğuk ve dümdüz cevap Serena'nın sertleşmesine ve savunmaya geçmesine neden oldu.

"Justin, senin şahsi meselelerine burnumu sokmaya hiç niyetim yok ama konuya ağabeylerim de dâhilse bir açıklama istemeye hakkım var."

Justin, onun incindiğini ve öfkelendiğini fark etti. O duygularını gidermek, onu kollarına alarak sorularını susturmak, hem onu hem de kendi öfkesini ve gerginliğini yatıştırmak istiyordu. Ama asansörün kapıları açılırken kendini daha sakin düşünmeye zorladı. O incinmeyi ve öfkeyi kendi çıkarları için kullanabilirdi.

Umursamaz bir tavırla "Seni ilgilendiren bir şey yok," diye tekrarladı. "Oda servisine bir şeyler ısmarlar mısın? Duş almam lâzım." Serena'nın konuşmasına fırsat vermeden hızla banyoya doğru yürüdü.

Serena, onun ses tonuyla taş kesilmişti. Hiç tepki veremeden sadece onun arkasından baktı. O müthiş ve fırtınalı karşılaşmalarından sonra ne değişmişti? Neden ona bir yabancı gibi da ya da daha kötüsü, neden hevesi geçen bir erkeğin metresini kapı dışarı etmek istemesi gibi davranıyordu? Serena odanın tam ortasında dikilip öfkesini yükseltmeye çalıştı ama sadece ıstırap duyuyordu. Göze aldığı riski biliyordu. Oyunu kaybetmiş gibi görünüyordu.

Hayır! Serena yumruklarını sıktı, başını iki yana salladı. Hayır! O kadar kolayca başından atamazdı. Sonra duşunu almasına ve yemeğini yemesine izin vermeye karar verdi. Sonra ona... Ona tam olarak ne beklediğini açıklayacaktı. Sakin olacaktı. Serena telefona doğru ilerlerken '*Sakin ol!*' diye kendini uyardı. Hızla oda servisinin numarasını tuşladı.

"Ben Bayan MacGregor. Bir biftek ve salata istiyorum."

"Tabi ki, Bayan MacGregor. Bifteğinizi nasıl istersiniz?"

"Yanmış," diye Serena mırıldandı.

"Pardon?"

Büyük bir çaba sarf ederek Serena kendine hâkim oldu. "Bay Blade için istiyorum," diye açıkladı. "Eminim ki onun nasıl sevdiğini bilirsiniz."

"Elbette Bayan MacGregor. Bay Blade'in yemeğini hemen göndereceğim."

"Teşekkürler," diyen Serena ahizeyi geri bırakırken sırıtarak '*Justin'in adını duyan herkes havaya sıçrıyor,*' diye düşündü. Bara giderek kendine kocaman, sert bir içki hazırladı.

Justin yatak odasından çıktığında Serena kanepede oturuyordu. Oda servisinden gelen garson ise Justin'in yemeğini masaya hazırlıyordu. Justin sadece bir ropdöşambr giymişti. Ellerini ceplerine sokunca boğaz kısmı aralanıyordu.

Justin başıyla tek kişilik servisi işaret etti. "Sen yemiyor musun?"

"Hayır," diyen Serena bardağından bir yudum aldı. "Haydi, sen başla." Çantasını açarak garsona bir banknot uzattı ve "Teşekkür ederim," dedi.

"Teşekkür ederim, Bayan MacGregor. Afiyet olsun Bay Blade."

Garson gidince Justin masaya oturdu. "Senin yemediğini sanmıştım."

Serena basitçe "Aç değilim," dedi.

Justin omuz silkerek salatasından başladı. Ağzının hiç tadı

yoktu. "Göründüğü kadarıyla ben yokken büyük bir problem yaşanmamış."

"Baş edemediğim bir şey olmadı. Şahsi birkaç önerim olacak ama genelde otel ve kumarhane gayet iyi yönetiliyor."

Justin bifteğini keserken konuştu. "İyi bir yatırım yaptın."

"O şekilde bakabilirsin." Serena kolunu kanepenin arkalığına koydu. Boncuklarla işli ceketi loş ışıkta parıldıyordu.

Justin, ona bakınca sadece o ceketi çıkartıp atmak, içine giymiş olduğu incecik siyah elbiseyi sıyırmak, onda ve onun yumuşacık beyaz teninde, altın saçlarının arasında tekrar kendini kaybetmek istiyordu. Bir parça bifteği hırsla ağzına attı.

"Otelle ilgili işin en zor kısmını geçen yıl atlattık. İkimizin birden yirmi dört saatimizi buraya harcamamız gereksiz." Justin daha fazla çiğneyemeyeceğini fark ederek kendine kahve doldurdu. "Eve geri dönmeyi düşünebilirsin."

Tam Serena bardağını dudaklarına götürüyordu ki öylece kaldı. "Eve mi?" diye tekrarlayarak şaşkınlıkla baktı.

"Şu anda burada sana ihtiyaç yok," diyerek Justin devam etti. "Bana öyle geliyor ki şimdi eve ya da istediğin başka bir yere gidip, ben uzakta olacağım zaman geri gelmen daha pratik olacak."

"Anlıyorum," diyen Serena boş boş bakarak bardağını sehpaya bıraktı ve ayağa kalktı. "Sessiz ortak sınıfına girmeye hiç niyetim yok, Justin." Sesi güçlü ve pürüzsüzdü ama Justin odanın uzak köşesinde olduğu hâlde gözlerinin dolduğunu görebiliyordu. "Ne de fazla bagaj kategorisine girmeye niyetim var. En baştaki anlaşmamıza geri dönmek ve bir gecelik hatayı unutmak gayet basit bir konu." Serena ellerinin titremesini göstermemek için bardağına uzandı ve içkisini bir dikişte bitirdi. "Eşyalarımı toplayıp kendi süitime geçeceğim."

"Lânet olsun, Serena! Senin eve dönmeni istiyorum." Justin, Serena'nın gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görünce midesini bir şey buruyormuş gibi hissetti. "Seni burada istemiyorum."

Serena çabucak içini çekti, o şekilde gözlerindeki buğu da aralanmıştı. Justin, onun kuru gözleri ve yaralanmış hâliyle daha da kötü göründüğünü düşündü.

Serena "Kabalaşmana gerek yok, Justin," diye mırıldandı. "Gayet açık konuştun. Senin süitinden çıkacağım ama bu otelin yarısı bana ait ve ben kalıyorum."

Justin "Henüz anlaşmayı imzalamadım," diyerek onu uyardı.

Serena, ona uzun uzun ve sessizce baktı. "Benden kurtulmak için bu kadar çaresizsin," diye mırıldandı. "Benim hatam." Elindeki boş kadehe baktı. "Daha zeki olsaydım işi sonuçlandırmadan seninle yatmazdım."

Aniden kudurmuş gibi öne atılan Justin, Serena'nın elindeki kadehi kaparak duvara fırlattı. "Hayır!" Serena'yı kendine çekti, başını onun saçlarına gömdü ve bir küfür savurdu. "Bu şekilde yapamam. Böyle düşünmene izin veremem."

Acıdan kaskatı kesilmiş olan Serena direnemedi. "Lütfen bırak da gideyim."

"Serena, beni dinle. Beni dinle!" Justin sözlerini tekrarlarken onu omuzlarından kavradı.

"Vegas'dan ayrılmadan önce bana bir mektup geldi. Benim şahsıma yazılmıştı. O bombayı koyan kişi henüz işini bitirmediğini yazıyordu. Beni tekrar vurmaya hazırlanıyor—bir gün, bir yerde. İşin içinde paradan fazlası var, hissedebiliyorum. Bu şahsi bir şey, anlıyor musun? Benim yanımda güvende değilsin."

Serena sanki Justin'in her kelimesi kendi acısını kesiyormuş gibi bakıyordu.

"Bana o sözleri söylemenin nedeni eğer kalırsam tehlikede olacağım için miydi?"

"Senin bu olaydan uzakta olmanı istiyorum."

Serena kollarını kaldırdı ve Justin'in ellerini üzerinden itti. Öfkeyle "Sen de babam gibisin," dedi. "Ufak entrikalar ve dalaverelerle hayatımı düzenlemeye çalışıyorsun. Bana ne yaptığının farkında mısın?" Serena gözlerine yaş hücum ettiğini fark edince

akmasınlar diye çabaladı. "Beni nasıl incittiğini biliyor musun? Hiç doğrusunu söylemeyi düşünmedin mi?"

"Sana söyledim," diyerek Justin anında itiraz etti. Suçluluk duygusuyla ve arzularıyla savaşıyordu. "Şimdi gidecek misin?"

"Hayır."

"Serena, Allah aşkına—"

Serena, onu susturdu. Ellerini beline koyarak bağırdı. "Eşyalarımı toplayıp kaçmamı benden bekler miydin? Birisi belki bir zaman gelir de otele bomba koyar diye saklanacak mıyım? Neden bana doğrudan oyuncağını al da yukarı çık demiyorsun? Ben çocuk muyum? Lânet olsun, Justin! Ben de en az senin kadar riskteyim."

"Otelin tamamı sigortalı. Bir şey olursa yatırımını kaybetmeyeceksin."

Serena içini çekerek gözlerini kapadı. "Seni aptal!"

"Serena, mantıklı olmalısın."

Serena gözlerini açtığında yine öfkeliydi. "Sanırım sen mantıklı oluyorsun."

"Mantıklı olup olmadığım umurumda bile değil! Sana hiçbir şeyin dokunamayacağını bildiğim bir yerde olmanı istiyorum."

"Sen hiçbir şeyi bilemezsin!"

"Seni sevdiğimi biliyorum!" Justin, Serena'yı tekrar kavradı ve sarsmaya başladı. Artık avaz avaz bağırıyordu. "Senin hayatımdaki her şeyden daha önemli olduğunu biliyorum ve işi asla şansa bırakamam."

Serena da bağırmaya başladı. "O hâlde nasıl olur da benim gitmemi istersin? Birbirini seven insanlar birbirine aittir."

İkisi de birbirine ne söylemiş olduklarını fark ederek uzun uzun birbirlerini süzdüler. Justin'in parmakları gevşedi ve kolları iki yanına düştü.

"Bunu benim için yap, Serena."

"Her şeyi yaparım ama bunu olmaz."

Justin yavaşça cama doğru yürüdü ve denizin üzerinde batan güneşe baktı. Güneş alevler saçarak, altın ışıklar yansıtarak batıyordu. Tıpkı arkasında duran kadın gibi...

Justin "Ben şimdiye kadar kimseye âşık olmadım," diye mırıldandı. "Annemi, babamı ve kız kardeşimi sevdim ama hayatımda uzun süre kalmadılar. Onlarsız olmayı başardım. Ama sensiz yapabileceğimi sanmıyorum. Sana bir şey olabileceği düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor."

"Justin," diyen Serena, ona doğru yürüdü ve arkasından beline sarıldı, yanağını onun sırtına dayadı. "Biliyorsun ki hiçbir şeyin garantisi yok. Sadece ihtimaller var."

"Hayatım boyunca ihtimallerle oynadım. Seninle olmaz."

"Yine de seçimlerimi ben yaparım," diyerek Serena, onu uyardı. "Bunu değiştiremezsin, Justin. Sana izin vermem. Şimdi tekrar anlat." Justin'in konuşmasına izin vermeden devam etti. "Ama bu kez bana bağırma. Ben de başkaları kadar romantik olabilirim."

Justin yavaşça Serena'ya doğru döndü, parmaklarını onun dudaklarının kenarında gezdirdi. "Şu ana kadar, her zaman seni seviyorum demenin çok alelade bir şey olduğunu düşünürdüm." Justin parmaklarının yerine dudaklarıyla hareketine devam etti. "Seni seviyorum, Serena," diye fısıldadı.

Justin ceketini omuzlarından sıyırırken Serena içini çekti. Onu kucağına alınca "Justin," diye mırıldandı.

"Hımm?"

"Babama söylemeyelim. Böbürlenmesinden nefret ediyorum."

Justin kahkahalar atarak Serena'yı yatağına uzattı.

Onu nazikçe sevmeyi düşünüyordu. Gözlerindeki incinmiş ifadeyi hatırlayınca öylesi daha doğru görünüyordu. Serena, onun için değerliydi. Yaşamı için hava kadar gerekliydi. Düşüncelerinin odağıydı. Yumuşak ve sıcacık Serena, Justin'i kendine çekti. Onunla nazikçe sevişmek istiyordu ama Serena, onu çılgına çeviriyordu.

Serena hemen onun ropdöşambrını aralamış, ellerini onun çıp-

lak tenine kaydırmıştı. Dudakları onun yüzünde, boynunda, kulaklarında dolaşıyor, onu öpüyor, ısırıyor, tahrik ediyordu. Justin onun elbisesini hızla sıyırırken Serena alçak ve boğuk bir kahkaha attı. Justin çıldırma noktasına gelmişti. Ellerine hâkim olamadığı için belki de onu incitmişti. Vahşice dokunuyor ve okşuyordu. Ama Serena sadece onun altında kıvrandı, inledi, coştu. Justin'in kanı tutuştu, kulakları uğuldamaya başladı. Hiç düşünmeden atalarının dilinde mırıldanıyor, tehdit ediyor, sözler veriyor, aşkı ve savaşı birbirinden ayıramadan konuşuyordu.

Serena o anlayamadığı haşin kelimeleri işitiyor, ilkel ama erotik fısıldamaları teninin üzerinde hissediyordu. Artık karşısında o bilge kumarbaz yoktu. Korkusuz ve yabani biri vardı. Elleri tenini örselerken Serena vahşi bir duyguyla '*O benim,*' diye düşündü. Onun erkeksi kokusunu içine çekti. Yüzünü onun omzuna gömerek iyice kokladı. Ama Justin'in açlığı öyle büyüktü ki onu rahat bırakmayacaktı. Ateşli ağzıyla Serena'nın dudaklarına kapandı ve büyük bir açlıkla, örseleyerek öpmeye başladı. Saldırıyor gibiydi.

Justin âdeta '*Beni arzula, bana ihtiyaç duy,*' der gibiydi. Serena öyle taşkın bir şehvetle karşılık verdi ki ikisi birden yüksek sesle inlemeye başladılar. Serena, Justin'in ona bilmesi ve olması gereken her şeyi ilk sevиştikleri gece gösterdiğini sanmıştı. Nasıl hem daha çok şey olabilir hem de daha keşfedilmemişlerin vaadini verebilirdi? Sanki bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjisi ve ihtirası vardı. En baştan beri öyleydi ve Serena'ya da ona uyması için meydan okuyordu.

Ona dokunduğu anda Serena'nın içinde yüzlerce küçük ve vahşi patlama oluyordu. Vücudu onların etkisiyle sarsılırken genç kızlığında hayal ettiği sevişme biçimi ile—kibar sözler, yumuşak dokunuşlar—hiçbir ilgisi olmayan dipsiz bir kuyuya çekiliyormuş gibi hissetti. Tıpkı iç dünyası gibi çılgın ve fırtınalı bir denize dalmış gibiydi.

Dudakları birbirine kenetlenirken vahşi ve doyumsuz bir ihtirasla yekvücut oldular.

Serena gözlerini açmadan yatakta keyifle gerindi.

"Aman Tanrım! Harika hissediyorum," derken sesi bir kedinin tüyleri gibi yumuşacıktı.

"Ben hep öyle olduğunu düşünüyorum," diyen Justin elini boydan boya onun vücudunda dolaştırdı.

Serena gülerek doğruldu ve kollarını yukarı doğru esnetti. Çıplak sırtına uzanan saçları yarı aydınlıkta parıldıyordu. "Hayır, gerçekten... Bir de aç olmasaydım."

"Aç olmadığını söylemiştin," diyen Justin onu belinden kavrayarak yatağa doğru çekti.

Serena, Justin'in üzerine doğru yuvarlandı. "Değildim ama şimdi açım," diyerek onun yüzünü öpücüklere boğdu. Sonra alt dudağını ısırarak "İçim bayılıyor," dedi.

"Bifteğimin kalanını yiyebilirsin."

"Soğumuştur," diyen Serena kıkırdayarak dudaklarını onun boğazına gömdü. "Başka bir şey düşünemez misin?"

"Canlılığına hayranım," diyen Justin, onu dudaklarından öptü sonra saçlarından kavrayarak kendi omzuna bastırdı. "Oda servisini aramamı ister misin?" diye mırıldandı.

Serena uzun ve keyifli bir iç çekti. "Biraz sonra. Seni seviyorum, Justin."

Justin gözlerini kapadı, ona sıkıca sarıldı.

"Vakit ayırıp da bunu ne zaman söyleyeceğini merak ediyordum."

"Hiç söylememiş miydim?" diye soran Serena, onun göğsüne kapandı. "Bu nasıl? Seni seviyorum." Kelimeleri heceleyerek ve onun göğsünü öperek söylüyordu. "Sana hayranım. Beni büyülüyorsun. Seni çok arzuluyorum."

"Başlangıç olarak fena değil," diyen Justin, Serena'nın elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını usulca öptü. "Serena—"

"Hayır," diyen Serena elini onun ağzına kapadı. "Bir daha sakın söyleme. Hiçbir yere gitmiyorum ve seninle kavga etmek is-

temiyorum, Justin. Şimdi değil, bu gece değil."

Serena yanağını Justin'in yanağına bastırdı. "Sanki ömrüm boyunca böyle hissetmeyi beklemiş gibiyim. Bu ana kadar olmuş her şey sanki bir başlangıç gibi görünüyor. Saçma gelebilir ama seni ilk gördüğüm anda sanki her şeyin değişeceğini anlamıştım." Serena gülerek geri çekildi. "Ve ben çok zeki olduğumu düşünerek ilk görüşte aşka asla inanmazdım."

"Sen zekisin. Olayları bilhassa yavaşlattın."

"Tam tersine," diyen Serena güldü. "Çok güzel bir şekilde ilerledi. Buraya seni ortaklığa razı edip eşit şartlarda çalışmak için geldim. Bir yandan da seni, bensiz yaşayamayacağına ikna edecektim."

"Öyle mi?"

Serena sırıttı. "İşe yaradı."

"Çok kendini beğenmişsin, Serena," diyen Justin, onun saçlarını okşadı sonra yataktan kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Övünmelerinden biraz nefes almaya çalışıyorum." Justin gülerek bir çekmeceyi açtı ve içinden küçük bir kutu çıkardı. "Bunu senin için St. Thomas'tan almıştım."

"Hediye mi?" Serena dizlerinin üzerinde doğruldu ve ellerini öne uzattı. "Hediyeye bayılırım."

"Seni açgözlü küçük cadı," diyerek Justin kutuyu onun avucuna bıraktı.

Serena'nın kıkırdaması kutuyu açınca derin bir sessizliğe dönüştü. Ortası mor kuvars taşı, etrafı pırlantalı bir çift küpe loş ışıkta alev gibi parıldadı. Serena, onları ilk gördüğü anı ve güneşli vitrinde nasıl gözünü aldıklarını hatırladı. Sanki gerçekten elini yakacaklarmış gibi çekinerek taşlara dokundu.

"Justin, bunlar muhteşem," diye fısıldadı. Sonra onun gözlerine baktı. "Ama neden?"

"Çünkü sana çok uygundu ve sen ilgilenmiyordun. Ve—" Justin, onun yanağını okşadı. "—Ben daha o zaman senin hayatımdan çıkıp gitmene izin vermeyeceğime karar vermiştim. Sen buraya gelmeseydin, ben seni getirecektim."

Serena "Kendi isteğimle olsun ya da olmasın mı?" diye gülümsedi.

"Seni uyarmıştım. Bu bizim ailemizde eski bir gelenek." Justin, Serena'nın saçlarını kulaklarının arkasına çekti. "Tak onları. Sende nasıl durduğunu görmek istiyorum."

Serena küpeleri kutusundan çıkarıp kulaklarına taktı. Yatakta dizlerinin üzerinde oturmaya devam ederek saçlarını bir eliyle topladı. "Görmek istiyorum," dedi ama Justin, ona öyle bir hayranlık ve ihtirasla bakarak ilerledi ki daha fazla konuşamadı.

Serena'nın teni duru ve pürüzsüzdü. Yavaşça aşağı düşen elinden akan saçları vahşi bir şekilde omuzlarına döküldü. Üzerinde bir çift parıldayan küpeden başka hiçbir giysi olmadığından tam bir erotik fantezi gibi görünüyordu. Justin'in gözlerinde gördüğü ihtirasla kendi gözleri de parıldıyordu. Dudakları aralanırken kollarını Justin'e uzattı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

SERENA yatakta keyifle gerindi ve kalkıp kalkmamayı düşündü. Justin aşağı inmemiş olsaydı bütün gün tembelce yatak keyfi yapmak çok daha cazip gelecekti. Çarşafları bumburuşuk olmuş yatağa bakarak gece paylaştıkları müthiş ihtirası hatırlayarak gülümsedi.

Justin'in hâlâ endişeli olduğunu biliyordu. Her ne kadar aşağı inmeden önce kulağına sevgi sözcükleri fısıldamış olsa da gerginliğini kontrol etmeye çalıştığı belliydi. Justin, Vegas'daki otele yerleştirilen bombanın kendi şahsına yapılmış bir tehdit olduğuna inandığı müddetçe Serena'nın onu yatıştırması mümkün değildi. Sadece ona yakın olacak, tehlikede olmadığına ve kendini koruyabileceğine onu ikna edecekti.

Serena kendi kendine gülümseyerek '*Ah şu erkekler!*' diye dü-

şünüp başını iki yana salladı. Ne kadar medeni olurlarsa olsunlar, kadınların kendilerini koruyabileceklerini kabul edemiyorlardı. Sevdiği adam New Jersey'de otururken Serena'nın Massachusetts'te boş boş oturması mümkün değildi. Yataktan kalkarken '*Üstelik hiç de mantıklı değil,*' diye düşündü. Dün gece Justin'e bağırarak söylediklerine yürekten inanıyordu. Birbirini seven insanlar birbirine aittiler ve birlikte olmalıydılar.

Polis bombayı koyanı bulmadan Justin rahatlayacak gibi görünmüyordu. Yakalanabilse bile bu belki haftalar, aylar alacaktı. Plânları boşa çıkınca tamamen vazgeçmiş de olabilirdi. Ya da tekrar vurmadan önce günlerce, haftalarca, aylarca bekleyebilirdi.

Dolaptan bir sabahlık çeken Serena düşüncelerini kafasından atmak ister gibi omuz silkti. Onu yakalasalar da yakalamasalar da Serena, Justin'in aksine failin tekrar deneyeceğini düşünmüyordu. Gönderilen not, şantajcının plânları boşa gittiği için öfkeyle yazılmış olabilirdi. Justin'e şahsen kan davası güden birini düşünmektense bu düşünce daha mantıklı görünüyordu.

Serena sabahlığının kuşağını bağlarken Justin'in tarafsız olamadığını düşündü. Otelleri, Justin'in bir parçası gibiydi ve olaya dışardan biri gibi bakamıyordu. Binaların değeri çok yüksekti. Şantajcı oynamış ve kaybetmişti. Emniyet teşkilatının araştırmakta olduğunu ve Justin'in de güvenlik önlemlerini artırdığını bilmesi gerekirdi.

Serena '*Korkaklar bomba koyar,*' diye düşündü. Korkaklar yakalanma riskini de göze alamazlardı. Zamanla Justin de bu mantığa gelecekti.

Kapının tıklatıldığını duyunca Serena hemen yatağın yanındaki saate baktı. Oturma odasına geçerken oda hizmetçisinin gelmesi için çok erken olduğunu düşündü.

Şimdi... Kim olabilirdi? Serena'nın eli kapı kolunda durakladı. Önceki gece Justin'in söyledikleri zihninden geçti. '*Birisi beni izliyor. Güvende değilsin.*'

Birden tedirgin olarak Serena gözetleme deliğinden baktı. Ge-

leni görünce anında yatışmıştı. Saçmalamıştı. Kapıyı açarak ağabeyine sırıttı.

"Bu saatte kalkabildiğine göre dün gece çok çabuk kaybetmiş olmalısın."

Caine bir an onu süzdü sonra salona girdi. "Çok da erken değil," diyerek etrafına bakındı. "Justin'i görmeye gelmiştim."

"Onu kaçırdın," diyen Serena kapıyı kapadı ve karışık saçlarını elleriyle düzeltti. "Yaklaşık on beş dakika önce ofisine indi. Alan nerede?"

Caine'in, Justin'e olan sevgisi Serena'nın kız kardeşi olması gerçeğiyle çatışıyordu. *'Benim bebek kardeşim, kahretsin!'* diye düşündü. Ve onun bebeği, Justin'in özel süitindeki salonun ortasında, ona geçen Noel'de hediye ettiği kısacık, ipek sabahlıkla dikiliyordu.

Caine etrafı kolaçan ederek odada dolaşırken cevap verdi. "Hâlâ kahvaltı ediyor."

"Sen hep sabahları en erken kalkan ve ortalıkta dolaşmaya başlayan olurdun. Ben de bu huyundan nefret ederdim. Kahve ister misin? Mutfağımızda bol bol bulundurduğumuz tek şey bu."

Caine hâlâ Justin'in biricik kız kardeşini misafir ettiği şokuyla boğuşarak dalgınca "Evet, tabi," dedi ve Serena'nın peşinden gitti. Mutfak geniş ve çarpıcıydı. Yerler ve duvarlar beyaz, dolaplar parlak siyahtı. Serena su ısıtıcıyı fişe takarken diğer eliyle ağabeyine kahvaltı barını gösterdi. "Otursana."

Caine "Etrafı iyi tanıyor gibisin," diye mırıldandı.

Serena kaşlarını çatarak ama eğlenerek Caine'e bir bakış fırlattı. "Burada yaşıyorum."

Canı sıkılan Caine bar taburelerinden birine oturdu. "Justin kesinlikle çok hızlı çalışıyor."

"Liberal bir eyalet savcısına göre çok şovenist bir yorum." Serena kahveyi ölçerek koydu. "Konuya tersinden bakarsak ben çok hızlı çalışmışım."

"Onunla sadece bir ay önce tanıştın."

"Caine." Serena saçlarını tepesine toplarken Caine'e döndü. "Luke Dennison'ı hatırlıyor musun?"

"Kim?"

"Ben daha on beşimdeyken o, bizim oraların azgınıydı. Onu sinemanın park alanında köşeye sıkıştırmıştın ve eğer bana dokunacak olursa bütün kemiklerini kıracağını söylemiştin."

Caine hatırlayarak sırıttı. "Hiçbir zaman yapamadı, değil mi?"

"Hayır," diyen Serena ağabeyinin yanına giderek onun iki kulağını kavradı. "Ben artık on beş yaşında değilim, Caine. Justin de Luke Dennison değil."

Caine de Serena'nın iki kulağını kavradı ve başını ona doğru eğdi. "Seni seviyorum," dedi ve ona sıkıca sarılıp öptü.

"O zaman benim adıma mutlu ol. Justin, benim için her şey."

Serena'yı bırakan Caine arkasına yaslandı. "O da senin için aynı şeyi söyledi."

Serena'nın gözleri parladı. "Ne zaman?"

"Dün, Alan ve benden seni eve dönmeye ikna etmemizi isterken söyledi." Bu kez Serena'nın gözlerindeki öfkeyi gören Caine, onun elini tuttu. "Sakın onun boğazına sarılma, Rena. İkimiz de reddettik."

Serena derin bir iç geçirdi. "Justin, failin şantajdan daha öte bir şeylerin peşinde olduğuna inanıyor. Ø yüzden de benim güvende olmadığım kafasında sabit fikir hâline gelmiş." Serena öfkeyle kollarını iki yana açtı. "Böyle giderse bütün işi konusunda ne mantıklı olabilir ne de pratik."

"Seni seviyor."

Serena'nın etrafındaki fırtına sanki aniden dinmişti. "Biliyorum. Onunda yanında kalmam için sebeplerin en önemlisi de bu. Söyle bana—" Serena barın üzerinden Caine'e doğru eğildi. "—Sen olsan ne yapardın?"

"Justin'in yerinde olsaydım seni göndermek için elimden gelen her şeyi yapardım. Senin yerinde olsaydım..." Caine, Serena avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamadan çabucak devam etti.

"Yerimden kımıldamazdım."

"Analitik ve kuralcı bir kafadan daha kötü hiçbir şey olamaz," diye mırıldanan Serena kaynayan kahveye yöneldi. "Neyse, biraz da senden bahsedelim. Neler yapıyorsun? Seni büyüleyen yeni bir kız var mı yoksa işin, özelini engelliyor mu?"

"Nihayet eğlenmek için biraz zaman bulmayı başardım," diyen Caine homurdandı. "Tekrar serbest avukatlığa dönmeye karar verdim."

Raftan iki kahve kupası almakta olan Serena hayretle döndü. "Öyle mi? Çok ani olmadı mı?" Sonra tekrar dönüp kahveleri doldurdu. Birini Caine'e uzattı.

Caine kupasını alırken "Pek değil," diye cevapladı. "Epeydir düşünüyordum. Alan, ailenin esas politikacısı. Onun yeterli sabrı var." Omuz silkerek kahvesini yudumladı. "Mahkeme salonlarını özledim. Bürokrasi, bana bunun için yeterli zamanı bırakmıyor."

Serena bir tabure çekerek onun karşısına oturdu. "Senin bir davayı savunmanı seyretmeyi çok severdim. Tarzında öldürücü bir şeyler vardı. Sanki gittikçe sabrı taşarak ateşin etrafında dolanan bir kurt gibiydin."

Caine kahkahayı bastı. "O MacGregorlar'a özgü abartılı hayal gücü yine ortaya çıktı."

O sırada Alan başını mutfağın kapısından uzattı. "Aile ismimize kim atıp tutuyor?"

Serena sıcacık bir gülüşle ona döndü. Ağabeyinin arkasındakini görünce bakışları değişti.

Justin "Alan yalnız bırakıldığından şikâyet ediyor. Başka kahve var mı?" dedi.

"Henüz yaptım," diyen Serena elini ona uzattı. Justin, onun elini tuttu ve parmaklarını teker teker öptü sonra kahve makinesine yöneldi.

"Alan?"

Alan, kız kardeşine bakıyordu. "Evet, isterim. Teşekkürler."

Serena "Caine dün gece ne kadar kaybettiğini bana söyleme-

di," dedi.

Alan bara yaslandı. "Ah, şansı pek de kötü değildi," derken küçük kardeşine kurnaz bir bakış fırlattı. Caine de ona suratını buruşturarak baktı.

Serena tek kaşını kaldırdı. "Krupiyelerimden biriyle şansını denemezsen iyi edersin," diyerek Caine'i uyardı.

Alan sırıtarak sataşmaya devam etti. "O, ufak tefek sarışın, kocaman kahverengi gözleri olan."

"Caine!" Serena ağabeyine hem hayretle hem de eğlenerek baktı. "O, henüz yirmi birinde."

"Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum," diyen Caine sakince kahvesini yudumladı. "Zaten o da dış politik hakkındaki görüşlerini anlatarak kızıl saçlı, yarı çıplak birini etkilemeye çalışıyordu."

Serena kahve kupalarıyla yanlarına gelen Justin'e döndü. "Bana öyle geliyor ki eğer bunları boş bırakırsak ne personel ne de müşteriler emniyette olacak."

Justin kupanın birini Alan'a uzattı ve buzdolabından kahve kreması çıkarttı. "Akşam yemeğindeki gösteride gözlerini onlardan ayırmamalısın," dedi.

Serena bir elini Justin'in eline kenetlerken ağabeylerine "Sizi uyarmalıydım," dedi. "Kimseye danışmadan organizasyonlar düzenlemek gibi bir huyu vardır. Ama bu kez ben de gösteriyi izlemek için sabırsızlanıyorum. Bu gece Lena Maxwell çıkacak." Serena neşeyle tırnaklarına baktı. "İkiniz de gelmek isterseniz belki Justin'i, sizi onunla tanıştırmaya ikna edebilirsiniz."

Alan ve Caine aynı anda sordular. "Yemek kaçta?"

Serena kahkahayı bastı. Sonra ayağa kalktı. "Zavallılar. Burunlarının dibinde seksi bir esmeri salla, peşinden nereye istersen gelsinler." Parmak uçlarında yükselerek Justin'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Yarım saat sonra aşağıda olurum."

Serena mutfaktan çıkarken Caine'in, Justin'e "Sen sadece Lena'nın akşamüzeri nerede prova yaptığını söyle yeter," dediğini duydu.

Duş yaparken Serena gülümsüyordu. Eğer Caine, Lena Maxwell'i kafasına takarsa, onunla tatlı bir sohbet ortamı yaratmak için Justin'in tanıştırmasına ihtiyacı yoktu. Caine MacGregor'ın müthiş çekiciliği yanında çok özel yetenekleri de vardı.

Onu, Justin'in süitinde bulunca Caine'in verdiği tepkiyi hatırlayan Serena tekrar gülümsedi. Caine'nin tepkisi pek de sevecen değildi. Sonra Justin'le birlikte mutfağa giren Alan'ın yüzünde yakaladığı uzun ve sessiz bakışı hatırladı. Ağabeyleriyle yalnız kaldığı anda Serena, Justin'le ilişkisi hakkında sorguya çekileceğini biliyordu. Belki de biraz tartışacaklardı ama sonuçta ona koşulsuz olarak destek vereceklerine emindi. Üçünün arasındaki ilişki hep öyle olmuştu.

Duşun tazyikli sıcak suları vücudunu yumuşatırken Serena, Justin için üzüldüğünü fark etti. O, hiçbir zaman aile bağlarının güvenini, gücünü ve dayatmasını yaşayamamıştı. Belki de zamanla Serena, ona gösterebilirdi. Belki bir gün çocukları olurdu.

Serena özellikle başını suyun altına tuttu. Kendini aşmaya başlamıştı hem de çok fazla. Justin, onu seviyordu ama bu evlilik ve çocuk istediği anlamına gelmezdi. Çok uzun zamandır yalnız yaşamıştı ve sevgileri daha çok yeniydi. Çocuklar demek yuva demekti ve Justin o güne kadar bir yuvası olmasını tercih etmemişti. Kalıcı olmayan bir yaşam tarzı seçmişti. Belki de içindeki göçebe ruhu onu Serena için daha çekici hâle getirmişti. Henüz kırk sekiz saattir aynı çatı altında yaşamışken geleceğe ait hülyalara dalmak aptalcaydı.

Sadece iki kez kız kardeşinden bahsetmiş olsalar da Serena, Justin'in üzüntüsünü sezebiliyordu. Justin, ailesine sırtını dönmemişti ama şartların zorlamasıyla mecbur kalmıştı. Eğer bir gün tekrar aile edinmek isterse Serena, onun yanında olacağına kendi kendine söz verdi.

Duştan çıkan Serena saçlarını kurutma makinesiyle hafifçe kuruttuktan sonra bir havluya sardı. Bir şarkı mırıldanarak vücudunu kokulu losyonlarla ovdu. O gün normal programına göre geç kalmıştı ama geceki gösteri için hazırlanmaya çıkmadan önce bütün işlerini tamamlayabileceğine emindi. '*Tabi ki banyoda aylak aylak dolaşmaya devam etmezsem,*' diye düşünerek ipek sabahlığını giydi. Saçlarındaki havluyu çıkartıp yatak odasına geçti.

O anda yatak odasının diğer kapısı ardına kadar açılınca Serena hayretle döndü ve "Justin!" diyerek hayretle çığlık attı. Derin bir nefes alıp, saçlarını elleriyle düzeltti. "Beni korkuttun! Gittiğini sanmıştım."

Justin elleri ceplerinde durarak Serena'yı tepeden tırnağa süzdü. "Hayır, gitmedim."

Serena '*Nasıl olup da bir bakışıyla ve hiç dokunmadan vücudumu eritebiliyor?*' diye düşündü. "Alan ve Caine neredeler?"

"Sanırım Lena için yarışmak üzere aşağıya indiler."

"Tanrım! Bunu özlemiş olmaktan nefret ediyorum," diye söylenerek Serena gardıroba yöneldi.

"Ne yapıyorsun?"

Serena ufak bir kahkaha attı. "Giyineceğim tabi ki. Başka ne yapıyor gibi görünüyorum ki?"

"Boşa zaman harcıyorsun gibi görünüyor çünkü üzerine ne giyersen giy, ben onları tekrar çıkaracağım."

Serena omzunun üzerinden cilveli bir bakış fırlattı. "Ofise sabahlığımla inersem Kate'e tuhaf gelebilir."

Justin tembel ve sakin bir ifadeyle gülümsedi. "Bu odadan dışarı çıkmayacaksın."

Serena tekrar güldü. Gardıroptaki elbiseleri karıştırırken "Justin, saçmalama," dedi. "Akşam yemeğinden önce yapmam gereken tonla iş var. Ve—" Sözünü bitiremeden kahkahalara gark oldu çünkü Justin, onu kaptığı gibi yatağa atmıştı.

Justin "Dağınık yataktaki duruşuna bayılıyorum," diyerek onu burnunun ucundan öptü.

"Ah, gerçekten mi?" diyen Serena hızla onun altından kaçarak yatakta dizlerinin üzerinde durdu. "Beni oradan oraya atabileceğin fikrine nereden kapıldığını bilmek istiyorum." Ellerini beline ko-

yunca sabahlığı bir omzundan aşağı kaydı. "Bu ilk olmuyor." Nassau'da onu nasıl denize fırlattığını hatırlamıştı. "Bunu alışkanlık hâline getirmeyi düşünüyorsan—"

"Hiç kimsenin MacGregorlar'ı oradan oraya atamayacağını iyi biliyorum," diye mırıldanan Justin parmağını onun sabahlığının açık yakasına soktu.

"İşte bu doğru," diyen Serena, onun parmağını iterek sabahlığının yakalarını çekiştirerek önünü kapadı. "O yüzden de bir dahaki sefere beni oradan oraya atmayı düşündüğünde bunu hatırla."

"Tamam, hatırlayacağım. Özür dilerim," diyen Justin gülümseyerek elini çekti.

Serena, onun sözüne ihtiyatla yaklaşarak dikkatli bir şekilde yataktan iniyordu ki Justin, onu tekrar yakalayıp yatağa devirdi ve altına aldı.

"Justin!" Serena kahkahalar içinde ona direnmeye çalıştı. "Durur musun? Giyinmem lâzım."

"Hayır, hayır. Soyunman lâzım. Dur da yardım edeyim." Justin bir hamlede Serena'nın sabahlığını tamamen açtı.

"Kes şunu!" Şaşıran, öfkelenen ama aynı anda uyarılan Serena hâlâ debelenerek bağırdı. "Justin, çok ciddiyim! Temizlik görevlisi her an odaya girebilir."

"Akşama kadar gelmeyecek," diyen Justin, onun göğüslerinin ortasına başını gömerken "Kat hizmetlerini aradım," diye fısıldadı. Serena arzuyla inledi.

"Sen—" Serena yeni bir enerjiyle serbest kalmaya çabaladı. "Sen bunu yine yapıyorsun!" Tam kollarını kurtarmıştı ki Justin onu tekrar yatağa bastırdı. "Benim de plânlarım olabileceği hiç aklına gelmiyor mu? Belki de akşama kadar seninle yatakta kalmak istemediğimi hiç düşünmüyor musun?"

Justin "Bugün şansımın iyi olduğunu hissettim ve seni kandırabileceğimi düşündüm," diye basit bir cevap verdi.

"Ah!" diye bağıran Serena, Justin'in kendine doladığı bacaklarından tekmeleyerek kurtulmaya çalıştı.

"Tamam. Demek ki önce güreşeceğiz. Hiç yoktan iyidir."

"Hiç komik değil," diyen Serena kıkırdadı. "Çok ciddiyim."

"Son derece ciddisin," diyen Justin, onu kaptığı gibi yuvarlandı ve üzerine çekti. "Bu bir." Daha Serena nefes alamadan yeni bir hamleyle onu tekrar altına aldı. "Bu da iki. Ben galibim."

"Ah tabi ki," diyen Serena gözlerine düşen nemli saçlarını üfledi. "Ben yarı çıplak, sen giyinikken pek adil bir maç oluyor."

"Çok haklısın," diyen Justin onun yüzünü öpücüklere boğdu. "Bu konuda neden sen bir şeyler yapmıyorsun? Benim ellerim meşgul."

Justin ellerini onun vücudunda dolaştırırken Serena isteksizce inledi. "Seni ahmak," diye mırıldandı. "Justin..."

"Durayım mı?" diye isteksizce soran Justin elleriyle tahrik etmeye devam ederken Serena'nın gözlerinin içine baktı.

"Hayır," diyen Serena, onu saçlarından kavrayarak dudaklarına çekti.

Her zaman öyle oluyordu. Dudakları birleştiği anda aynı ateşle kavrularak yekvücut oluyorlardı. Justin'in dudaklarının temasıyla Serena'nın kanı tutuşuyor, iliği kemiği eriyordu. Her seferinde sanki ilk kez oluyormuş gibi büyük bir heyecanla ürperiyordu. Justin'i soyacağım çoktan unutmuş, kendini yükselen hazzın kollarına bırakmıştı.

Justin, Serena'nın teslim olduğunu anladı. O teslimiyetin büyük bir şehvetin ve çılgınca isteklerin başlangıcı olduğunu biliyordu. O baş döndürücü güç hissiyle daha da zevklendi. Serena onundu. O güçlü ve canlı kadın az sonra onun ellerinde yumuşacık ve esnek bir macun gibi kıvranacak, hazla inleyecekti.

O düşünceyle Justin dokunuşlarını yumuşattı, öyle bir yeteneği olduğuna inanamayarak onu daha nazik ve ince bir şekilde okşamaya devam etti. Aşk insanı bu kadar değiştirir miydi?

Justin dudaklarını Serena'nın dudaklarında hafifçe dolaştırdı ve onun zevkle mırıldandığını işitti. Serena yarı aralık gözlerini Justin'in gözlerine dikmişti. Justin dilini onun dudaklarının çevre-

sinde dolaştırınca kirpikleri titreşti. Dudaklarını onun dudaklarına bastırarak tadına varmaya çalıştı ve ellerinin durmuş olduğunu fark etti. Sanki tamamen birleşen dudaklarına yoğunlaşmıştı. Az önce duyduğu güçlülük hissi zayıflığa dönüşmüştü çünkü Justin, kendisinin de Serena'ya teslim olduğunun farkındaydı. Bu duyguyla zayıf ama korkusuz hissediyordu.

Justin, onun dudaklarının üzerinden fısıldadı. "Seni seviyorum. Bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordum." Öpüşmeleri yavaş, derin ve bildiği her şeyden daha uyarıcıydı. Sonra Serena dilini onun dudaklarının arasından ağzının içine kaydırarak dilini emmeye başladı. Justin bütün vücudunun sarsıldığını fark ederken Serena'nın teslimiyetinin bittiğini anladı.

Serena, dudaklarını hiç ayırmadan Justin'in yumuşak yün süveterini sıyırdı, omuzlarına kadar kaldırdı ve elleriyle onun kaslı bağrını okşamaya, ovuşturmaya başladı. Elleri hızla hareket ediyordu. Justin hayalinde onun yumuşak ve beyaz ellerinin kendi esmer vücudunda dolaşmasını canlandırabiliyordu. O parlak tırnaklı parmaklar heyecanla çıplak tenini çiziyordu. Justin başını onun omzuna gömerek dişledi, Serena'nın güzel kokusuyla başı döndü. Kokusu ona sıcak ve nemli yaz gecelerini, yüksek, yeşil çimenlerin üzerinde vahşice sevişmeyi çağrıştırıyordu. Dudaklarını Serena'nın kolundan aşağı kaydırarak dirseğinin içindeki nabız noktasını öptü ve kokusunu içine çekerek iyice gerildi. Dudaklarım o noktaya bastırınca Serena şehvetle kıvrandı.

Serena yan tarafına döndü. Vücutları tam olarak karşı karşıya geldi. Sonra kollarını Justin'e doladı. Artık altındaki buruşuk çarşafları ya da bacaklarına kaymış sabahlığının soğuk ipeğini hissetmiyordu. Tek hissettiği Justin'in sert ve sıcak vücudu ve çıplak tenine dokunan ıslak dudaklarıydı.

Justin aşağılara doğru kayarken Serena kıvranarak birlikte keşfettikleri en mahrem ve en duyarlı noktalarına doğru onu yönlendiriyordu. Hiç kimse onu öyle kavurmamış ve öylesine hayâsız bir açlığın eşiğine getirememişti. O duyguyla içi kabardı, yandı ve

kendini daha güçlü hissetti. Ani bir enerjiyle dolup taşarak Justin'in üstüne çıktı. Dudakları aç, elleri hızlı ve becerikliydi. Justin homurdanarak Serena'nın nemli saçlarını kavradı. O sesle şevke gelen Serena, onun üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı. Çok güzeldi, çok yakışıklıydı ve ona tekrar tekrar dokunuyor, tadıyordu.

Justin'in esmer teni incecik bir nemle kaplandı. Serena, dudaklarıyla onun sert bağrında, kaburgalarının üstündeki yara izinde, dar ve sıkı kalçalarında dolaşırken onun tuzlu tadını hissediyordu.

Justin birden onu kavradı yukarı doğru çekerek dudaklarına kapandı. Dudaklarının tadı birbirine karışınca Serena başının döndüğünü hissetti. Vücudunu bilinçsizce hareket ettirerek, onu içine alana kadar aşağı kaydı. O anda hissettiği büyük hazla Serena bir çığlık attı ve vücudunu geriye attı.

Justin de Serena'yla birlikte doğruldu. Dudakları hâlâ onun dudaklarına kenetli, elleri saçlarını kavramıştı. Serena nefes alamıyordu. Havaya ihtiyacı olduğu hâlde vücudu çılgın bir ritme kendini kaptırmıştı.

İkisi, de kollarını birbirlerine sıkıca doladılar. Birlikte nefes nefese zirveye ulaşırlarken birbirlerine âdeta kenetlenmişlerdi. Sonra yekvücut hâlinde yatağa devrildiler ve soluklanmaya çalıştılar.

Justin boğuk bir sesle "Ne yapsam sana doyamayacağım, asla ve hiçbir zaman," diye fısıldadı.

Serena'nın başı onun omzuna düştü. "Sakın!" dedi. "Sakın doyma."

Nefes alışları düzelene, vücutlarının titremeleri ve zonklamaları azalana kadar öylece yan yana yattılar. Serena'nın avucu Justin'in gümbürdeyen kalbinin üzerindeydi.

Justin aşkın verdiği ani coşkuyla "Sadece sen varsın," dedi. "Hayatımda sadece sen varsın."

Serena başını kaldırarak Justin'e baktı. "Çılgınca olmayan aşk,

aşk değildir." Gülümseyerek onun çenesini okşadı. "Bunu şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Artık asla mantıklı olmak istemediğime eminim."

Justin, onun parmaklarını öptü. "Demek üstün zekâlı Serena MacGregor çılgınlığı seçiyor."

Serena burnunu kıvırdı, dirseklerini Justin'in göğsüne koydu. "Bu işin içine zekâmı karıştırmanın hiç gereği yok."

"Ama zekân beni büyülüyor. Bu senin tam olarak keşfedemediğim yönlerinden biri. Yani ne kadar zekisin?"

Serena tek kaşını kaldırdı. Resmi bir şekilde "Bu çok saçma bir soru," dedi.

"Ah, kaçamak cevap vermeye çalışıyorsun," diyen Justin sırıtarak onun saçlarını omuzlarından çekti. "Kaç tane diploman var?"

"İlk sorunun ikincisiyle hiçbir ilgisi yok. Sen ne kadar zekisin?"

Justin tatlılıkla cevap verdi. "Ne zaman dolanacağımı bilecek kadar zekiyim. Hukuk ya da politikaya atılmaya hevesin yok muydu?"

"Hayır. Benim tek hevesim öğrenmekti. Sonra da öğrendiklerimi uygulamaya heves ettim. Şimdi—" Justin'in alt dudağını ısırdı. "—Çok daha yakıcı heveslerim var."

"Hım," diye mırıldanan Justin bir süre onun dudaklarının hazzına vardı. "Bir otel kumarhane işletmeyi onca eğitimi çöpe atmak olarak düşünmüyor musun?"

"Tabi ki hayır. Aldığım eğitim bende duruyor. Ne iş yaparsam yapayım ondan faydalanabilirim. Hayattan keyif almıyorsan diplomalar neye yarar ki?" Serena içini çekerek Justin'in göğsüne kapandı. "Diplomalarımı süslü çerçeveler içinde duvara asmak için okumadım. Merak ettiğim için okudum. Sen neden oteller işletiyorsun?"

"Çünkü bu işte iyiyim."

Serena, ona bakarak sırıttı. "İşte bu da benim profesyonel öğrenci olmak için tek nedenim. Ama giderek daha kolay ve birbirinin tekrarı olmaya başlamıştı. Bu işte her gün bir çeşit meydan okuma var. Üstelik çok çeşitli insanlar gelip geçiyor. Ve—" Serena kendini beğenen bir ifadeyle gülümsedi. "Son olarak, ben de bu işte iyiyim."

"Nero, senin klâsın olduğunu söylüyor."

O anda Serena'nın sesinin de gülümsemesi kadar kendini beğenmiş bir tonlaması vardı.

"O, sezgileri kuvvetli biri. Neden onu yönetici yapmadın?"

"Hiç ilgilenmedi ki," diyen Justin parmaklarını Serena'nın omurgası boyunca yukarıdan aşağı dolaştırdı. "O resmen problem çözücü olan görevini seviyor. Gelecek yıl onu Malta'ya göndereceğim."

"Tesisi satın aldın mı?"

"Çok yakında almış olacağım." Justin düşünceli bir ifadeyle Serena'yı süzdü. "Orası için ortak bulmayı düşünüyordum."

Serena'nın gözleri parladı, hafifçe dudaklarını bükerek güldü.

"Öyle mi? O hâlde sanırım ben de bir an önce teklif vermeliyim."

Justin ellerini onun boynuna doladı. "Ne kadar erken, o kadar iyi," diye mırıldanarak onun dudaklarına kapandı.

Telefon çalınca Justin galiz bir küfür savurdu. Serena kahkahalarını dudaklarını onun boynuna gömerek susturmaya çalışırken Justin ahizeyi eline aldı.

"Blade." Kate'in titreyen sesini duyunca Justin, Serena hissetmesin diye gerilmemeye çalıştı. "Tamam, Kate. Biraz sonra aşağıda olurum." Ahizeyi yerine koydu sonra Serena'nın tepesine bir öpücük kondurdu. "Aşağıda bir sorun varmış."

Serena uysal bir ifadeyle içini çekti. "Çalıştığın yerde yaşamanın dezavantajı da budur işte." Yatakta yuvarlanarak gerindi. "Aslında ben gitmeliyim," dedi.

"Bu hafta hiç boş günün olmadı," derken Justin giyinmeye başladı. Onu orada bırakmanın mı yoksa aşağıda, yanında tutma-

nın mı daha akıllıca olacağına karar veremiyordu. Sonunda Serena'nın çatı katında kalmasının daha iyi olacağını düşünerek "Biraz dinlen. Ben az sonra döneceğim. Neden öğle yemeği istemiyorsun?" dedi.

Onunla bütün akşamüzeri birlikte olmak Serena'ya çok çekici gelmişti. Masasında bekleyen evrak işlerini aklmdan silerek "Tamam," dedi. "Bir saat sonra uygun mu?"

"Evet, çok iyi," diyen Justin kafası meşgul olarak asansöre ilerledi.

Kate, Justin'i ofisinde, asansörün hemen yanında bekliyordu. Hiç konuşmadan ona düz, beyaz bir zarf uzattı.

"Steve, bunu danışmadaki masanın üzerinde bulmuş. Ben görür görmez..." Kate yutkundu ve kendine hâkim olmaya çalıştı. "Sana Vegas'da gelen zarfın tıpkısı değil mi?"

"Evet," diyen Justin sakin olmaya çalışarak zarfın üzerindeki büyük harflerle yazılmış kendi adına baktı.

Bir an o zarfı hiç açmadan param parça etmek istedi ama sonra masasındaki mektup açacağını alarak zarfı bir ucundan dikkatle açtı. İçindeki ikiye katlanmış kâğıdı çıkardı.

'HENÜZ BİTMEDİ. ÖDEYECEĞİN BİR BEDEL VAR.'

Justin kısa notu tekrar okudu. Sonra başını kaldırdı ve Kate'e talimat verdi.

"Güvenlik şefini çağır," dedi. Derin bir nefes alarak bir küfür savurdu. "Polise de haber ver."

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

Serena dolaptan siyah angora bir kazak çekip giydi. Bir günlüğüne de olsa tembellik yapmanın hoşuna gideceğini fark etmişti. Rahat kıyafetlerle süitte dolaşacak ve hiçbir şey yapmayacaktı. St. Thomas'dan beri Justin'le bütün bir günü birlikte geçirmemişlerdi.

St. Thomas'ı düşününce aklına Justin'in hediye ettiği küpeler geldi. En üst çekmeceyi açarak küpelerin bulunduğu kutuyu çıkardı. Onları, o geceki gösteride takacaktı. Kutuyu açarak tekrar küpeleri seyretti. Gerçekten muhteşemdiler. Justin'in onları henüz sevgili olmadan önce almış olması daha da muhteşem bir duyguydu. Ne kadar garip bir adamdı. Bazı yönlerden çok soğukkanlıydı. Her şeyi içten içe gözlemliyordu. Ama yine de inanılmayacak kadar ince ve tatlı olabiliyordu. İlk geldiği gün odasında bul-

duğu menekşeler, kahvaltıdaki şampanya... Hepsinin altında o gizli, kontrol altında tutulan vahşiliği sezebiliyordu.

Justin'in her tavrı Serena'yı heyecanlandırıyordu.

'*Ne kadar zekisin?*' Justin'in o sorusunu hatırlayan Serena gülümsedi. Çok mutlu olduğunu bilecek kadar zeki bir kadındı. Tekrar çekmeceyi açarak iki tarafı da yazı olan bir para çıkardı. Onu, Justin Vegas'dayken almıştı. Sırıtarak parayı kot pantolonunun cebine attı. Yüzünde muzip bir ifade belirdi. Gizli bir kozunun bulunması daima iyiydi.

Serena gardırobun aynasındaki aksini görünce gülümsemesinin yerini bir hayret ifadesi aldı. Saçları nemliyken tarayamadığı için karmakarışık olmuştu. Saç fırçasını eline aldı.

Oda servisini aramadan önce saçlarını düzeltmeliydi. Hem öğle yemeğini biraz geciktirmekle Justin'in de işlerini rahatlıkla yapmasına fırsat tanımış olacaktı. Yavaşça saçlarının dolaşık kısımlarını açmaya başladı. Belden yere doğru eğilerek saçlarını öne aldı ve taramaya devam etti. Canı yandığı için dişlerini gıcırdatırken kapının tıklatıldığını işitti.

Serena "Ah! Bir dakika lütfen," diye kapıya doğru seslendi. Ya Caine ya da Alan, Lena Maxwell'e vurulmuş olmalıydı ve kız kardeşiyle dertleşmeye geliyordu. Serena sırıtarak kapıya doğru yürürken bir yandan da saçlarını fırçalamaya devam ediyordu.

"Onu size ayarlamamı hiç bek—oh!"

Yirmi yaşlarında bir genç mahcup bir ifadeyle gülümsedi.

"Temizlik için geldim."

Justin öğle yemeğinden önce temizlik yapılmasını emretmiş olmalıydı. Çok ilginçti. Telefon edip haber vermesi gerekirdi.

"Daha sonra da gelebilirim. Eğer—"

"Ah, hayır. Özür dilerim. Başka bir şey düşünüyordum," diyen Serena gülümseyerek kapıyı iyice açtı ve temizlik arabasının içeri sokulması için yana çekildi. "Yenisin, değil mi?"

"Evet efendim. Bugün başladım."

Gencin o yüzden heyecanla yutkunduğunu düşünen Serena daha sıcak bir şekilde gülümsedi. "Rahat ol ve işine bak. Ayağının altında dolaşmam." Serena elindeki fırçayla işaret ederek arkasını döndü. "Neden mutfaktan başlamıyorsun? O arada ben de—"

Serena'nın ağzına ve burnuna bir şey bastırıldı. Korkmayı bile akıl edemeyen Serena bir an donakaldı sonra ağzına kapanmış olan eli kavrayarak çekmeye ve bağırmaya çalıştı. Kuvvetli ve iğrenç şekilde tatlı bir şey kokladığını ve başının dönmeye başladığını fark eden Serena son bir güçle debelendi. Gözleri bulanıklaşmaya başlamıştı.

Aman Tanrım! Hayır! Serena'nın kolları iki yanma düştü, elindeki fırça parmaklarından kaydı. Justin...

Justin, Polis Yüzbaşı Renicki'ye bilgi verdi. "Danışma memuru zarfı masanın üzerinde bulmuş. Anlaşılan onu kimin koyduğunu gören olmamış. Otelden çıkış saati olduğundan görevlilerin hepsi çok meşgulmüş."

"Evet. Tabi ki adam aptal değil." Yüzbaşı düz beyaz zarfı bir ucundan tutarak plastik bir torbanın içine koydu. "Bunu Büroya götürmem gerekiyor. Şimdilik burada birkaç sivil polis bırakacağım."

"Benim güvenlik ekibim bütün salonlara dağılmış durumda."

Yüzbaşı Renicki kalın kaşlarını kaldırdı. '*Benimle uğraşmaktan hoşlanmıyor. Soğukkanlı biri,*' diye düşündü. Justin'in kaya gibi sert ve sağlam elleriyle purosunu yakışını izledi. Onu kolay kolay hiçbir şey rahatsız edemezdi.

"Hiç düşmanınız var mı, Bay Blade?"

Justin yüzbaşıya yumuşak bir bakış fırlattı. "Demek ki varmış."

"Bahsedebileceğiniz özel biri var mı?"

"Hayır."

"Nevada'dan döndüğünüzden beri aldığınız ilk tehdit mi?"

"Evet."

Yüzbaşı Renicki derin bir iç geçirdi. Justin Blade gibi insanlar

ulaşılması zor olanlardı ve onu tedirgin ediyordu. "Yeni kovduğunuz ya da yeni işe aldığınız birileri?"

Justin cevap olarak dâhili konuşma düğmesine bastı.

"Kate, personel servisini ara. Son iki hafta içinde işten ayrılan ve işe girenlerin bir dökümünü iste. Diğer otellerinkini de temin et."

Justin konuşmasını bitirince Yüzbaşı Renicki konuşmaya başladı. "Şu bilgisayarlar harika âletler, değil mi? Bende de bunlara âşık bir delikanlı var." Hiçbir cevap gelmeyince omuz silkti. "Güvenliğinizi ben bizzat kontrol etmek istiyorum. Eğer maksadı bombalamaksa önce onu içeri sokması gerekir."

Justin "Kayıt masasına gidip bir formu imzaladığı anda herkes otele girebilir," diyerek yüzbaşıyı uyardı.

"Doğrudur," diyen yüzbaşı ekledi. "Oteli kapatabilirsiniz."

Justin'in ifadesinde değişen tek şey kısılan gözleri oldu. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yüzbaşı Renicki hızla ayağa kalktı. "Adamlarımın ağzı sıkıdır, Bay Blade. Rutin bir araştırma yapacağız. Kayıt masasındakilerle görüştükten sonra size bilgi vereceğim."

"Teşekkürler, Yüzbaşı." Justin ofisinin kapısı kapanana kadar bekledi sonra elindeki puroyu tablaya öyle bir bastırdı ki puro paramparça oldu. Daha önce arkasında sinsi bir gölge hissediyordu ama o anda adamın nefesini ensesinde hissediyor gibiydi. Adam oradaydı. Otelin içinde olmasa bile yakınlarındaydı. Bekliyordu. Elini kolunu bağlayarak uçağa tıkmak zorunda kalsa da Serena, Hyannis Port'a dönmeliydi.

Justin sakinleşene kadar birkaç saniye taş gibi oturdu. Serena'ya bağırarak ya da tehdit ederek yaklaşmamalıydı. Tek çaresi o yakınındayken mantıklı ve sağduyulu düşünemediğini ona göstermekti. Eğer onun güvende olduğunu bilirse daha sağlıklı düşünebilir ve belki de kimin ne için yaptığını çözebilirdi.

Justin dâhili konuşma düğmesine tekrar bastı.

"Kate, ben yukarda olacağım. Arayanları oraya bağla." Ayağa kalktı ve asansöre gitti. Belki de yukarı çıkarken Serena'yı ve ağabeylerini otelden neden kovduğuna dair geçerli bir açıklama bulurdu.

Oturma salonuna girdiğinde Justin, Serena'yı manzara gören camın önünde oturmuş, sabredemeyerek yemeğine başlamış olarak bulacağını sanıyordu. Masayı boş görünce bir an şaşırdı. Söz verdiği bir saat çoktan geçmişti ve yemeğin gelmiş olması gerekirdi. Belki de uyuyakalmıştı. O düşünceyle yatak odasına giren Justin, sadece buruşmuş çarşaflarıyla boş yatağı gördü ve o anda huzursuz oldu. Serena'nın adını seslenerek banyoya gitti.

Banyoda sadece Serena'nın kokusu kalmıştı. Justin iyice tedirgin oldu. '*Saçmalama,*' diye kendini uyardı. '*Bu süite bağlı kalacak değil ya.*'

Serena'nın otelden dışarı çıkması için yüzlerce sebep olabilirdi. Ama Justin'i bekleyecekti. En azından telefon etmez miydi? Nasıl bilecekti? Oturma salonuna geri dönerken birbirlerinin her huyunu bilecek kadar uzun süredir birlikte olmadıklarını düşündü. Belki de aşağıdaki butiğe inmiş, gece için elbise seçiyordu.

Justin eğilerek, yerde gördüğü sapı mineli saç fırçasını aldı. Bir an hiçbir şey düşünemedi. Sadece fırçaya bakakalmıştı. Aklını başına toplamak için başını salladı. Boşuna panik yapıyordu. Serena her an içeri girebilirdi. Eşyalarını her yere saçmak onun âdetiydi. Acımasızca '*Biraz dağınıktır,*' diye düşünerek eğlendi. Yani biraz dikkatsizdi. Justin telefonu kaldırıp danışmayı aradı.

"Serena MacGregor'un çağrı cihazını arayın."

Beklerken Justin fırçayı sımsıkı elinde tutuyordu. Önceki gün giydiği boncuklu ceket kanepenin arkasında asılıydı. Onu omuzlarından nasıl sıyırıp çıkardığını hatırlıyordu. Sabah bir ceketi onu yerden alıp kanepeye asmış olmalıydı. Peki, fırçası neden yerdeydi?

Telefon çalınca hızla ahizeyi kapan Justin danışmadaki memurun "Bayan MacGregor çağrı cihazını açmıyor, efendim," dediği-

ni duyunca midesine yumruk yemiş gibi hissetti.

Justin fırçayı daha sıkı kavrarken "Alan ya da Caine MacGregor'u bulun," dedi. Saatine bakınca, Serena'ya söz verdiği saatin üzerinden yarım saat geçtiğini gördü.

"Caine MacGregor?"

"Ben Justin. Serena senin yanında mı?"

"Hayır. Alan ve ben—"

"Onu gördünüz mü?"

"Hayır. Sabahtan beri görmedik." Caine, Justin'i on yıldır tanıyordu ve ilk kez o kontrollü sesinde bir panik ifadesi seziyordu. Sırtına bir buz parçası sokulmuş gibi ürperdi. "Neden?"

Justin boğazının kupkuru olduğunu hissetti. Zorlukla yutkundu. Elindeki fırçaya bakarak "Serena gitmiş," dedi.

Caine bir anda avuçlarının sırılsıklam olduğunu hissetti. "Sen neredesin?"

"Yukardayım."

"Hemen oraya geliyoruz."

Birkaç dakika sonra Justin, Serena'nın ağabeylerine kapıyı açarak onları içeri aldı.

Caine hemen "Bir şey almak için dışarı çıkmış olabilir. Arabasını alıp almadığını kontrol ettin mi?" diye sordu.

"Hayır," diyen Justin kendine küfrederek telefona sarıldı. "Ben Blade. Bayan MacGregor arabasını çıkarmış mı?" Justin öfkeli ve sabırsız bir tavırla beklerken Caine salonu turluyor, Alan ise ikisini sessizce izliyordu. Justin cevabı dinledi ve ahizeyi fırlattı. "Arabasını almamış."

Alan "Plajda yürüyüşe çıkmış olabilir," diye tahmin yürüttü.

"Yarım saat öncesine kadar beni bekliyor olmalıydı. Öğle yemeğimizi sipariş edecekti ama oda servisini aramamış. Bunu dış kapının hemen önünde buldum."

Alan saç fırçasını Justin'in elinden aldı. O fırçanın da içinde bulunduğu makyaj takımını on altıncı doğum gününde Serena'ya vermişti. Serena'nın özenle koruduğu birkaç özel eşyasından biriydi.

"Kavga mı etmiştiniz?"

Caine'in sorusuna Justin öfkeyle döndü. Giderek kontrolü azalıyordu.

"Justin," dedi Caine dikkatle. "Rena'nın acayip bir öfkesi vardır. Eğer kızgınsa kimseye tek kelime etmeden fırtına gibi çekip gider. Belki de plajda yürüyüp sakinleşmeye çalışıyordur."

Justin gergin bir tavırla cevap verdi. "Hayır, kavga etmedik. Seviştik." Ellerini cebine sokarak yumruklarını sıktı. "Aşağıdan telefon geldi. Kayıt masasına bir zarf bırakılmış. Yeni bir tehdit mektubu geldi."

Alan saç fırçasını özenle sehpaya bıraktı. "Justin," dedi ve o öfkeli yeşil gözlerin kendine çevrilmesini bekledi. "Polisi çağır."

Sanki sözlerine cevap veriyormuş gibi o anda telefon çaldı. Justin telefon ahizesini kaptı. "Serena," diye başladı.

"Hâlâ onu mu arıyorsun?" Ses boğuk ve belirsizdi. Sahibinin kadın mı yoksa erkek mi olduğu anlaşılmıyordu. "Kadınını ben aldım, Blade." Hafif bir klik sesiyle bağlantı kesildi.

Justin birkaç saniye taş kesilmiş gibi kaldı. Ağzında hissettiği kötü tadı korku olarak yorumladı.

"Onu götürmüş." Justin o sözleri işitti ama kendi sesi olduğunu daha sonra anlayabildi. Korkunç bir öfke dalgasına kapılarak telefonu çektiği gibi karşı duvara fırlattı.

"Alçak herif onu götürmüş."

Yüzbaşı Renicki, Justin'in süitinde dolanırken o kadar sıcak bir ortam görmeyi beklemediğini düşündü. Aşağıda gördüğü adamın tarzının daha soğuk ve sert çizgiler olduğu sanılırdı. Bakışları duvarın dibinde yatan parçalanmış telefona gitti. Yine de durgun sular derinden akıyordu.

Camdan dışarı bakan uzun boylu, sarışın adam Caine MacGregor'du. Aynı zamanda Massachusetts eyalet savcısı olan genç avukat tam anlamıyla istim üzerindeydi. Bakışları ateş saçıyordu.

Elindeki saç fırçasına bakıp duran esmer adam ise sol görüşlü, güçlü hatip Senatör Alan MacGregor idi. Yüzbaşı tekrar Justin'e baktı.

"Sabahki olayları bir kez daha anlatır mısınız?"

Justin öfke dolu, buz gibi bakışlarını yüzbaşıya çevirdi. "Kayıt masasına bırakılan zarfa bakmak için aşağı indim. Tam öğle üzeriydi. Serena'yı burada bıraktım. Bir saat sonra burada öğle yemeği yemek için anlaştık. Ben geciktim. Buraya geldiğimde o yoktu. Saç fırçasını yerde bulunca endişelendim. Çağrı cihazını arattım ama cevap gelmedi. Bu kez ağabeylerini aradım. On beş dakika önce de o telefon geldi."

"Evet, kaçıran adamın aradığı anlaşılıyor." Yüzbaşı Renicki, Justin'in soğukkanlı anlatımıyla memnun mu olduğunu yoksa sıkıldığını mı anlayamadı. "Ne söylediğini tam olarak anlatmadınız."

Justin yüzbaşıya uzun uzun baktı. "Bana kadınımı aldığını söyledi."

Caine patlamak üzereydi. Hızla döndü ve "Lânet olsun!" diye bağırdı. "Bu bizi bir yere götürmez! Neden onu aramıyorsunuz?"

Yüzbaşı Renicki yorgun ama sabırlı bakışlarla Caine'i süzdü. "Biz de onu yapıyoruz, Bay MacGregor."

Alan kısık bir sesle "Yine arayacak," dedi. Gözlerini saç fırçasından ayırıp yüzbaşıya baktı. "Justin'in ve benim ailemin istediği miktar ne olursa olsun toparlayabileceğimizi biliyordur." Bakışlarını Justin'e çevirip dimdik baktı. "Tabi ki maksadı paraysa."

"Şimdilik sadece bunun üzerinde duracağız, Senatör." Yüzbaşı Renicki mantıklı bir tavırla başını salladı. "İzninizle, telefonunuza bir alıcı yerleştireceğiz, Bay Blade."

"Ne gerekirse yapın."

Caine gelen telefondan beri ilk kez Justin'e baktı. "Brendi nerede?"

"Ne?"

"Bir içkiye ihtiyacın var." Justin başını sallayınca öfkeyle küfretti. "Ama benim ihtiyacım var—annemi ve babamı aramadan önce," dedi.

Justin midesine kramplar girdiğini hissetti. Eliyle işaret ederek "Şu dolapta," dedi.

Uzaklarda bir yerden telefon sesi geldi. Justin, Yüzbaşı Renicki'ye onayını sormadan mutfaktaki telefona koştu. Yatak odasına giremeyeceğini hissetmişti. "Blade." Gözlerini kapatarak derin bir iç geçirdi sonra ahizeyi yüzbaşıya uzattı. "Sizi arıyorlar."

Justin oturma salonuna geri döndüğünde Alan ve Caine odanın ortasında dikilmişler, alçak sesle konuşuyorlardı.

Caine "Alan annemleri arayacak," dedi. "Onun araması daha iyi olur. Buraya gelmek isteyeceklerdir."

Justin üzüntüsünü ve paniğini belli etmemeye çalışarak "Elbette," dedi.

Yüzbaşı Renicki salona geri döndü ve üçünün de ona bakması için birkaç saniye bekledi.

"Adamlarım garajda terk edilmiş bir temizlik arabası bulmuşlar. Laboratuarda incelenecek ama arabanın içinde eterli bir pamuk bulunmuş. Demek ki onu bayıltarak kimse görmeden otelden çıkartmayı başarmış."

Yüzbaşı, Caine'in kadehini kavrayan parmaklarının bembeyaz kesildiğini, Alan'ın gözlerindeki dehşetli öfkeyi izledi. Justin'in ifadesi hiç değişmemişti. "Bayan MacGregor'u tarif ettiniz ama bize onun bir resmi lâzım, Bay Blade."

Justin midesindeki acının boğazına kadar yükseldiğini hissetti. Şaşkınlıkla yüzbaşıya bakarak "Bende hiç yok," dedi.

Alan cüzdanını çıkarırken "Bende var," dedi.

Yüzbaşı Renicki uzatılan resme bakarken Justin'e döndü. "Telefonun nereden edildiğini bulmaya çalışıyoruz, Bay Blade. Bundan sonra yapılan tüm aramaları kaydedeceğiz. Aradığı zaman onu telefonda mümkün olduğunca uzun süre tutmaya çalışın. Sizden ne isterse istesin kabul etmeden önce Bayan MacGregor'la konuşmak istediğinizde ısrar edin. Onun, gerçekten adamın ya-

nında olduğundan emin olmamız lâzım." Yüzbaşı ekledi "Üstelik sağ olduğuna da..."

Justin "Ya reddederse?" diye sordu.

"O zaman siz de anlaşmayı kabul etmeyin."

Justin kendini oturmaya zorladı. Oturmazsa volta atmaya başlayacaktı. Volta attıkça da kontrolünü kaybedecekti. Sakin bir tavırla "Hayır," dedi.

Yüzbaşı konuşmaya fırsat bulamadan Alan atıldı. "Justin. Yüzbaşı haklı. Rena'nın onunla olduğuna ve zarar görmediğine emin olmamız lâzım." İçinden '*O Rena, bizim Rena'mız,*' diye dehşetle düşündü. "Eğer onun sesini duymadan hiçbir pazarlığa razı olmayacağını hissederse seninle konuşturacaktır."

Justin'in aklına tehdit mektubundaki '*Ödeyeceğin bir bedel var,*' yazısı geldi. '*Serena olmamalı. Tanrım! Serena olmamalı!*' diye çaresizce düşündü.

"Serena ile konuştuktan sonra, adamın şartları ne olursa olsun kabul edeceğim. Ne pazarlık yaparım ne de oyalamaya çalışırım."

"Para sizin, Bay Blade," diyen Yüzbaşı Renicki hafifçe gülümsedi. "Tekrar aradığında sesini çok dikkatli dinlemenizi rica ediyorum. Mutlaka sesini değiştirerek konuşacaktır ama bir sözcüğün ya da değişik bir lehçenin bile çok yardımı olabilir."

Kapıya sertçe vurulunca Yüzbaşı Renicki ilerleyerek kapıyı açtı ve adamlarından biriyle alçak sesle konuşmaya başladı. O arada Caine, Justin'e tekrar brendi teklif etti ama Justin sadece başını olumsuzca salladı.

Caine sanki kendini de inandırmak ister gibi yüksek sesle "Onu yakalayacaklar," dedi.

Justin bakışlarını yavaşça ona çevirdi. Sakince "Yakaladıkları zaman..." dedi. "Onu öldüreceğim."

Kendini sarhoş gibi hissederek ve acıyla uyanan Serena inledi. Acaba uyuya mı kalmıştı? Eğer öyleyse derse geç kalacaktı—hayır, hayır, kumarhanedeki vardiyasına geç kalmıştı ve Dale...

Justin—hayır, Justin yemeğe gelecekti ama o daha oda servisini aramamıştı.

Kalkmalıydı ama gözleri açılmaya direniyordu. Üstelik midesi hafifçe bulanıyordu. Hastayım diye düşündü. Ama o hiç hasta olmazdı ki.

Nasıl... Kapı... Serena birden hatırladı. Birisi kapıyı çalmıştı. Bu kez midesi korkuyla kabardı. Serena bütün gücünü toplayarak gözlerini açtı.

Oda çok küçük ve loştu. Odadaki tek cam güneşlikle örtülmüştü. Duvarlardan birine dayanmış tozlu bir yazı masası ve sallanan bir koltuk gördü. Tavanda avize yoktu sadece küçük bir ampul asılıydı. O da yanmıyordu. Güneşlikten sızan ışıktan hâlâ gündüz olduğu anlaşılıyordu. Zaman ve mekân duygusu öylesine kaybolmuştu ki Serena hangi günde olduğunu bilemiyordu.

Bir zamanlar birileri odayı sarıya boyamış olmalıydı ama artık rengi o kadar solmuş ve kirlenmişti ki çok eski bir kitabın sayfalarına benziyordu. Serena çift kişilik bir karyolanın tam ortasında yatıyordu. Sağ kolunu oynatmak isteyince acıyla kıvrandı ve kolunun karyola başlığına kelepçelenmiş olduğunu gördü. İşte o zaman korkusu, mide bulantısını bastırdı.

Temizlik için gelen delikanlıyı hatırladı. Ve eter kokusunu... Aman Tanrım! Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Justin, onu uyarmıştı... Serena dudağını ısırarak Justin'i düşündü. Şimdiye kadar çılgına dönmüş olmalıydı. Acaba onu arıyor muydu? Polisi çağırmış mıydı? Belki de sadece işleri için dışarı çıktığını düşünmüştü.

Serena ümitsizce oradan çıkması gerektiğini düşündü. Yatağın yukarısına doğru kendini çekerek kelepçeyi çekiştirdi. Delikanlı muhtemelen Vegas'a bombayı koyan kişiyle aynıydı. Acaba amacı neydi? İnanması çok zordu. Neredeyse tıraş olma çağı gelmemiş kadar gençti. Hatta insan kaçıramayacak kadar gençti. Serena çaresizce kelepçelere baktı. Ayak sesleri işitince Serena hiç kıpırdamadan durdu ve bekledi.

Terry telefonu kapatırken mükemmel bir plân yaptığını düşündü. Blade'in burnunun dibinden kadınını kaçırmak çok riskliydi ama tehlikesine değerdi. Parmaklarını masanın üzerinde tıkırdatırken bombadan daha da iyi diye düşündü. Onlara zaman tanıyarak bombayı bulmalarını sağlamıştı çünkü hiç kimsenin canını yakmak istemiyordu. Sadece Blade'in... Ama bu—bu gerçekten mükemmel olmuştu. Kadın çok güzeldi. Blade, onu geri almak için ne isterse verecekti. Ama para ödemeden önce acı çekmesi gerekiyordu. Terry bunu sağlayacaktı. Gerginliğini yatıştırmak için ne kadar zekice davrandığını düşündü. Justin hâlâ Vegas'dayken, Terry çoktan Atlantic City'e doğru yola çıkmıştı. En başta doğu sahilindeki o oteli seçmediği için canı sıkılmıştı. Ama yine de her şey yolunda gitmişti.

Kumarhanede dolaştığı ilk gece Serena'yı fark etmişti. Sonra onun, Justin'in ortağı olduğunu öğrenmişti. Doğru kişilere sorduğu yerinde sorularla Serena'nın Justin için daha çok şey ifade ettiğini anlamıştı. O yüzden de plânını değiştirmişti.

Önceleri korkmuştu. Bir kadını otelden çıkartmak, içeriye ufak bir bomba koymaktan çok daha zordu. Ama sabırla izlemişti. Düz beyaz üniformaları içindeki temizlik görevlilerine hiç kimse ikinci kez bakmıyordu. Birkaç gün boyunca Serena'nın hareketlerini izleyince ofislerinden yaşam alanlarına giden özel bir çıkışları olduğunu anlamıştı. Belki de özel bir asansör vardı. Zenginlerin yaşam tarzı böyleydi. Zamanının çoğunu kumar makinelerinde geçirerek sabırla beklemişti.

Justin'in tek başına aşağı indiğini görünce Terry harekete geçmişti. Üniformayı çalmak da zarfı bırakmak da çok kolay olmuştu. Genç ve masum görünümlü, beyaz üniformalı gence hiç kimse dikkat etmemişti.

Kayıt masasındaki zarfın ofislere götürüldüğünü gördüğü anda Terry telaşlı davranmamaya çalışarak merdivenlere doğru gitmişti. Justin'e aşağı inmesi için on dakika tanımış, o arada üçüncü kata kadar yürüyerek çıkmıştı. Orada kıyafetlerini çıkartmış, kirli çamaşır arabasına atmış ve temizlikçi üniformasını giymişti. Kattaki koridorda duran temizlik arabalarından birini alarak çatı katına çıkmıştı.

Servis asansörüne binerken kalbi gümbür gümbür atmıştı. Şanssız bir günü olabilir ve Serena'yı süitinde bulamayabilirdi. Justin'le birlikte aşağı da inmiş olabilirdi. O zaman bütün her şeye yeniden başlayacaktı. Serena kapıyı açıp da gülümsediği anda bütün heyecanı sönmüştü. Sonra Blade'i hatırlayarak tekrar bilenmişti. Gerisi zaten kolay olmuştu.

Beş dakika içinde, bayılttığı Serena'yı çarşafa sarmış, temizlik arabasının içine yerleştirmiş ve garaja inmişti. Serena'yı arabasının arka koltuğuna yatırmış, üzerini battaniye ile örtmüş ve kolayca garajdan çıkıp uzaklaşmıştı. Ancak Serena çok uzun süredir baygındı. Eteri çok mu kullanmıştı, yoksa... Onun inlemesini duyunca rahatlamış ve bir fincan çay vermek için kalkmıştı.

Terry odanın kapısını açtığında Serena karyola başlığına yaslanmış oturuyor ve kapıya bakıyordu. Ama beklediği gibi korkmuş görünmüyordu. Acaba şoka mı girdi diye düşündü. Her an çığlık çığlığa bağırmaya başlayacağını bekliyordu.

"Bağıracak olursan ağzını bantlamak zorunda kalırım. Bunu yapmak istemiyorum."

Serena, onun fincanı tutan elinin titrediğini fark etti. Aklına gelen ilk şey, sinirli bir adamın sakin birinden daha tehlikeli olabileceğiydi. Yutkunarak "Bağırmayacağım," dedi.

Adam biraz yakınına geldi. "Sana çay getirdim," dedi. "Hasta gibi hissedebilirsin."

Serena, onun vahşi bir hayvana yaklaşır gibi ihtiyatla yaklaştığını fark etti. Korkmamı bekliyordu diye düşündü. Aslında fazla uzağında değildi. Kendine hâkim olabilirse bir çare bulabilirdi. Öncelikle kelepçenin anahtarlarını nereye koyduğunu öğrenmeliydi.

Serena sakin olmaya çalışarak "Öyleyim. Lütfen—" derken özellikle sesini titretti. "—Lavaboyu kullanabilir miyim?"

"Peki, seni incitmeyeceğim," diyerek Serena'yı yatıştırmaya çalışan delikanlı çay fincanını kenara bıraktı ve ona yaklaştı. Kot pantolonunun cebinden bir anahtar çıkartarak kelepçenin kilidine taktı. "Eğer kaçmaya ya da bağırmaya kalkarsan seni durdurmak zorunda kalırım." Durakladı, kelepçeyi açarak Serena'nın bileğini kavradı. "Anladın mı?"

Serena başını salladı. Delikanlının göründüğünden kuvvetli olduğunu fark etmişti.

Hiç konuşmadan Serena'yı küçük bir banyoya götürdü.

"Kapının önündeyim. Sadece akıllı olursan, sana hiçbir şey olmayacak."

Serena başını sallayarak banyoya girdi. Hemen etrafına bakınarak kaçacak bir yer olup olmadığını kontrol etti ve omuzları düştü. Ufacık bir pencere bile yoktu. Silah yerine geçecek bir şey de bulamadı. Havlunun takıldığı metal boruyu sökmesi de mümkün değildi. Serena korku ve çaresizlikle dudaklarını ısırdı. Başka bir yol bulmalıydı. Mutlaka başka bir yol bulacaktı.

Musluğu açan Serena yüzüne soğuk suları çarptı. Sakin ve tetikte olmalıydı. Dışarıda bekleyen genci de hafife almamalıydı. Tehlikeliydi çünkü en az kendisi kadar korkuyordu. O hâlde Serena daha çok korkmalıydı. Korkudan sinmeli ve ağlar gibi yapmalıydı ki adamı kolayca izleyebilsin ve bir kaçış yolu bulsundu. Öncelikle onun plânlarının ne olduğunu öğrenmeliydi.

Serena kapıyı açtı ve çıktı. Delikanlı hemen onun bileklerini kavradı. Yatağa doğru götürülürken Serena "Lütfen. Bana ne yapacaksınız?" diye sordu.

Terry "Seni incitmeyeceğim," diye tekrarladı. Onu tekrar kelepçeyle yatağa bağlarken devam etti. "O, seni geri almanın bedelini ödeyecek."

"Kim?"

Serena, onun gözlerindeki öfkeyi gördü. "Blade."

"Babamın daha fazla parası var," diye söze başlayan Serena devam etti. "O, sana—"

Delikanlı müthiş bir öfkeyle patladı. "Babanın parasını istemiyorum!" Serena'nın titreme taklidi yapmasına gerek kalmamıştı çünkü gerçekten bütün vücudu titriyordu. "Ödemesi gereken Blade! O ödeyecek. Onun kanını emeceğim."

"Sen misin—Vegas'daki bombayı koyan sen misin?"

Terry, ona çayı uzattı. Serena çay fincanını ona fırlatmayı düşündü ama eğer çok yanarsa acıyla geriye fırlayacaktı ve anahtarları alamayacaktı. Hemen düşüncesinden vazgeçti.

Terry sadece "Evet," dedi.

Serena onu inceledi. Yüzü öfkeden kızarmıştı ve bakışlarını görünce midesi tekrar bulanmaya başladı.

"Neden yaptın?"

Terry "O, babamı öldürdü," diye bağırdı ve hızla odadan çıktı.

Justin kim bilir kaçıncı kupa kahveyi içerken '*Neden aramıyor?*' diye düşündü. Eğer Serena'ya zarar verdiyse—Önüne baktı ve kahve kupasını sıkmaktan sapını kırdığını fark etti. Onları masaya bırakarak bir puro yaktı.

Arkasında, yemek odasında oturan iki polis dedektifi kâğıt oynuyorlardı. Caine volta atıp duruyordu. Alan ise anne ve babasını almak için havaalanına gitmişti. Oturma salonundaki telefon hattı onarılmış ve bir dinleme cihazına bağlanmıştı. Hepsi bekliyorlardı.

Hava bulutlanmıştı. Gece yağmur başlayacaktı. Tanrı aşkına! Serena neredeydi? Neden Serena'yı yalnız bırakmıştı? Justin başını onun ellerine gömmek istiyordu. Bir şeylere vurup, kırmak istiyordu. Herhangi bir şeye... Ama sadece kıpırdamadan oturup sessizce duvara bakıyordu. Neden Serena'nın süitte kalarak daha güvende olacağını düşünmüştü? Eğer onu fena hâlde yanında istemeseydi evine dönmesi için her şeyi yapardı. Onun gitmesini sağlayabilirdi. Eğer ona bir şey olursa...

Justin o düşünceleri hemen kafasından kovdu. Kontrolünü kaybetmek istemiyorsa kendini suçluluk duygusuna kaptırmama-

lıydı. Salondaki tek ses, dedektiflerin gelişigüzel konuşmaları ve bir sigara daha yakan Caine'in çakmağının hışırtısıydı. Telefon bir süre daha çalmazsa Justin çıldırabilirdi.

Telefon çalınca Justin derin bir nefes aldı. Dedektiflerden biri sert bir sesle "Onu mümkün olduğunca hatta tutun," dedi. "Ve ona Bayan MacGregor'la konuşmadan anlaşmaya yanaşmayacağınızı söyleyin."

Justin telefonu açarken ona söylenenleri duymuyordu bile. Kayıt cihazı çalışmaya başlamıştı. "Blade."

"Kadınını geri istiyor musun, Blade?"

Genç birinin sesi olduğu belliydi. Ve korktuğu da belliydi. Vegas'daki polis kayıtlarında dinlediği sesin aynısıydı. "Ne kadar?"

"İki milyon. Nakit. Küçük banknotlar olacak. Ne zaman ve nereye getireceğini bildireceğim."

"Serena? Serena'yla konuşmam lâzım."

"Unut bunu."

Justin ısrarla sordu. "Onun elinde olduğunu nasıl bilebilirim? Onun..." Justin kelimeyi telaffuz etmeye bile korkuyordu. "Onun hâlâ sağ olduğunu nerden bileyim?"

"Bunu düşüneceğim."

Sonra hat kesildi.

Serena battaniyenin altında top gibi kıvrılmıştı. Üşüyordu. '*Aslında korkuyorum,*' diye düşündü. O kadar titremesinin sebebi üstündeki süveterin ince olması ya da ayaklarının çıplak olması değildi. '*Babamı öldürdü.*' Sözcükleri beyninde zonklayıp duruyordu. O delikanlı, uzun yıllar önce Justin'in öldürdüğü adamın oğlu olabilir miydi? O zamanlar daha bebek olmalıydı. Bunca yıl nefretini beslediyse... Serena ürperdi ve battaniyeye daha sıkı sarıldı.

Justin'in içgüdülerinden asla kuşku duymamalıydı. Bizzat onu izlediklerini söylemişti. Acaba delikanlı intikam almak için ne kadar ileri gidecekti? '*Tarafsız düşün,*' diye kendi kendini uyardı.

Bu gerçekti. Onun yüzünü görmüştü. Onu tanıdıktan sonra parayı alsa da gitmesine izin verecek miydi? Yine de kana susamış bir katile benzemiyordu. Ama kalabalık bir otele bomba yerleştirdiğini düşününce iyimserliği kayboldu. Aman Tanrım! Mutlaka kaçmalıydı.

Gözlerini kapayarak Serena bütün dikkatini dinlemeye verdi. Etraf sessizdi, hiç trafik gürültüsü yoktu. Düşündü ama emin olamadı. Sanki okyanusun sesini duymuştu. Belki de rüzgârın sesini duymuştu. Acaba şehirden ne kadar uzaktaydılar? Çay fincanını cama fırlatsa ve bağırmaya başlasa kimse onu duyar mıydı? Serena tahmin yürütmeye çalışırken Terry odaya girdi.

"Sana sandviç getirdim."

Bu kez gözüne daha tedirginmiş gibi görünmüştü. Belki de heyecanlanmıştı. Onu konuşturmaya karar verdi.

"Lütfen beni yalnız bırakma," diyerek serbest eliyle onun koluna sarıldı, gözlerine yalvararak baktı.

Delikanlı "Yedikten sonra daha iyi hissedeceksin," diye mırıldandı ve sandviçi onun burnuna doğru uzattı. "Korkmana gerek yok. Eğer herhangi bir delilik yapmazsan seni incitmeyeceğimi söyledim."

Serena şansını denemek istedi. "Seni gördüm," dedi. "Beni nasıl bırakabilirsin?"

"Plânlarım var," diyen genç adam odada huzursuz bir şekilde dolanmaya başladı.

Serena onun çok iri yarı olmadığını düşündü. Elleri serbest olsaydı, bir şansı olabilirdi.

"Zamanı gelince senin nerede olduğunu onlara bildireceğim. O zamana kadar da yurt dışına çıkmış olacağım." Keyifle sırıttı. İsviçre'ye gitmeyi düşünüyordu. "Beni bulamazlar. Lüks içinde yaşayıp, saklanabilmem için iki milyon dolarım olacak."

Serena "İki milyon," diye fısıldadı. "Justin'in bu parayı ödeyeceğini nerden biliyorsun?"

Terry bir kahkaha attı ve dönerek Serena'ya baktı. Yüzü sol-

gun, gözleri kocamandı. Uzun saçları karışık bir şekilde omuzlarına iniyor, ona vahşi bir ifade veriyordu. "Ödeyecek," dedi. "Ben işimi bitirene kadar ödemek için bana yalvaracak."

"Babanı öldürdüğünü söylemiştin."

"Onu kasten öldürdü."

"Ama beraat etmiş. Justin bana anlatmıştı—" Terry öyle bir hızla döndü ki Serena sözlerinin devamını yuttu.

"O, babamı kasten öldürdü ve onu serbest bıraktılar!" diye bağırdı. "Onun gitmesine izin verdiler çünkü ona acıdılar. Tamamen politik bir kararmış, annem bana anlattı. Fakir bir Kızılderili çocuğu olduğu için onu bırakmışlar. Annem, onun avukatının şahitlere para verdiğini söyledi."

Serena '*Annesi yıllar boyunca onun beynini yıkamış,*' diye düşündü. Bunu değiştirmek için birkaç kelime söylemek yeterli olamazdı. Acaba annesi, ona Justin'in kaburgalarının üzerindeki yarayı da söylemiş miydi? Acaba babasının sarhoş olduğunu ve ölümüne sebep olan bıçağın kendisine ait olduğunu söylemiş miydi? Serena, gencin korku dolu yüzünü ve sabit bakan, nefret dolu gözlerini süzdü.

Zayıf ve titrek bir sesle "Çok üzgünüm," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Şimdi ödüyor işte," diyen Terry gözüne düşen saçları hırçın bir hareketle arkaya attı. "Seni burada birkaç günden daha fazla tutabilmeyi çok isterdim." Yumuşak ve keyifli bir kahkaha attı. "Kim derdi ki Blade'i bir kadın uğruna süründüreceğim?"

"Lütfen, ismin ne?"

Kısaca "Terry," dedi.

Serena yatakta oturabilmek için debelendi. "Terry, Justin'in polis çağıracağını biliyor olmalısın. Beni mutlaka arıyorlardır."

"Seni bulamayacaklar." Terry yine öfkeyle Serena'ya doğru döndü. İşaret parmağını tehditkâr bir şekilde ona doğru salladı. "Bu işi plânlamaya dün başlamadım. Bu evi tam altı ay önce, Blade oteli açınca kiraladım. Vegas'da parasını aldıktan sonra burada onun suyunu sıkmayı düşünüyordum." Sanki Vegas'daki iş çok küçükmüş gibi omuz silkti. "Burayı kiraya veren yaşlı çift şimdi Florida'da yaşıyor. Beni hiç görmediler. Sadece gönderdiğim parayı biliyorlar."

"Terry—"

"Bak! Sana hiçbir şey olmayacak. Sadece yemeğini ye ve dinlenmeye çalış. Blade parayı verdikten on saat sonra onları arayıp bulunduğun yeri bildireceğim."

Sonra Terry, Serena'nın başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan fırtına gibi odadan çıktı, kapıyı ardından çarparak kapadı.

Daniel, Justin'in süitine fırtına gibi dalarken "Onu geri almak için ne yapıyorlar?" diye bağırdı. "Şu ikisine bak—" Eliyle oturan iki dedektifi gösterdi. "—Manyağın biri benim küçük kızımı kaçırmış, onlar oturmuş kâğıt oynuyorlar."

Alan alçak sesle "Ellerinden geleni yapıyorlar," dedi. "Telefon dinlemeye alındı. Son aradığında yerini tespit edebilecek kadar uzun konuşmadı. Temizlik arabasındaki bütün parmak izleri araştırılıyor."

Paniği öfkeye dönüşen Daniel "Hah!" dedi. "Ve burası nasıl bir yer ki adamın biri kızımı bir sepete tıkıp dışarı çıkartabiliyor?"

Anna, kanepede Justin'in yanına oturmuştu. Yumuşak bir sesle "Daniel," dedi. Sadece onun adını söylemişti ama Daniel, karısının gözlerindeki acıyı görünce galiz bir küfür savurdu ve pencereye doğru ilerledi. Justin'e doğru dönen Anna elini onun elinin üzerine koydu. "Justin—"

Ama Justin başım sallayarak ayağa kalktı. Altı saatlik korkunun sonunda ilk kez dağılmaya başladığını hissediyordu. Hiç konuşmadan yatak odasına girdi ve kapıyı ardından kapadı.

Serena'nın elbisesi bir sandalyenin üstüne atılmıştı. Onu avuçlarına alıp koklamak istedi ama yumruklarını sıkarak bakışlarını başka yöne çevirdi. Ona hediye ettiği küpeler, kapağı açık kutu-

sunun içinde, tuvalet masasının üzerinde duruyordu. Önceki gece o küpelerin Serena'nın kulaklarında nasıl parıldadığını hatırladı. Serena, onları takmış ve yatakta dizlerinin üzerinde çıplak olarak otururken Justin'e kollarını uzatmıştı.

İçinde dönüp duran öfke ve korkuyla Justin sırılsıklam oldu. Odanın sessizliği üzerine kâbus gibi çöküyordu. Sadece cama çarpan hızlı ve soğuk yağmur damlalarının sesini işitiyordu. Daha birkaç saat önce Serena o odayı varlığı, kahkahaları ve ihtirasıyla doldurmuştu. Sonra onu bırakıp aşağı inmişti. Onu sevdiğini söylememiş, hatta öpmemişti bile. Zihni kendi işiyle meşgul olarak çıkıp gitmişti. Onu orada yalnız bırakmıştı.

"Ah Tanrım!" diye söylenen Justin ellerini yüzüne götürüp gözlerine bastırdı. Kapının yavaşça çalınmasıyla başını kaldırdı ve çaresiz tavrından kurtulmaya çabaladı. Daniel, onun cevabını beklemeden odaya girdi.

"Justin," diyerek oda kapısını kapadı. Öylece dikilerek Justin'e baktı. O kocaman adam ilk defa çaresiz görünüyordu. "Bunun için çok üzgünüm."

Justin, onunla göz göze gelince ellerini yine ceplerine sokup yumruklarını sıktı. "Sen haklıydın. Dikkatsiz davrandım—"

"Hayır," diyen Daniel ona yaklaştı ve kollarından kavradı. "Burada suçlanacak kimse yok. O Rena'yı istedi ve onu götürmek için bir yol buldu. Ben çok korktum."

Daniel'in—o koca adamın—elleri daha sıkı kavrarken sesi titriyordu. "Ben hayatımda iki kez korktum. Birincisi, Caine çatıyı keşfetmeyi kafasına taktığı zamandı. Onu bulduğumuzda ikinci katın kirişinde sallanıyordu. Şimdi ise Serena için korkuyorum. Onun nerede olduğunu bilmiyorum." Sesi daha fazla titreyince Justin'i bırakıp arkasını döndü. "Ona bir merdiven götüremiyorum."

"Daniel, onu seviyorum."

Derin bir nefes alan Daniel tekrar Justin'e doğru döndü. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Benden ne isterse, ne yapmamı isterse yapacağım."

Daniel başını salladı ve elini ona uzattı. "İçeri gel," dedi. "Ailenin birlikte beklemesi gerekir."

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

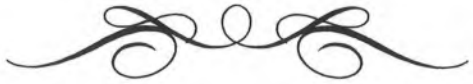

SERENA, birinin sarsmasıyla kendine geldi. Hava kararmıştı. Demek ki uyumuştu.

Terry "Bir telefon görüşmesi yapacaksın," dedi sonra ilerleyip ışığı yaktı.

Serena gözleri kamaştığı için kolunu gözlerinin üzerine koydu.

"Kiminle konuşacağım?"

"Şimdiye kadar bayağı terlemiştir," diye mırıldanan Terry telefon kablosunun ucunu o odadaki sokete taktı.

"Şimdi beni dinle," diyerek Serena'nın kolunu yüzünden çekti.

"Ona iyi olduğunu söyleyeceksin. Hepsi bu. Başka bir şey denemeye kalkma!"

Terry telefon numarasını çevirmeye başladı. "Cevap verdiği zaman sadece iyi olduğunu, zarar görmediğini ve ödeme yaptığı takdirde öyle kalacağını söyle. Anladın mı?"

Serena başım salladı ve ahizeyi eline aldı.

Justin daha ilk zil sesinde hızla telefona uzandı. Telaşla masaya bıraktığı yarı dolu kahve kupası devrildi ve halıya damlamaya başladı.

"Blade."

Serena, Justin'in sesini duyunca gözlerini sımsıkı kapadı. Yağmur yağıyordu. Üşüyordu ve korkuyordu. "Justin."

"Serena! İyi misin? Sana bir zarar verdi mi?"

Derin bir nefes alan Serena dosdoğru Terry'nin gözlerinin içine baktı.

"Ben iyiyim, Justin. Yara izi yok."

Justin "Neredesin?" diye söze başlarken Terry anında Serena'nın ağzını kapadı ve ahizeyi elinden kaptı.

"Onu geri istiyorsan parayı toparla. İki milyon dolar. Küçük banknotlar hâlinde ve işaretlenmemiş olacak. Parayı nereye getireceğini bildireceğim. Ve eğer onun zarar görmesini istemiyorsan bunu tek başına yapacaksın, Blade."

Terry telefonu kapadı ve Serena'yı bıraktı. Justin'in sesi, saatler süren korkunun yapamadığını yapmış ve Serena çözülmüştü. Başını yastığa gömerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

JUSTIN telefonu dikkatle yerine bırakırken "O iyi," dedi. "O iyi."

"Tanrıya şükür," diyen Anna, Justin'in ellerine sarıldı.

"Şimdi ne olacak?"

"Parayı toparlayıp onun istediği yere götüreceğim."

Yüzbaşı Renicki oturduğu yerden doğrulurken "Banknotların fotoğraflarını çekeriz," dedi. "Bir adamım da sizi takip edecek."

"Hayır."

Yüzbaşı sabırlı bir sesle cevap verdi. "Dinleyin, Bay Blade.

Parayı aldıktan sonra Bayan MacGregor'ı bırakacağına dair hiçbir garantimiz yok. Ona ne yapa—"

Justin, onun sözünü tamamlamasına izin vermedi.

"Hayır. Bu oyunu benim usulümce oynayacağız, Yüzbaşı. Kimsenin takip etmesini istemiyorum."

Yüzbaşı Renicki derin bir nefes aldı. Justin Blade ile baş etmek gerçekten zordu.

"Pekâlâ, o hâlde para çantasına bir dinleme cihazı yerleştiririz. Parayı aldıktan sonra onun yanına döneceğinden yerlerini tespit edebiliriz."

"Ya onu fark ederse?" diyerek Justin itiraz etti. "Hayır. Riske girmeyeceğim."

"Ona nakit iki milyon dolar vererek zaten riske giriyorsunuz," diyen Yüzbaşı Renicki derin bir nefes alarak Anna'ya döndü.

"Bayan MacGregor," diye söze başladı. Bir kadın ve bir anne olarak onun daha mantıklı olabileceğini düşünüyordu. "Biz de en az sizin kadar kızınızın sağ salim geri dönmesini istiyoruz. Lütfen bize yardımcı olun."

Anna, yüzbaşıya uzun uzun baktı. Justin'i tutan elleri titriyordu. Endişenizi anlıyorum, Yüzbaşı, ancak korkarım ben de Justin gibi hissediyorum."

Caine araya girdi. "Paraların fotoğrafını çekin ve Rena'nın güvenliği sağlandıktan sonra onun peşinden gidin. Tanrının yardımıyla, onu ben yargılamak isterim."

Yüzbaşı Renicki acımasızca cevap verdi. "O hâlde dua edin de adam kaçırmadan ve şantajdan yargılansın, cinayetten değil."

Yüzbaşının da sabrı taşmıştı. "Parayı alana kadar ona dokunmayacaktır. Gerisini bilemeyiz. Dinleyin, Bay Blade." Ellerini iki yana açarak devam etti. "Polisle muhatap olmaktan hoşlanmıyorsunuz. Belki de geçmişte yaşadığınız olumsuz olaylardan dolayıdır. Ama... Lânet olsun!" Çaresizlikle telefonu işaret etti. "O alçakla muhatap olmaktansa bizimle muhatap olmanız daha akıllıca olur."

Bilinçsiz bir hareketle Justin parmaklarını göğsündeki yara izinin üzerinde dolaştırdı. Hayır! Polise güvenemezdi. Yarası iyileşip bir iz hâline dönüşürken hâlâ polis tarafından bitmek tükenmek bilmeyen sorgulara maruz kaldığını hatırlayarak ürperdi.

Belki de hata yapıyordu. Belki de onlara...

Justin'in parmakları aniden yarasının üzerinde dondu. Yara izi. Yara izi yok!

"Aman Tanrım!" Justin ellerine bakarken "Aman Tanrım!" diye inledi.

Anna, hâlâ onun yanında oturuyordu. Endişeyle onun kolunu kavradı.

"Ne oluyor, Justin?"

Justin yavaşça Anna'ya doğru döndü ve onun gözlerine baktı.

"Bir hayalet," diye fısıldadı ve ürpererek Yüzbaşı Renicki'ye baktı. "Telefonda Serena bana bir şey söylemeye çalıştı. Bana yara izi yok dedi. Nevada'da öldürdüğüm adam beni bıçakla yaralamıştı. Serena o olayı biliyor."

Yüzbaşı çoktan telefona yönelmişti.

"İsmini biliyor musunuz?"

Justin asabiyetle güldü. Katliyle suçlandığı adamın ismini nasıl unutabilirdi?

"Charles Terrance Ford," dedi. "Bir karısı ve oğlu vardı. Kadın, oğlunu her duruşmaya getiriyordu."

Justin, çocuğu çok iyi hatırlıyordu. Soluk mavi, altüst olmuş bir ifadeyle bakan gözler. İçinden öyle bir keder dalgası yükseldi ki yutkunamadı.

"Bu sefer içmelisin," diyen Caine, Justin'in avucuna bir kadeh brendi bıraktı.

Justin kadehe baktı sonra başını sallayarak masaya bıraktı.

"Kahve," diye mırıldanarak mutfağa yürüdü.

Justin hiçbir şey düşünemiyordu. Avuçlarını tezgâha bastırıp kafasını toparlamaya çalıştı. Çaresiz olduğunu fark etti. Uzun yıllar önce aynı çaresizliği o daracık hücresinde de hissetmişti. On

yedi yıl olmuştu. Tanrım! On yedi yıldır ondan nefret ederek mi yaşamıştı? Onun yüzünden Serena'ya ne yapacaktı?

Caine onun önüne doğru bir kupa kahveyi sürerek "Mademki sadece bunu içmek istiyorsun, iç o zaman," dedi.

Caine daha o sabah Serena'nın mutfakta nasıl kahkahalar attığını hatırladı. O farkında bile olmadan kız kardeşinin ne kadar büyümüş olduğunu hayretle düşünmüştü.

Justin kısık bir sesle "Biliyordum," diye söylendi. "Birinin beni izlediğini biliyordum. Onun güvende olmadığını biliyordum. Onun gitmesini sağlayamadım."

Caine taburelerden birine oturdu. "Ben Rena'yı hayatı boyunca tanıyorum ve seviyorum. Ama şunu biliyorum ki hiç kimse, ama hiç kimse ona zorla bir şey yaptıramaz."

"Ben yaptırabilirdim." Justin hiç tatmadan kahveden koca bir yudum aldı. "Onunla birlikte giderek onu uzaklaştırabilirdim."

"O da seninle giderdi, öyle mi?"

Justin kupayı hızla tezgâha bıraktı. "Evet."

Justin'in öfkesi zihnini açmış, boğazındaki yutkunma zorluğunu gidermişti. Ölümcül bir sükûnetle konuştu. "Onu geri getireceğim, Caine. Beni hiç kimse durduramaz."

Yüzbaşı Renicki mutfağa girdi. "Adı Terry Ford," dedi ve kahve makinesine yöneldi.

"Beş gün önce Vegas'dan Atlantic City'e giden uçağa binmiş. Az sonra tipine ait bilgilere ulaşırız. Bütün otelleri, motelleri, kiralık evleri ve plajlardaki kiralık bungalovları araştırdık. Onun şehirde olduğuna dair tek bir bilgi yok. Kendi ismine bir yer kiralayacağını düşünmüyorum."

Yüzbaşı Renicki şeker kavanozuna uzanırken devam etti. "Annesi üç yıl önce evlenmiş. Onu da araştırıyoruz."

Sonunda somut bir şeylerle—isimler, yüzler—uğraşacağı için Yüzbaşı Renicki rahatlamıştı. Caine'in karşısındaki tabureye oturdu. "Onu bulacağız," diye söz verdi.

"Artık hepinizin biraz dinlenmesi gerek. Tahminime göre yarın sabahtan önce aramayacaktır."

İkisinin de cevap vermediğini fark eden Yüzbaşı içini çekti.

'*Bu aile güç birliği yapmayı çok iyi biliyor,*' diye düşünen Yüzbaşı, Justin'e döndü. "Pekâlâ, Bay Blade. Fidyeyi toparlamak için neler yaptığınızı bana anlatabilir misiniz?"

"Para yarın sabah sekizde ofisimde olacak."

Yüzbaşı Renicki'nin kalın kaşları kalktı ve indi. "O kadar parayı nakit olarak sağlamakta problem olmadı mı?"

"Hayır."

"Tamam. Ona dokuzda hazır olacağını söyleyin. Biz o arada banknotların fotoğraflarını çekeriz. Elimizden kaçıracak olursak, parayı harcamaya başladığı anda onu yakalayabiliriz. Para çantasına izleme aygıtı koymayı bir kez daha düşünmenizi tavsiye ederim. Size ne kadar kolaylıkla yerleştirilebileceğini gösterebilirim. Unutmayın ki," diyen Yüzbaşı Renicki, Justin cevap vermeye fırsat bulamadan devam etti. "Öncelikli amacımız Bayan MacGregor'ı sağ olarak geri alabilmek."

Justin ilk kez Yüzbaşı Renicki'nin gözlerindeki yorgunluğu fark etti. Onun da kendisi gibi hiç yemek yemediğini ve uyumadığını hatırladı.

Birçok durumda o gözlere güvenebilirdi. Yine de mesafeli bir tavırla "Düşüneceğim," dedi.

Yüzbaşı sadece başını salladı ve kahvesini bir dikişte bitirdi.

Sabah saat altıda telefon tekrar çaldı. Daniel ve Anna uyukladıkları kanepede doğruldular. Alan geceyi koltukta, uykusuz ve huzursuz geçirmişti. O da dikkatle doğruldu. Caine yeniden kahve almakta olduğu mutfağın kapısında durdu.

Justin hızla telefona atıldı. Tam bir saattir hiç kıpırdamadan telefona bakıyordu.

"Blade."

"Para hazır mı?"

"Saat dokuzda burada olacak."

"Otelin iki blok ötesinde, sağda bir benzin istasyonu var. Saat

dokuzu çeyrek geçe oradaki telefon kulübesinin önünde ol. Seni arayacağım."

Terry öyle bir öfkeyle telefonu kapadı ki neredeyse küçük sehpa devriliyordu. Serena'nın ağlamaları azaldıktan sonra bile uyuyamamıştı. Gözlerini ellerinin tersiyle ovuştururken, onu, ne yaparsa yapsın kendisine acmdıramayacağım düşündü. Üstelik o nasıl bir kadındı ki bir katille birlikte yaşayabiliyordu?

Annesi görse onun bir sürtük olduğunu söylerdi ama Terry, Serena'da farklı olan bir şeyler sezmişti. Terry gerilen kaslarını esnetmeye çalışırken '*Klâs bir kadın,*' diye düşündü. Ona Justin'in süitinin kapısını açtığında üzerinde olan süveter ve kot pantolonla bile çok klâs görünmüştü. Ve dün gece...

Terry yatak odasının kapısına bakarak içini çekti. Dün gece yatağa kıvrılıp ağladığı zaman çok küçük ve çaresiz görünmüştü.

Aslında onu böyle korkuttuğu için çok üzgündü ama Blade'e karşı kullanabileceği en iyi silahtı. Öncelikle öyle iğrenç bir herifle hiçbir işi olmaması gerekirdi.

Terry '*Elimde olsa Blade'i bizzat öldürürdüm,*' diye düşündü. Ama içinde öldürme güdüsü olmadığını çok iyi biliyordu. Bir yere bomba koymakla, bir adama bıçak ya da tabanca dayamak iki farklı şeydi.

Bombayı uzaktan patlatabilirdi ama o bombayı hiçbir zaman patlatamayacağını zor da olsa kendine itiraf edebiliyordu. Ama tehdit farklı bir şeydi. Babasını öldüren adamın ödünü koparttığım bilmek ona büyük bir keyif veriyordu. Sonra da parasını alıp gidecekti. Harcadığı her dolarla birlikte Justin Blade'den öç aldığını hissedecekti.

Terry, Serena'nın kıpırdadığını işitince onu kontrol etmek için yanına gitti.

Serena kendi kendine kızıyordu. Ağlamakla eline ne geçmişti? Sadece şakaklarını zonklatan bir baş ağrısı ve kızarmış, şiş gözler. Oradan kaçmak için plân yapmalıydı. Kendine acıyıp ağlamak hiçbir işe yaramayacaktı. Karyola başına kelepçeli kolu hareketsizlikten acıyor ve karıncalanıyordu. Yatakta olabildiğince geriye doğru kaykılarak koluna kan gitmesi için hareket ettirmeye çalıştı.

'*Düşün!*' diye kendine emretti. Mutlaka bir çıkış yolu vardı.

Yatak odasının kapısı açılınca Serena hızla başını çevirdi. Terry'nin gözlerindeki pişmanlık dolu bakışı yakalamıştı. '*Tanrım! Çok zavallı görünüyorum herhâlde,*' diye düşündü. İçindeki ses sabırsızca fısıldadı. '*O hâlde bunu kullan, Serena. Aklını kullanmaya başla.*'

Serena yüzüne acıklı bir ifade vererek konuştu.

"Lütfen, kolum çok ağrıyor. Sanırım uyurken incitmişim."

"Üzgünüm." Terry kararsız bir şekilde odanın ortasında durdu. "Sana kahvaltı getireceğim."

Onun çıkmasına fırsat vermeden Serena tekrar yalvardı.

"Lütfen. Ben—ben keşke bir sandalyeye oturabilsem. Bu şekilde yatmaktan bütün vücudum ağrıyor. Nereye kaçabilirim ki?"

Serena hıçkırmaya başlayınca Terry bir an tereddüt etti. Serena hemen bastırdı. "Sen, benden daha kuvvetlisin."

"Bak, seni mutfağa götüreceğim. Herhangi bir şeye kalkışırsan seni tekrar buraya getiririm ve ağzını da bağlarım."

"Tamam. Sadece bir süre ayakta kalabileyim, o da yeter."

Terry cebinden anahtarları çıkartıp kelepçeyi açtı. Serena kaçmamak için kendini zor tutuyordu çünkü çok uzağa gidemeyeceğinin farkındaydı. Terry, onu kolundan kavrayarak oda boyunca hızla yürüttü.

Mutfaktaki güneşlik de kapalıydı. Serena '*Alaska'da bile olabilirim,*' diye bezginlikle düşündü. Kaçmaya kalkışsa hangi yöne gidecekti? Acaba arabası var mıydı? Olmalıydı. Aksi hâlde onu o eve nasıl getirmiş olabilirdi? Anahtarları eline geçirebilse...

"Otur," diyen Terry, Serena'yı iteleyerek mutfak masasının yanındaki köhne bir sandalyeye oturttu. Hemen eğilerek kelepçenin birini Serena'nın ayak bileğine, diğerini masanın ayağına geçirdi ve kapattı.

Terry ayağa kalktı, saçlarını gözünden çekti. "Sana kahve ge-

tireceğim," dedi.

"Teşekkür ederim," diyen Serena ulaşabileceği bir silah bulmak ümidiyle gözlerini odanın içinde gezdirdi.

Terry gözlerini ondan hiç ayırmadan bir fincana kahve doldurdu. "Bu gece buradan gitmiş olacaksın," dedi. "Blade parayı toparlamış. Keşke iki mislini isteseydim."

"O para sana mutluluk getirmeyecek."

"O mutsuz olacak," diyerek Terry hemen itiraz etti. "Benim için önemli olan da bu."

"Terry, bu şekilde hayatım mahvediyorsun."

Serena, onun ne kadar genç göründüğünü düşündü. O kadar büyük bir nefreti içinde biriktiremeyecek kadar gençti.

"Bu yaptıklarını plânlamak iyi bir zekâ gerektirir. Zekâ ve yetenek ister. Zekânı çok daha iyi işler için kullanabilirdin. Eğer şimdi beni bırakacak olursan, sana yardım edebilirim. Ağabeyim—"

Terry dişlerinin arasından "Senin yardımını istemiyorum," diye tısladı. Benim işim Blade ile. Onun sürünmesini istiyorum."

Serena zayıf bir sesle "Justin sürünmez," dedi.

"Hanımefendi, onu telefonda duydum. Senin için cehenneme bile sürünerek gider ve döner."

"Terry—"

Terry'nin sinirleri yay gibi gerilmişti. "Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Bütün ömrümü Blade'e nasıl ödeteceğimi düşünmekle geçirdim. Annemin adi bir lokantada köpek gibi çalışmasını ve kemer sıkmasını seyretmek zorunda kaldım. Öte yandan o bir hücrede çürüyeceğine her geçen yıl zenginleştikçe zenginleşti! O paranın her kuruşunu hak ediyorum ve o paraya sahip olacağım."

Kaderine boyun eğmiş bir tavırla Serena boş masaya baktı.

Terry birden sakinleşti. "Bak, şimdi yiyecek bir şeyler yapacağım. Acıktın mı?" diyerek Serena'ya doğru eğildi.

Serena reddetmeyi düşündü ama hemen vazgeçti. Aksi takdirde onu götürüp tekrar yatağa bağlayacaktı. O yüzden de hafifçe başını salladı, hızla düşünen gözlerini yere doğru eğerek bakışlarını kaçırdı.

Serena, Terry'nin mutfak dolaplarını karıştırdığını duydu. Ona bakmamasından istifade ederek bacağını sallayarak test etti. Şansını denemeye kararlıydı. Kelepçeyi tekrar açtığında onunla savaşacaktı.

Şansı varsa, onu dışarı fırlamaya vakit bulacak kadar şaşırtabilirdi. O zaman belki dışarıda birinin dikkatini çekebilirdi. Acaba bağırsa kimse sesini duyar mıydı?

Arkasına baktığında Terry'nin elinde kocaman demir döküm bir tava olduğunu gördü. Serena hiç düşünmeden inlemeye ve sandalyeden yana doğru kaykılmaya başladı.

"Hey!" diye bağıran Terry hızla Serena'nın yanına koştu, elindeki tavayı masaya bırakıp, onu omuzlarından kavrayarak kaldırmaya çalıştı.

Terry "Neyin var?" diye ısrarla sordu. "Hasta mısın?"

Serena zayıf bir sesle "Bayılacak gibi oldum," dedi. Bir eliyle tavanın sapını kavrarken vücudunu iyice koyuverdi ve o önünde iyice eğilene kadar bekledi. Sonra tavayı kaldırdığı gibi olanca gücüyle Terry'nin başının yan tarafına vurdu. Terry taş gibi yere yığılırken Serena'yı da yere sürükledi. Serena'nın vücudunun bir kısmı onun altında kaldı.

Serena bir süre nefesini tutarak öylece yattı. Sonra onu öldürmüş olabileceğini düşünerek dehşete kapıldı. Debelenerek onun altından sıyrıldı ve hemen nabzını tuttu.

Terry'nin nabzını hissedince Serena "Tanrıya şükür," diye mırıldandı.

Çabucak doğrulan Serena onun cebine uzanıp anahtarları aldı. Kelepçeyi çözerken '*Aslında bu darbeyi hak eden annesiydi,*' diye düşündü. Zavallı çocuğun hiç başka şansı olmamıştı.

Serena ayağa kalktı ve seçeneklerini değerlendirdi. Dışarı çıkıp deli gibi kaçabilirdi ama Terry çabuk ayılırsa onu yakalayabi-

lirdi. Arabasını alıp çalıştırsa, hangi yöne gideceğini bilemeyecekti. En iyisi öncelikle Terry'i etkisiz hâle getirmekti.

Serena kelepçeyi kotunun arka cebine koydu ve Terry'i yatak odasına doğru sürüklemeye başladı. İri yarı bir adam değildi ama oturma odası boyunca onu omuzlarından kavrayıp sürüklerken Serena gücünün hiç kalmadığını fark etti. Onu oda kapısının eşiğine sürükleyene kadar nefes nefese kalmış ve tere batmıştı.

Serena birkaç saniye çaresizce durdu. Onu yatağa kadar sürükleyip, üzerine çıkarması mümkün değildi. O yüzden son gayretiyle yatağın dibine kadar sürükledi ve kolundan karyolanın ayağına kelepçeledi.

Serena telefona doğru ilerlerken birkaç kez sendeledi. Bu kez yalancıktan değil gerçekten bayılmak üzereydi. O anda, iki gün boyunca hemen hemen hiçbir şey yememiş olduğunu hatırladı. Yemek bekleyebilirdi. Kafasını iki yana sallayarak kendini toparlamaya çalıştı. Bayılmadan önce o telefonu alıp numarayı çevirmek zorundaydı.

Acele bir duş alan Justin üstünü değiştirdi ve oturma salonuna geri döndü. Anna, Daniel'i bir şeyler yemeğe zorluyordu ama kendisi de tabağına hiç dokunmamıştı. Justin odaya girince başını kaldırıp ona baktı.

Anna cesur bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı. "Bu gece ailecek yemek yiyeceğiz. Rena ortalığı velveleye vermeye bayılır."

Justin, Anna'nın yanaklarından yuvarlanan gözyaşlarını görünce ona doğru gitti ve onu tanıdığından beri ilk kez ona sarıldı.

"Neden mutfağa inip baş aşçıyla konuşmuyorsun? Ona ne istersen hazırlatabilirsin."

Justin, Anna'nın sırtına sarılan ellerinin titrediğini hissedebiliyordu.

Anna "Evet, bunu yapabilirim. Dikkatli ol," diye fısıldadı. "Çok dikkatli ol, Justin."

Aniden telefon çalınca Anna sıçradı ve geriye çekildi. Yüzü

bembeyaz oldu.

"Tekrar aramayacaktı?"

Justin'in beyni zonkluyor, kulakları uğulduyordu. Sakin olmaya çalışarak "Belki de her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek istiyordur," diyerek ahizeyi kaldırdı.

"Blade."

"Justin."

"Serena!" Justin, arkasında duran Anna'nın hızla soluduğu duydu.

"İyi misin?"

"Evet, evet, iyiyim. Justin—"

"Emin misin? Seni incitmedi, değil mi? Tekrar aramana izin vereceğini sanmıyordum."

Serena sabırsızlığını kontrol etmeye çalışarak usulca konuştu. "Başka şansı yoktu," dedi. Şu anda bilinçsiz ve karyolanın ayağına kelepçelenmiş olarak yatıyor."

"Ne?" Caine, Justin'in kolunu kavradı ama Justin, onun elini silkeledi. "Sen ne dedin?"

"Diyorum ki, onu bayılttım ve karyolanın ayağına kelepçeledim."

Justin'in içinden bir şeyler akıp geçti. Rahatlamıştı. Sonra kahkahalara boğuldu.

"Neden senin için endişelendiğimi Tanrı bilir," diyerek Justin kanepeye çöktü. Başını kaldırınca karşısında ona endişeyle bakan dört çift gözle karşılaştı.

"Onu bayıltmış ve karyolanın ayağına kelepçelemiş."

Daniel büyük bir kahkaha patlattı. "İşte size bir MacGregor!" Sonra Anna'yı kollarına alarak sordu. "Onu neyle bayıltmış?"

Serena babasının sesini duymuştu. "Babam mı o?"

"Evet. Onu neyle bayılttığını soruyor."

"Demir bir tavayla," diyen Serena bacaklarının titrediğini fark ederek yere oturdu.

Justin onlara doğru dönüp "Demir bir tavayla," diye tekrarla-

dı.

"İşte benim küçük kızım!" diyen Daniel, Anna'yı şiddetle öptü. Sonra başını onun omzuna gömüp ağlamaya başladı.

Serena ısrarlı bir sesle "Justin, gelip beni alır mısın?" dedi. "Çok kötü bir gece geçirdim."

"Neredesin?"

"Bilmiyorum." Bu düşünceyle sarsılan Serena başını dizlerine dayadı. '*Sakın dağılma!*' diye kendine emretti. '*Şimdi dağılmamalısın.*' Justin'in telefonda onun adını söylediğini duyabiliyordu. Gözyaşlarını yutarak zorlukla konuştu. "Bekle bir dakika, hareket etmeye mecalim kaldıysa güneşlikleri açacağım. Konuş benimle," diyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

"Benimle konuşmaya devam et."

"Bütün ailen burada." Justin, onun sesinden bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu anlayabiliyordu.

"Annen bu akşam ailecek yemek yememizi istiyor. Ne yemek isterdin?"

Serena güneşliklerden birini yukarı doğru çekerken "Hamburger," dedi. "Ah Tanrım! Bir hamburger ve bir galon şampanya istiyorum. Sanırım şehrin doğusunda, plajın kenarındayım. Yolun aşağısında birkaç tane ahşap ev var."

Serena dudağını ısırarak konuşmaya devam etmeye çabaladı.

"Gerçekten nerede olduğumu bilemiyorum."

"Telefon numarasını söyle, Serena. Oradan adrese ulaşabiliriz." Serena numarayı okurken Justin çabucak yazdı.

"Telefonu açık tut. Hemen geleceğim."

"Tutacağım. Gerçekten iyiyim." Odaya ışık girmesi Serena'yı rahatlatmıştı. "Sadece acele et. Herkese iyi olduğumu söyle de merak etmesinler."

"Serena, seni seviyorum."

Serena'nın gözyaşları sel gibi akmaya başladı. "Gel ve göster," diyerek telefonu kapattı.

Justin not kâğıdını Yüzbaşı Renicki'ye uzattı.

"Nerede olduğunu bulun."

Yüzbaşı başını sallayarak telefonun başına gitti. "Onu tavayla bayıltmış, ha? Sıkı kadınmış doğrusu," diyerek güldü.

Daniel "O bir MacGregor," dedi ve gürültülü bir şekilde burnunu sildi.

Birkaç dakika sonra Yüzbaşı Renicki telefonu kapattı ve "Şehrin doğusunda küçük bir sahil evi," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Justin'e dönerek "Geliyor musunuz?" diye sordu.

Justin tatlılıkla baktı. "Hepimiz geliyoruz."

Serena sabah serinliğinde üşümesine rağmen açık kapının önünde bekliyordu. Aslında yirmi dört saatten az olduğunu düşündü. Yine de ona güneşi görmeyeli sanki bir asır geçmiş gibi geliyordu. Çimenler geceki yağmurdan dolayı hâlâ ıslaktı. Bir çimen yaprağı üzerindeki yağmur damlasında ne renkler olduğunu nasıl o güne kadar fark etmemişti?

Sonra gelen arabaları gördü. Bir tören alayı gibi geldiklerini düşünerek tekrar ağlamak istedi. Hayır! Justin'i gözlerinde yaşlarla karşılamayacaktı. Omuzlarını dikleştirerek, kapının önündeki birkaç basamağı indi ve bekledi.

Justin'in arabası iki polis arabasının önündeydi. Durduğu anda el frenini çektiği gibi arabasından fırladı. Ne motoru durdurmuş ne de kapısını kapamıştı.

Hızla Serena'ya doğru koştu. "Serena," diyerek onu kollarına aldı, öyle bir sarıldı ki Serena'nın ayaklarını yerden kesti.

Serena yüzünü onun boynuna gömdü. Justin'in tekrar tekrar adını fısıldadığını duydu.

"İyi misin?" diye soran Justin, Serena'nın cevabını beklemeden onun dudaklarına kapandı.

Serena, Justin'in titrediğini fark ederek şaşırdı ve ona daha sıkı sarıldı. Onun içini rahatlatmak için bütün sevgisini ve sıcaklığını öpüşüyle ona göstermeye çalıştı.

Justin, Serena'nın ürperen tenini hissederek "Sen donuyor-

sun," diye mırıldandı. "Benim ceketimi al," diyerek çıkartmaya çalıştı ama Serena onun yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Ah, Justin," diye fısıldadı ve onun gergin yüz hatlarını okşadı. "Anandan emdiğin sütü burnundan getirdi."

"İşte burada! Dur şuna bir bakayım!" diyen Daniel, Serena'yı omuzlarından tutarak kendine çevirdi ve kocaman elleriyle yüzünü avuçladı. "Demek onu kızartma tavasıyla bayılttın, öyle mi küçük kız?"

Serena babasının kızarmış gözlerini fark ederek ona sıkıca sarıldı ve öptü. "Elimin altına o geldi," dedi. Sanki gücenmiş gibi dudaklarını bükerek sordu. "Benim için endişelendiğini söylemeyeceksin, değil mi?"

"Tabi ki öyle," diyen Daniel gürültüyle burnunu çekti. "benim kızım her zaman kendini koruyabilir. Annen çok merak etti."

Yüzbaşı Renicki, Serena'nın aile bireylerinin birini tutup, diğerini bırakışını izliyordu. Aslında niyeti Justin'i, Terry Ford evden çıkartılırken göz önünde tutmaktı.

Özellikle Justin'in yanında durarak Serena'ya "İfadenizi almamız gerekecek, Bayan MacGregor," dedi.

Justin ona hiç bakmadan "Şimdi değil," dedi.

Yüzbaşı Renicki sadece başını salladı.

"Dinlendikten sonra, geç vakit emniyete gelebilirsiniz."

Yüzbaşı, Justin'in gerildiğini fark ederek kapıya doğru baktı ve iki polis memuru tarafından dışarı çıkartılan Terry Ford'u gördü.

"Sakin olun, Bay Blade," diye mırıldandı. "Bayan yeteri kadar hırpalandı."

Terry öfkeyle başını kaldırdı. Justin o gözleri hatırlıyordu. Her duruşma gününde ona dikilen soluk mavi, ıstıraplı bakışları hatırlıyordu. O zaman üç yaşından fazla olamazdı. Daha bebek sayılırdı.

Justin, Serena'nın elinin kendi eline kenetlendiğini hissetti ve içindeki bütün öfke akıp gitti. Terry'yi polis arabasına doğru götürürlerken hâlâ dönüp omzunun üzerinden Justin'e bakıyordu.

Serena "Onun adına üzüldüm," diye mırıldandı. "Gerçekten çok üzgünüm."

Justin, onu kollarına aldı. "Ben de," dedi.

Yüzbaşı Renicki "Adamlarımdan birkaçı evi inceleyecekler," dedi. "Uygun olduğunuz bir zaman sizi emniyete bekliyoruz, Bayan MacGregor."

Daniel onlara doğru ilerleyerek "Haydi," dedi. "Kızı alıp götürelim."

"Justin, onu getirir," diyen Anna, Daniel'in koluna girerek onu polis arabasına doğru çekiştirdi. "Biz dönelim ve akşam yemeğini plânlayalım."

"Ayağında ayakkabı bile yok," diyen Daniel'i yaka paça arabaya soktular.

Alan ön koltuğa otururken "Çabuk iyileşecek," dedi. Acıktığını fark etmişti.

"Tabi ki iyileşecek," diyen Caine, babasının kulağına eğildi. "Sorun çıkarmadan bizimle gelirsen sana bir puro alacağım," diye fısıldadı.

Daniel gözlerini karısına çevirerek "İyi olacak," dedi.

Justin ceketini Serena'nın boğazına kadar ilikledi.

"Haydi," dedi. "Seni götüreyim."

"Biraz plajda yürüyelim," diyen Serena kolunu onun beline doladı. "Gerçekten yürümeye ihtiyacım var."

"Ama yalınayaksın."

"Plajda yürümenin en iyi şeklidir. Uyumamışsın."

Kumsala inmişlerdi. Justin "Hayır," dedi. "Ama görünüşe göre meğer gayet rahat dinlenebilirmişim."

Justin, onu göğsüne sıkıca bastırmak, onun gerçek olduğuna inanmak istiyordu. Serena'yı omuzlarından hafifçe tutmaya çalışırken dudaklarını onun saçlarında dolaştırdı.

"Onu yaralamaktan nefret ettim ama yüz yüze geldiğiniz anda sana ne tepki göstereceğinden emin değildim. O çocuğun içinde

çok fazla nefret birikmiş, Justin. Bu çok acı bir şey."

"Onun hayatından canlı bir şey aldım. O da benim hayatımdan canlı bir şey aldı." Justin durakladı, sonra Serena'yı kendine çekerek denize baktı. "Aslında ben o kadar az bir para istediğine şaşırdım."

"Az mı?" Serena bir kaşını kaldırarak ona baktı. "Birçok çevreye göre o muazzam bir paradır."

"Değersiz bir şey için olabilir."

Justin, Serena'nın yüzünü avuçladı ve dudaklarına uzandı. Birdenbire titreyerek onu hırsla kendine çekti ve uzun uzun öptü.

"Serena." Dudaklarını onun yüzünde gezdirdi sonra yine dudaklarına dokundu. "Seni bir daha tutabileceğime bile emin değildim. Bütün düşündüğüm onun, sana ne yapabileceği ve ben onu bulduğumda ona ne yapabileceğimdi."

"Beni incitmeyecekti," diyen Serena, Justin'in içinden yükselen vahşi öfkeyi fark ederek elleri ve dudaklarıyla onu yatıştırmaya çalıştı. "Bana zarar vermeyi istemediği için o kadar kolayca kurtulabildim."

"Ama benim yüzümden—"

"Justin! Yeter artık!" diyen Serena ondan uzaklaştı ve öfkeyle gözlerinin içine baktı. "Buna sen sebep olmadın. Suçu üzerine almaya çalışmanı dinlemeyeceğim. Bugün olanlar uzun yıllar önce içki ve bağnazlık yüzünden başladı. Şimdi de bitti. Unut artık."

"Bana bağırmanı neden özlediğimi merak ediyorum," diye mırıldanan Justin, onu tekrar kendine çekti.

"Mazoşistsin de ondan. Biliyor musun?" diyen Serena, ona biraz daha sokuldu. "İlişkimizi düşünmek için biraz zamanım oldu."

"Ah, öyle mi?"

"Evet. Sanırım, temel kuralları yeniden tanımlamamız gerekiyor."

Aklı karışan Justin, onu hafifçe geriye iterek yüzüne baktı.

"Kurallarımız olduğunu bilmiyordum."

"Ben çok düşündüm," diyen Serena denizin kenarına gitti ama suyun çok soğuk olduğunu fark ederek geri çekildi.

"Ve?" diye soran Justin tedirgin bir şekilde onu omuzlarından tutarak kendine çevirdi.

"Ve şu andaki durumumuzun pek pratik olduğunu düşünmüyorum."

"Hangi bakımdan?"

Serena gayet sakin bir tavırla "Sanırım evlenmeliyiz," dedi.

"Evlenmek mi?" diyen Justin düşünceli bir şekilde onu süzdü.

Serena soğuk kumlarda yalınayak durmuş, sırtında kendisine birkaç beden büyük gelen bir ceket, saçları dağınık ve karışık, sakince evlenmeleri gerektiğini söylüyordu. Daha bir saat önce kendisini kaçıran adamı demir döküm bir tavayla bayıltmıştı.

Justin '*Bu hiç de hayal ettiğim gibi değil,*' diye düşündü. O hep, loş bir ışıkta, sıcacık bir ortamda ve seviştikten hemen sonra teklif etmeyi hayal etmişti.

"Evlenmek mi?" diye tekrarladı.

"Evet. Duyduğum kadarıyla insanlar hâlâ bunu yapıyorlar. Şimdi, ben de mantıklı olmayı istiyorum."

"Zaten öylesin," diyen Justin başını salladı. Arkasından ne geleceğini çok merak etmişti.

"Bu öneri benim tarafımdan yapılmasına rağmen senin usulüne göre oynayacağız."

Serena cebini karıştırdı ve bir metal para çıkardı.

Justin kahkahayı bastı ve uzanarak parayı ondan kapmaya çalıştı.

"Serena, gerçekten—"

"Ah, hayır. Benim param ve ben atacağım. Yazı gelirse evleniyoruz, tura gelirse evlenmiyoruz."

Justin başka bir şey söyleyemeden Serena parayı havaya fırlattı ve avucuyla diğer elinin tersine bastı. Sonra paraya baktı ve Justin'e gösterdi. "Yazı."

Justin paraya bir göz attı sonra ellerini ceplerine sokarak onun

gözlerinin içine baktı. "Sanırım ben kaybettim."

"Kesinlikle öyle," diyen Serena iki tarafı da yazı olan parayı cebine attı.

"Üçte ikisine ne dersin?"

Serena'nın gözleri öfkeyle parladı. "Unut gitsin," diyerek kumlarda yürümeye başladı.

Justin aniden onun üstüne çullanınca Serena acı bir çığlık attı.

Serena "Eğer borcunu ödemekten kaçıyorsan," diye söze başladı ama sonunu getiremedi. Justin'in dudaklarına kapanmasıyla hazla inledi.

"Ben asla borcumdan kaçmam," diyen Justin, dudaklarını hafifçe ısırırken onu kucağına aldı ve arabaya doğru taşımaya başladı. "Ama yine de o paraya bir bakayım."

Serena kollarını Justin'in boynuna doladı, gülen gözlerle onun gözlerine baktı.

"Cesedimi çiğnemen lâzım."

S O N